

ספר הזוהר

שחבר התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי
עם לשון הקדש מנקד

לש"ס דף היומי מסכת תמורה

והוא: זוהר המחולק לשבע שנים
לכבוד דף זוהר היומי עם דף גמרא היומי

ספר זוהר חדש בדרך י'
לפי ספר הזוהר 10 פרקים (70-7 פרקים) עמודים כח-כט
[מותר חדש פרשת כ"תבא דף עד. עד שירי השירים דף פו:]

סדרנו בעזרת ה' כל ספר הזוהר על פי סדר מסכתות הש"ס ללמוד
דף היומי, ללמוד 2-3 דקות ביום, ובזאת ידע ויזאמן כי כל דברי חז"ל
הקדושים הם סודות נוראים (הקדמות המהרה"י לעץ חיים), ובזה יזכה להכנס
לגן עדן העליון (זוהר חדש שיר השירים - כי בלי למוד הזוהר חוזר בגלגול [זוהר, תרמ"ק,
והאר"י]). וכך יוכל לשמוע תורה מפי הקב"ה בישיבת כל מסכתות הש"ס
בעו"ם הבא (פסבאר בהקדמה), יכולים ללמוד גם את זוהר לשון הקדש (שיר
הסוד, ולשון הקדש היא לשון הקב"ה, זוהר תרמ"ה), וכך ישראל ילמדו ש"ס עם זוהר
ובזה יכנסו בתבת נח להנצל מדור המבול ומפצצת אטום. וזוהי חובה על
כל מגידי השיעורים בדרך היומי, לצרף את הלמוד הקדוש הזה דף היומי
זוהר ביחד עם למוד הש"ס, ובזה יקראו מצדיקי הרבים פמוכבים לעו"ם
ועד (תפיני זוהר הקדמה, זוהר נשא כ"ד).

יו"ט ע"י מפעל הזוהר העולמי - ט"ו מנחם אב תשע"ב
רח' נחל לכיש 24/8 - בית שמש תובב"א

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,

ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

אלו שלא לומדים זוהר וש"ס בנחד הם מחריבים את העולם, כדברי המהר"ח וז"ל: "... כי בלי ספק בהיותם עוסקים בפשטיה ובספוריה לבדם היא לובשות בגדי אלמנותה ושק הושת פסותה וכל האמות יאמרו לישראל "מה דודך מדוד", מה תורתכם מתורתנו, הלא גם תורתכם ספורים בהכלי העולם. אין עלבון תורה גדול מזה, ולכן אוי להם לבגרות מעלבונה של תורה ואינם עוסקים בחכמת הקבלה שהיא נותנת כבוד לתורה, כי הם מארזים הגלות וכל הרעות המתרגשות לבוא בעולם, עכ"ל.

מפעל הזוהר העולמי

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש - ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

הקדמה

י'שמחו ה'לומדים ו'העוסקים ה'זוהרים, בהופעת דבר נשגב זה אשר תחזינה עיניכם, שיוצא עכשיו לאור, בעזרת ה' יתברך ויתעלה.

החיבור הזה, הינו חיבור גדול וקדוש, אשר בודאי יקרבת את הגאולה במהרה, בעת שהתחילו בעזרת ה' יתברך, אלפים ורבבות של כל קהל עדת ישראל, את לימוד הדף היומי, יחד שבטי ישראל, כולם כאחד יחד, ועת רצון הוא זה, להנחיל לאוהבי יש ואוצרותיהם אמלא, בעוד דבר קדוש ונשגב, והוא שכל אחד, ביחד עם דף היומי, ילמד גם קטע זוהר בכל יום, בנוסף לדף היומי, וכך יהיה מאותם שמחזיקים את העולם, ומאלו המגינים על ארצנו, מהרשעים ימ"ש שרוצים וחפצים מאוד עפ"ל, ברוחניות ובגשמיות.

התכנית היא, שכל אחד ילמד בנוסף לדף היומי ש"ס דף היומי זוהר בשתים שלוש דקות, ובסיימו את כל הש"ס, יסיים את כל הזוהר גם כן, ויעשה סיום על שניהם יחד, ודאי שיעשה נחת רוח לה' במאוד מאוד, ובזכות הלימוד הקדוש יקבל את תפילותינו ברחמים וברצון אמון כן יהי רצון.

המוציאים לאור

פתח דבר

ברוך ה' אלקי ישראל מהעולם ועד העולם ואמר כל העם אמנו הללו-יה, כל הנשמה תהלל י-ה הללו-יה..

כל עם ישראל ששים ושמחים בשמחת התורה, בלימוד הש"ס בצירוף הזוהר, לאחר שנים שמפעל הזוהר העולמי, מנסה להחדיר בכלל ישראל את לימוד הזוהר, שכל אחד ילמד בקביעות את ספר הזוהר הקדוש, נפלה ההחלטה והיא לצרף ולאחד את לימוד הזוהר עם לימוד תלמוד בבלי, על ידי דפוסים חדשים גם ישנים שיאחדו את לימוד הגמרא והזוהר, שיהיה בבחינת וילכו שניהם יחדו, ועל ידי לימוד שניהם יזכו לערוך סיום הש"ס וסיום הזוהר יחדו, אז ויבואו אל המקום אשר אמר לו האלקים, שכל עם ישראל יזכו להגיע אל המקום אשר אמר האלוקים לאברהם בגאולה העתידה במהרה.

ועל כן, אנו קוראים לכל אחינו בני ישראל, החסידים הליטאים הספרדים התימנים, וכל המגזרים, יחד שבטי ישראל, כולנו כאחד יחד, להתחיל בלימוד קדוש זה דף היומי ביחד עם הזוהר הקדוש, בקביעות יום יום ידרשון, בהתמדה בשמחה באהבה, לעשות נחת רוח ליוצרנו, וכמו שבסיום הש"ס הנוכחי היו כמאה אברכים שיודעים את כל הש"ס בעל פה יהיה בעזרת ה' בסיום הבא עוד כמאה שיודעים גם ש"ס בעל פה וגם זוהר בעל פה,

ואז נעשה כולנו סיום ענק על הגמרא ועל הזוהר יחד, כולנו כאחד יחד נשמח בפה מלא, משה רעיא מהימנא ישמח עמנו, ור' שמעון בר יוחאי ישמח עמנו, וכל התנאים הקדושים שמוזכרים בזוהר ובגמרא ישמחו עמנו.

ידוע לכל מעלת הקביעות בלימוד התורה, שכל דבר הנלמד בקביעות יש לו סיעתא דשמיא, כמו קביעות מקום לתפלה, כמו כן קביעות מקום ללימוד גמרא וזוהר, שכל אחד יקבע לו מקום לגרוס הדף היומי והזוהר היומי, בזמן

קבוע ובמקום קבוע, שכן אז בטוח שלא ישכח ללמדו אף יום, ובטוח שיזכה לגמור בסיומם של כל ישראל.

וטוב ביותר שיהיה זה בבית המדרש, או בבית הכנסת וכדומה, שממנו יראו וכן יעשו, ועל ידי קנאת סופרים תרבה חכמה, ואחרים יתחילו לעשות כמותו, וירבו הלומדים בישראל.

איש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק, צריכים הרבה חיזוק, כמו דאיתא דברי תורה צריכים חיזוק תמיד, וכל שכן לימוד שמגרה את השטן, והוא מנסה בכל כוחו למעט את לימוד הזוהר, כמו שהכל יודעים, והוא מלביש זאת באיצטלא דרבנן, ומביא ראיות שונות ומשונות, וכמו שכל אחד יודע את כל הטענות שהוא ממציא, אבל אף על פי כן אנו נתחזק איש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק, האחד יעזור לשני, וכן הלאה, וכך נהיה כולנו מיוסדים וחזקים ונקרב את ביאת משיח צדקנו.

עתה בעת אשר אנחנו יוצאים עם התוכנית היחודית וכל הכלול בזה, הננו רוצים לקרוא גם כן לכל אלו שיש להם כבר סדר מיוחד לחזור על לימודם, הדף היומי שלומדים היום ומחר חוזרים, וכן לאחר שבוע וכדומה, כל סדרי החזרות, אנו קוראים לכל אלו שיחזרו גם כן על הזוהר שלמדו, שלא ישכחו את קטעי הזוהר שלמדו, ועל ידי שיחזרו יוכלו לזכור לתמיד, ויהיה לנגד עיניהם דברי הזוהר, וישאר בליבם כיתד שלא תימוט, ואם מתעוררים מקטע מסוים בזוהר ואחר מכן שוכחים, חבל על דאבדין, ולמה שלא יזכרו על ידי חזרה.

וכל אחד יערוך לעצמו חשבונותיו בזמנו הפנוי, וכן על זה הדרך ישתדל כל אחד לעשות את המקסימום שביכלתו לגמור ולסיים את הזוהר הקדוש גם כן, ויקויים בנו כי הם חיינו ואורך ימינו ובהם נהגה יומם ולילה ואהבתך אל תסיר ממנו לעולמים.

ויקויים בנו מקרא שכתוב כימי צאתכם ממצרים אראנו נפלאות ויקויים

בנו עוד ישבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלים, בלע המות לנצח ומחה ה' אלקים דמעה מעל כל פנים, וערבה לה' מנחת יהודה וירושלים כמי עולם וכשנים קדמוניות, ותחזינה עינינו בשובך לציון במהרה בימינו, ונזכה לגאולה שלמה, בנין בית המקדש, קיבוץ נדחי ישראל, על ידי משיח צדקנו במהרה בימינו אמן ואמן.

ואלו הם התכניות שעושים למען דבר זה:

תכנית מספר 1: להדפיס את הזוהר הקדוש 64 דף במסכת ברכות שיהיה לכל הלומדים דף היומי במה ללמוד את הזוהר ביחד עם לומדי דף היומי, לחלקם חינם.

תכנית מספר 2: להדפיס מסכת ברכות עם הזוהר ביחד דף זוהר ודף גמרא ממסכת ברכות, וכך יחלקו רק ללומדי זוהר יחד עם ש"ס חינם.

תכנית מספר 3: לסדר לאלו שלומדים 7 דפים גמרא ביום לסדר להם גם לימוד 7 דפים זוהר ביום.

תכנית מספר 4: לוח ללומדי דף היומי ש"ס: לעשות לוח ללומדי דף היומי ש"ס שידעו בדיוק היכן ללמוד, בכמה הוצאות הזוהר שהוצאנו לאור עד עתה, וכך יוכלו ללמוד בלי שיהיה להם הספרים החדשים, רק כל אחד לוקח איתו את הזוהר של 10 כרכים או 70 כרכים ויכול ללמוד ביחד עם לומדי הש"ס או אצלו בבית.

ופשוט, שלכל התכניות האלו צריכים להשקיע הרבה ממון. לכן כל אחד יחשב לעצמו כמה הוא יכול לתת למפעל הקדוש הזה, כדי שיוכלו להוציא את כל התכניות לאור עולם.

בכבוד רב - המוציאים לאור

מלמעלה, עד שיהי רצון מלפני הקדוש ברוך הוא. אם אדם זכה - נותן לו זוגו, ואם לא - מפרידים אותה ממנו, ונותן לו אחרים, ומולידים בנים שאינם פראוי.

ועל זה כתוב (בראשית ו) לא ידון רוחי באדם לעולם. מאי רוחי, רוחו מבועי ליה. אלא אינון תרין רוחי, דנפקי זוגות, לא יהונין פחדא. ועל דא כתיב, וילדה זכר ולא כליל דכר ונוקבא, פפום אורחוי דעלמא. דאינון גרמו.

שיר השירים מדרש הנעלם

רבי רחומאי פתח, (ישעיה יא) ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'. הנה כאן ארבע רוחות, ולא זכה בהם אדם, זולתי מלך המשיח בלבד.

והרי כתוב (יחזקאל לו) מארבע רוחות באי הרוח! לא כתוב ארבע, אלא מארבע רוחות. זהו רוח שלם.

אמר לו, היאך? אמר לו, זה הבא מתוך אהבת נשיקה. היאך נשיקה מאהבה אינו אלא בפה, ומתחברות רוח ברוח, וכל אחד מהם כלול משתי רוחות - רוחו ורוח חברו. נמצאו שניהם בארבע רוחות. וכל שכן הזכר והנקבה בהתחברם, שם ארבע רוחות יחד. והבן הבא מהם, זהו רוח הבא מארבע רוחות. שם ארבע רוחות יחד. והבן הבא מהם, זהו רוח הבא מארבע רוחות. שם ארבע רוחות יחד. והבן הבא מהם, זהו רוח הבא מארבע רוחות. שם ארבע רוחות יחד. והבן הבא מהם, זהו רוח הבא מארבע רוחות. שם ארבע רוחות יחד.

רבי ברכיה אמר, יושב הייתי על שערי רומי רבתי, וראיתי איש אחד שהיה בא. יצאתי אליו, הכנסתיהו לתוך ביתי, בדקתי אותו במקרא, במשנה, בתוספתא ובהגדה, ולא מצאתי בו. נזפתי בו, ולא השיב לי דבר.

רעוא קמי קודשא בריך הוא. אי זכה בר נש, יתבין ליה זוגיה, ואי לא, מפרשין לה מגיה, ויתבין לה אחרא, ומולידין בנין דלא פדקא יאות.

ועל דא כתיב, (בראשית ו ג) לא ידון רוחי באדם לעולם. מאי רוחי, רוחו מבועי ליה. אלא אינון תרין רוחי, דנפקי זוגות, לא יהונין פחדא. ועל דא כתיב, וילדה זכר ולא כליל דכר ונוקבא, פפום אורחוי דעלמא. דאינון גרמו.

שיר השירים - מדרש הנעלם

רבי רחומאי פתח, (ישעיה יא ב) ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'. הא הכא ארבע רוחות, ולא זכה בהם אדם, זולתי מלך המשיח בלבד. והכתוב (יחזקאל לו ט) מארבע רוחות באי הרוח. ארבע לא כתיב, אלא מארבע רוחות. זהו רוח שלם.

אמר ליה היאך. אמר ליה, זה הבא מתוך אהבת נשיקה. היאך נשיקה מאהבה אינו אלא בפה, ומתחברן רוח ברוח, וכל אחד מהם כלול משתי רוחות, רוחו ורוח חברו, נמצאו שניהם בארבע רוחות. וכל שכן הזכר והנקבה בהתחברם, שם ארבע רוחות יחד. והבן הבא מהם, זהו רוח הבא מארבע רוחות. שם ארבע רוחות יחד. והבן הבא מהם, זהו רוח הבא מארבע רוחות. שם ארבע רוחות יחד. והבן הבא מהם, זהו רוח הבא מארבע רוחות. שם ארבע רוחות יחד.

רבי ברכיה אמר, יתיב הוינא על פילי דרומי רבתא, ונמינא חד בר נש דהיה אתי. נפקנא לגביה, אעילנא ליה בגו ביתאי. בדיקנא ליה, במקרא במשנה בתוספתא ובהגדה, ולא אשפחנא ביה. נזיפנא ביה, ולא

אתיב לי מידי. אפיל גרמיה אַחורי דשא, ודמך. אמינא, הוא וכלבא ייכלון פחדא.

דהבי אמר רבי מניומי סבא דגוש חלבא, מהו (ישעיה נר יא) והפלבים עזי נפש לא ידעו שבעה והמה רעים וגו'. לא ידעו שבעה, אלו עמי הארץ, שהם עזי פנים כפלב, עזי נפש בכלא. מאי טעמא. מפני שלא ידעו הבין. דקודשא בריך הוא לא אשרי קדושתיה בגווייהו, ועל דא אינון עזי נפש. ובגין כך הוא וכלבא ייכלון פחדא.

הפיל עצמו אַחורי הדלת, ונרדם. אמרתי, הוא והפלב יאכלו יחד. שָׁבַךְ אמר רבי מניומי הִזְקֵן של גוש חלב, מהו (ישעיה נב) והפלבים עזי נפש לא ידעו שבעה והמה רעים וגו'? לא ידעו שבעה - אלו עמי הארץ, שהם עזי פנים כפלב, עזי נפש בכל. מה הטעם? מפני (ס) שלא ידעו הבין. שאין הקדוש ברוך הוא משרה קדשתו בתוכם, ועל זה הם עזי נפש, ומשום כך הוא והפלב יאכלו יחד.

בשהתעורר, קם וקרב לשלחן, הנמיך ראשו ולא אמר דבר. ראיתי והסתפלתי בעיניו שצוחקות. אמר לי: ודאי מדרכי רבונך התרחקת, שהוא תקן שלחן טרם יבא אדם, וטרם שצוה אותו ויבדק אותו. אם תוסיף ללכת בדרך הזו, לא יתקיימו לך בנים. מיד חזר ואמר: יחיו לך, ויתקיימו לך.

אמרתי לו: למה חזרת בדרך והתנחמת? אמר לי: אסור לאדם לקלל עצמו, כל שבן אחר, משום שקללת חכם אפלו על תנאי מתקיימת. אמרתי: כן הוא ודאי, שכתוב (בראשית לא) עם אשר תמצא את אלהיך לא יחיה, והתקיים. ואני בדתתי כך, וקללותיך אינן כלום.

פתח ואמר, (שמות לב) ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך אשר פתבת. קללה זו על תנאי, והקדוש ברוך הוא מחל לחטאייהם בשביל משה, ואף על פי כן נמחה מפרשה מעלה בתורה, במצוה של מעשה המשכן, והיא פרשת ואתה תצוה. שהיה לו לכתב שמו של משה בכל דבר ודבר, ובכל מצוה

בר איתער, קם וקריב לגבי פתורא, מאיך רישוי ולא אמר מידי. חמינא ואסתפלנא בעינוי, דחייכון. אמר לי, ודאי מאורחוי דמך (דף עד ע"ב) אתרחקת, דהוא תקין פתורא עד דלא ייתי אדם, ועד דלא יפקוד ליה, ויבדוק ליה. אי תוסיף למהך באורחא דא, לא יתקיימון לך בנין. מיד אהדר ואמר, ייחון לך, ויתקיימון לך.

אמינא ליה אמאי אהדרת מלה ואתנחמת. אמר לי, אסור ליה לבר נש למיליט גרמיה וכל שבן אחרא, בגין דקללת חכם אפילו על תנאי יתקיים. אמינא, הכי הוא ודאי, דכתיב (בראשית לא לב) עם אשר תמצא את אלהיך לא יחיה, ואתקיים. ואתקיימא את, ולוּוּטך לאו כלום.

פתח ואמר, (שמות לב לב) ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך אשר פתבת. קללא דא על תנאי, וקודשא בריך הוא מחיל לחוביהון בגיניה דמשה, ואף על פי כן אתמחי מפרשתא מעלייתא באורייתא, בפיקודא דעובדא דמשכנא, ואיהי פרשת ואתה תצוה. דהוה ליה למיכתב שמייה דמשה

בכל מלה ומלה, ובכל פיקודא ופיקודא דתמן, ואתמחי מפל ההיא

וּמְצֹנָה שְׁשֵׁם, וְנִמְחָה מִכָּל
הַפְּרָשָׁה הַהִיא, שְׁלֹא נִזְכָּר שֵׁם.
הִנּוּ אוֹמֵר, קָלֶלֶת חָכֶם אֶפְלוּ עַל
תְּנַאי מִתְקִימָת.

בֵּינָן שֶׁהֲרַגְשֵׁתִי בּוֹ, קִמְתִּי
וְהוֹשַׁבְתִּיהוּ בְּרֹאשׁ הַשְּׁלֶחָן.
אִמְרָתִי: וְהָרִי לְאַחַר וְאַתָּה תְּצֹנָה
אִמֵּר מֹשֶׁה אֶת הַדְּבָר הַזֶּה. אִמֵּר
לִי: אֵינְךָ מִקִּדְמוֹת וּמֵאַחַר בַּתּוֹרָה.
שְׁאַלְתִּי אוֹתוֹ בְּמִקְרָא, בְּמִשְׁנֵה
וּבְתוֹסֶפֶתָא וּבַהֲגָדָה, וְהָיָה בְּקִי
בְּכָל. אִמְרָתִי: לָמָּה בְּרֹאשׁוֹנָה לֹא
הִשְׁבַּתְתִּי לִי, כְּשֶׁבִדְקָתִי אוֹתָךְ?
אִמֵּר: הַשְּׁנֵה אֲנִסָּה אוֹתִי. הָיָה
יוֹמִים שְׁלֹשָׁה יָשַׁנְתִּי. וְכַעַת שֶׁהִשְׁנֵה
בָּאָה לְעֵינַי, לֹא הִשְׁבַּתִּי לָךְ.

אֲחֵר שְׁאָכַל וְשָׁתָה, פָּתַח וְאָמַר,
שִׁיר הַשִּׁירִים. ש' גְּדוּלָּה, וְהִיא
הַשְּׁנֵי מִסוּף הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל
הָאֶלְפָּא בֵּיתָא. ב' שֶׁל בְּרֹאשִׁית
גְּדוּלָּה, וְהִיא הַשְּׁנֵי מִרֹאשִׁית
הָאֶלְפָּא בֵּיתָא. מָה הַטַּעַם?

מִשּׁוֹם שֶׁשִּׁי"ן סוּד הַמְרַכְבֵּה
הָעֲלִיּוֹנָה, וְעַל פֶּן הִיא בְּשִׁלְשָׁה
עֲמוּדִים, שֶׁהָרִי הָאֲבוֹת הֵם
מְרַכְבֵּה, וְכָל שִׁיר הַשִּׁירִים סוּד
הַמְרַכְבֵּה הָעֲלִיּוֹנָה הוּא, וּמִשּׁוֹם
כֶּף רֹאשִׁיתוֹ בְּשִׁי"ן. ב' הִיא בֵּית
הָעוֹלָם, שֶׁהִיא מַעֲשֵׂה הָעוֹלָם.

וְעַל זֶה הָאוֹתִיּוֹת הַקְּיָמוֹת
בְּרֹאשִׁית שֶׁל הַסְּפָרִים, אַרְבַּע הֵן.
שְׁתֵּי כִּמוֹ שֶׁנַּעֲשׂוּ, וּבְאוֹתוֹ הַסּוּד
שֶׁלָּהֶם, כֶּף הָאוֹתִיּוֹת רְשׁוּמוֹת
בְּרֹאשׁ. וְאוֹתוֹת הָאוֹתִיּוֹת הַגְּדוּלוֹת
שֶׁעוֹלוֹת עַל כָּל שְׁאָר הָאוֹתִיּוֹת.
וְאוֹתָהּ הָאוֹת הַסּוּד וְהַסְּתֵר שֶׁל

כָּל הַסְּפָר.

וְאֵלֵינוּ הֵם: א' שֶׁל דְּבָרֵי הַיָּמִים, ב'
שֶׁל בְּרֹאשִׁית. מ' שֶׁל מְשָׁלִי. ש' שֶׁל
שִׁיר הַשִּׁירִים. אֵלֵינוּ אַרְבַּע
הָאוֹתִיּוֹת שֶׁבְּרֹאשׁ הַסְּפָרִים, הֵן
אוֹתִיּוֹת גְּדוּלוֹת. וּמִי שֶׁמְפִיר
אוֹתוֹ, יוֹדֵעַ אֶת הַסּוּד שֶׁל כָּל
הַסְּפָר, וְהָאוֹת הַהִיא

פְּרָשָׁתָא, דְּלֹא אֲדַפְרַ תְּפֹן. הָיָה קָלֶלֶת חָכֶם
אֶפְלוּ עַל תְּנַאי, אֲתַקְיִים.

בֵּינָן דְּאַרְגִּישָׁנָא בֵּיה, קִמְנָא וְאוֹתִיבְנָא לִיה
בְּרִישָׁא דְּפִתּוּרָא. אִמְיָנָא, וְהָא לְבַתֵּר
וְאַתָּה תְּצֹנָה אִמֵּר מֹשֶׁה הָאִי מְלָה. אִמֵּר לִי,
אֵינְךָ מוֹקֵדִים וּמֵאוּחַר בַּתּוֹרָה.

שְׁאִילָנָא לִיה בְּמִקְרָא בְּמִשְׁנֵה וּבְתוֹסֶפֶתָא
וּבַהֲגָדָה, וְהוּהוּ בְּקִי בְּכוּלָּא. אִמְיָנָא
אִמְיָי בְּקִדְמִיתָא לֹא אֲתִיבַת לִי, כִּד בְּדִיקָנָא
בְּךָ. אִמֵּר, שִׁינְתָּא אֲנִיס לִי. תְּרִין יוֹמִין הוּוּ
דְּלֹא דְּמִיכְנָא. וְהִשְׁתָּא דְּשִׁינְתָּא אֲתָא לְעֵינַי,
לֹא אֲתִיבְנָא לָךְ.

לְבַתֵּר דְּאָכַל וְשָׁתָה, פָּתַח וְאָמַר, שִׁיר הַשִּׁירִים.
ש' רְבִרְבָּא, וְהִיא תְּנִינָא מִסוּפָא דְּאַתּוּרִי
דְּאַלְפָּא בֵּיתָא. ב' דְּבְרֹאשִׁית רְבִרְבָּא, וְהִיא
תְּנִינָא מִשִּׁירוֹתָא דְּאַלְפָּא בֵּיתָא, מֵאִי טַעְמָא.
בְּגִין דְּשִׁי"ן רְזָא דְּרִתִּיכָא עֵילְאָה, וְעַל דָּא אִיהִי
בְּתַלְתָּ סַמְכִין, דְּהָא אֲבָהֵן אֵינּוּן רִתִּיכָא.
וְכָל שִׁיר הַשִּׁירִים רְזָא דְּרִתִּיכָא עֵילְאָה אִיהִי,
וּבְגִין כֶּף שִׁירוֹתָא דִּילִיה בְּשִׁי"ן. ב', אִיהִי בֵּיתָא
דְּעֵלְמָא, דְּעוֹבְדָא דְּעֵלְמָא אִיהִי.

וְעַל דָּא אֲתוּוּן דְּקִימִין בְּשִׁירוֹתָא דְּסְפָרִין
אַרְבַּע אֵינּוּן. דְּהָא כְּגוּוֹנָא דְּאִיתְעֵבִידוּ,
וּכְהֵוּא רְזָא דִּילְהוּן, הִכִּי אֲתוּוּן רְשִׁימִין
בְּרִישָׁא. וְאֵינּוּן אֲתוּוּן רְבִרְבָּן, דְּסִלְקוּן עַל כָּל
שְׁאָר אֲתוּוּן. וְהֵוּא אֶת רְזָא וְסִתְרָא דְּכָל
סְפָרָא.

וְאֵלֵינוּ אֵינּוּן: א' דְּדְבָרֵי הַיָּמִים. ב' דְּבְרֹאשִׁית.
מ' דְּמְשָׁלִי. ש' דְּשִׁיר הַשִּׁירִים. אֵלֵינוּ
אַרְבַּע אֲתוּוּן בְּרִישׁ סְפָרִין, אֵינּוּן אֲתוּוּן רְבִרְבָּן.
וּמֵאֵן דִּידַע בְּהוּ, יוֹדֵעַ רְזָא דְּכָל סְפָרָא. וְהֵוּא
אֶת אוֹלִיף רְזָא דְּכָל סְפָרָא.

הַסְּפָר, וְהָאוֹת הַהִיא

א התקון שלו, הדיוקן והסתר של אדם בשני גונים. הראש שלמעלה הוא נקדה ראשונה ששולטת על הכל, בחקיקה שהתעטרה להתפשט תחמינו. וא"ו שהוא הסוד ודיוקן של אדם, הוא וכת זוגו דלת שלמטה, שגאחזת מצדו. וזוהי השלמות של אדם.

בגון אחר, באמצע הדיוקן של אדם. ונאחזה בו משני צדדים, כמו שהרועות מצד זה ומצד זה. וזו א, הדיוקן והסוד שלו, אדם הוא ועל כן רשומה אל"ף בראש הספר של דברי הימים, שהרי לא בא אותו ספר אלא להשלים אדם בסתריו ודרגתו, באותם תולדותיו, להיות הכל אדם שלם אחד.

ב היא הבית של כל העולם, מקיפה לשלשה צדדים, מעלה ומטה, וכל המעשים כלולים בתוכה, סוכבת שלשה צדדים של כל העולם, ונשאר צד של צפון שלא נבנה, שהוא המדור הרע, ששם שורה הרע של כל העולם, כמו שגאמר (ירמיה א)

מצפון תפתח הרעה.

ועל זה ב', היא הבית והבנין של כל העולם, היא בראש התורה ושם גדול, להראות על כל הספר.

והספר הזה כמו מעשה בראשית נעשה, בסוד של השם של ארבעים ושנים, כלול במעשה בראשית. ועל זה סוד הספר בראש ב. סיום הספר ס. בסוד של ארבעים ושנים אותיות התעלה.

מ' פתוחה, סוד הנקבה השלמה, אשת חיל מתעטרת בעטרתיה. ועל זה כל ספר משלי אינו אלא תשבחת של אשת חיל הזאת, לשמרך מאשה רעה, ולהתקרב

א תיקונא דיליה, דיוקנא וסתרא דאדם בתרין גוונים. רישא דלעילא, איהו נקודה קדמאה דשלטא על כלא, בגליפו, דאתעטר לאתפשטא תחותיה. וא"ו דאיהו רזא ודיוקנא דאדם. הוא, וכת זוגיה דל"ת דלתתא, דאתחדת מסטרוי. ודא איהו שלימו דאדם. בגוונא אחרא, באמצעיתא דיוקנא דאדם, ואתאחידא ביה מתרין סטרין, בגוונא דדרועין, מסטרא דא ומסטרא דא. ודא א, דיוקנא ורזא דיליה, אדם איהו. ועל דא רשימא אל"ף, בריש ספרא דדברי הימים, דהא לא אתא ההוא ספרא אלא לאשלמא אדם בסטרוי ודרגוי, באינון תולדין דיליה, למהוי פולא חד אדם שלים.

ב איהי ביתא דכל עלמא, מסחרא לתלת סטרין, עילא ותתא וכל עובדין פליץ בגווה, סחרא תלת סטרין דכל עלמא, ואשתאר סטרא דצפון דלא אתבני, דאיהו מדורא בישא, דתמן שרת רעה דכל עלמא. פמה דאת אמר, (ירמיה א יד) מצפון תפתח הרעה. ועל דא, ב' איהי ביתא ובננינא דכל עלמא, איהי בריש אורייתא, רברבא רשימא, לאחזאה על כל ספרא.

וספרא דא פעובדא דבראשית, אתעביד, ברזא דשמא דארבעין ותרין, כליל פעובדא דבראשית. ועל דא רזא דספרא ברישא ב. סיומא דספרא ס. ברזא דארבעין ותרין אתוון אסתלק.

מ' פתיחא, רזא דנוקבא שלימתא, אשת חיל מתעטרא בעטרהא. ועל דא, כל ספרא דמשלי, לאו איהי אלא תושבחתא דהאי אשת חיל, ולמיתב דעתא דבני נשא, לאסתמרא ולהשיב דעת בני האדם להשמר מאשה רעה, כמו שגאמר,

לאשת חיל הזו בעבודה עליונה.
ועל זה מ' גדולה בראש הספר,
הולכת על אותו הסוד.

ש, זו מתיחדת בסוד המרכבה
העליונה. שהאבות הם מרכבה
עליונה. ואברהם ויצחק אחרונים
זה בזה וכלולים זה בזה. ויעקב
נכנס באמצע, ומסכים עם שני
הצדדים. ועל זה מתיחדים כלם,
בסוד העולם העליון.

משום כך התשבחת הזו היא
בסוד המרכבה העליונה,
שמתחדת במלך שהשלוש שלו
שלו, ומשום כך היא גדולה.
ומשום כך מתיחדת בראש
הספר, להראות שכל הספר הולך
על הסוד הזה ומתתקן. ועל זה
האות הזו נראית השבח של כל
הספר. באותה שעה קמתי
ונשקתי אותו, ובקשתי ממנו
שימחל לי, ומחל לי.

פתח ואמר, (קהלת ה) אל תתן את
פיה לחטיא את בשרך ואל תאמר
לפני המלאך כי שגגה היא למה
יקצף האלהים על קולך וחבל
את מעשה ידיך. פמה יש לאדם
להשמר בעולם הזה. הפסוק הזה
השיבו לחברים שפך צריך
לכתב: אל תתן את פיה לחטיא
את נפשך, כמו שנאמר (ויקרא יד)
נפש כי תחטא, ולא מצאנו פסוק
שפתיב בשר כי יחטא, ויפה הוא.
א"א כך הפסוק, שאסור לאדם
לדבר דברי זנות אפלו עם אשתו,
כדי שיתקשה, וכא להרהורים
רעים אחרים, ויהיה דש בחדרו,
ויזרע חטים אחרים.

זהו שכתוב, אל תתן את פיה
לחטיא את בשרך. זהו בשר
קדש, שכתוב (בראשית יז) והיתה
בריתי בבשרכם. ואל תאמר לפני
המלאך, ההולך לימינו של אדם,

מאשה רעה. פמה דאת אמר, (משלי ז ה) לשמרך
מאשה רעה, ולא תקרבא להאי אשת חיל,
בפולחנא עילאה. ועל דא מ רב רבא בריש
ספרא, על ההוא רזא אזלא.

ש, דא איהי מתייחדא ברזא דרתיכא עילאה.
דאבהן אינון רתיכא עילאה. ואברהם
ויצחק אחידן דא בדא, וכלילן דא בדא. ויעקב
עאל באמצעיתא, ואספיים לתרין סטרין. ועל
דא מתייחדאן פולהו, ברזא דעלמא עילאה.
ובגין כך, תושבחתא דא, ברזא דרתיכא עילאה
איהי, דאתיחדא במלכא דשלמא כולא
דיליה, ובגין כך איהי רב רבא. ובגין כך
אתיחדת בריש ספרא, לאחזאה, דכל ספרא
על רזא דא אזלא ואתתקן. ועל דא, את דא
אתחזיאת שבחא דכל ספרא. בההיא שעתא
קמנא ונשיקנא ליה, ותבענא מניה דימחול
לי, ומחל לי.

פתח ואמר, (קהלת ה ה) אל תתן את פיה לחטיא
את בשרך ואל תאמר לפני המלאך כי
שגגה היא למה יקצף האלהים על קולך וחבל
את מעשה ידיך. פמה אית ליה לבר נש
לאסתמרא בהאי עלמא. האי קרא אתיבון
לחברייא, דהכי אצטריך למיכתב, אל תתן
את פיה לחטיא את נפשך, פמה דאת אמר,
(ויקרא ד ב) נפש כי תחטא, ולא אשפתן קרא
דכתיב ובשר פי יחטא, ויאות הוא.

א"א הכי מסקנא, דאסור ליה לבר נש
למשתעי מלי דזנותא אפילו באיתתיה,
בגין דיתקשי, וייתי להרהורין בישין אחרנין,
ויהא דש באידריה, ויזרע חטין אחרנין.

הדא הוא דכתיב, אל תתן את פיה לחטיא את
בשרך. דא בשר קדש דכתיב והיתה

בריתי בבשרכם. ואל תאמר לפני המלאך, ההולך לימינו של אדם, אל

אל תאמר דברים שאינן פהוגן, אלא כל דבריה בנחת ובמשקל. מאי טעמא. מפני כי שגגה היא. ותייב על זה קרבן שגגה.

ועוד, שעל זה, למה יקצף האלהים על קולך. מפני שהקול יוליה אותו עוף השמים, ומעמיד אותו לפני הקדוש ברוך הוא.

וחבר את מעשה ידיך - על חטא הפשר. מה הטעם? מפני שכל אדם שיש לו ברית קדש, אין יכולים אותם השולטים בגיהנם להכניסו שם, ובלבד שישמר אותו. ואם לא שמר אותו, מעבירים ממנו, ומשחיתים ומחבלים אותו, שזהו מעשה ידיו של אדם. ואחר כך מכניסים אותו בגיהנם, ואין להם על מה שישמכו. עכשו בני, תהיה זהיר בכבוד חברך יותר מגופך.

פתח רבי יהושע ואמר, (תהלים פד) גם צפור מצאה בית ודרור קן לה אשר שתה אפרחיה את מזבחותיה ה' צבאות מלפי ואלהי. גם צפור - שם שנינו, עשה הקדוש ברוך הוא בארץ אתרים ומקומות קדושים יותר עליונים משאר מקומות הישוב. וחבר כמו יצירת האדם. שהקדוש ברוך הוא בחר אותו הנרע ומנפץ אותו, כמו זה שמברר ומנפץ חטים, תבן לחוד וקש לחוד, עד שמברר את החטים על מקומם.

כך נטל הקדוש ברוך הוא שלג מתחת פסא כבודו, ואותו השלג מתחמם בכמה גונים, והטיל אותו בתוך המים של האשה. מכאן שאשה לא מתעברת עד שתשפך מים, ובאותם המים מטיל הזכר שלג, זהו הנרע שהוא מחבר יחד, יותר מאותו של האשה, כמו שהשלג כנגד המים.

תאמר דברים שאינן פהוגן, אלא כל דבריה בנחת ובמשקל. מאי טעמא. מפני כי שגגה היא. ותייב על זה קרבן שגגה.

ועוד. שעל זה, למה יקצף האלהים על קולך. מפני שהקול יוליה אותו עוף השמים, ומעמיד אותו לפני הקדוש ברוך הוא (דף עה ע"א).

וחבר את מעשה ידיך, על חטא הפשר. מאי טעמא. מפני שכל אדם שיש לו ברית קדש, אין יכולים אותם השולטים בגיהנם להכניסו שם. ובלבד שישמור אותו. ואם לא שמר אותו, מעבירים ממנו, ומשחיתים ומחבלים אותו. שזהו מעשה ידיו של אדם. ואחר כך מכניסים אותו בגיהנם, ואין להם על מה שישמכו. השתא ברי, הוי זהיר בכבוד חברך יותר מגופך.

פתח רבי יהושע ואמר, (תהלים פד ד) גם צפור מצאה בית ודרור קן לה אשר שתה אפרחיה את מזבחותיה ה' צבאות מלפי ואלהי. גם צפור, תמן תנינן, עבד קודשא בריך הוא בארעא, אתריין ודוכתיין קדישין, עילאין יתיר משאר דוכתי ישובא.

ובלא פגוונא דיצירה דבר נש. דקודשא בריך הוא בריר ההוא זרעא, ומנפציה, פהאי דמבריר ומנפץ חטין, תבנא לחוד, וקש לחוד, עד דבריר חטין על דוכתייהו.

כך נטל קודשא בריך הוא תלגא מתחות פורסי יקריה, ויהוא תלגא מתחממא בכמה גוונין, ואטיל לה בגו מייא דאיתתא. מהכא, דאתתא לא מתעברא עד דתושיד מייא, ובאינון מייין אטיל דכורא תלגא, דא הוא זרעא דאיהו מחובר פחדא, יתיר מההוא דאתתא, פגוונא דתלגא לקביל מייא.

לְאָחַר שֶׁהֵטִיל אוֹתוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוא לְתוֹךְ הַמַּיִם, בְּרַר אוֹתוֹ וְנִפְץ
אוֹתוֹ, וְעָשָׂה בְּהִתְחַלָּה טָבוֹר,
שֶׁהיא נִקְדָּה אַחַת מֵתוֹךְ הַבְּחִירָה
שֶׁל הַשְּׁלֵג, וְאוֹתוֹ טָבוֹר הוא
נִקְדָּה שֶׁל צִיּוֹן.

וּמִשָּׁם הִתְפַּשְׁטוּ אַרְבַּעַת חוּטִים
לְאַרְבַּעַת צְדָדִים שֶׁל הָעוֹלָם -
מִזְרָח וּמַעֲרָב צְפוֹן וְדָרוֹם. מֵאוֹתוֹ
הַחוּט שֶׁנִּמְשָׁךְ מִצַּד הַמִּזְרָח,
מִמֶּנּוּ נַעֲשֶׂה גּוֹף. מֵתַחִיל בַּמִּזְרָח,
וּמִסִּים בַּמַּעֲרָב. הַגּוֹף הוא אֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל. נִרְשָׁם בְּאוֹתֵי אֲדֻנָּי.
אֲדוֹן וְרַבּוֹן כָּל הָעוֹלָם.

מֵאוֹתוֹ הַחוּט שֶׁנִּמְשָׁךְ מִצַּד
הַדָּרוֹם, שֶׁהוא הַבְּרוּר שֶׁל כָּל
הַשְּׁלֵג וְתִקְפוֹ, מִמֶּנּוּ נַעֲשֶׂתָה זְרוּעַ
יָמִין, וְהוא בְּחִירַת הָעֵנֶג. וְזֶה גֵן
עֵדֶן שֶׁנִּכְנַס בוֹ אָדָם הָרִאשׁוֹן,
וְהוא לְעֵנֶג הַנְּשָׁמוֹת, וְזֶה טָמִיר
וְגַנּוּז, הַיָּמִין שֶׁל כָּל הָעוֹלָם.

מֵאוֹתוֹ הַחוּט שֶׁנִּמְשָׁךְ מִצַּד
הַצְּפוֹן, מִמֶּנּוּ נַעֲשִׂית וּנְבָרַת
זְרוּעַ שְׂמָאל. וְזֶה הַגִּיהֶנֶם. מֵאוֹתָהּ
פְּסֻלַת שֶׁל הַשְּׁלֵג. וְהוא לְעֵנֶשׁ שֶׁל
הַנְּשָׁמוֹת שֶׁל הָרְשָׁעִים.

הָרִאשׁ נִתְתַקֵּן בְּשָׂמִים. וְהִזָּה
הָעוֹלָם בְּלִי רֹאשׁ, עַד שֶׁנִּבְנְהָה בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ. כְּשֶׁהוּקַם הַמִּשְׁכָּן, הוּקַם
בְּרֹאשׁ.

הַפֶּה שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, שֶׁהִתְתַקֵּן
בְּרֹאשׁ, סִינִי. וְהוא רֹשֵׁם אֶת הַפֶּה
הַזֶּה תוֹךְ הַמַּיִם, מֵהַבְּרוּר שֶׁל
הַשְּׁלֵג. הַיִּרְכִּים וְכָל שְׂאֵר
הָאֵיבָרִים, בְּכָל שְׂאֵר הָאֶרֶץ.

וּכְשֶׁם שֶׁלְאַשָּׁה יֵשׁ צִירִים וְחִבְלִים
בְּשַׁעַת הַלְדָּה, כֵּן כְּשֶׁבִקֵּשׁ הַקָּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוא לְהוֹצִיא הָאֶרֶץ לְאוֹר
הָעוֹלָם, הִיוּ הַמַּיִם עוֹלִים
וְיוֹרְדִים, יַעֲלוּ הָרִים יִרְדוּ בְּקַעוֹת.
מֵה עָשָׂה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוא?

עָשָׂה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוא. הוֹצִיא מִן הַקְּרָקַע רַעְמִים וְזוּעוֹת, וְנָסוּ הַמַּיִם.

לְבָתֵּר דְּאֵטִיל לִיהָ קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוא גּוֹ מִיָּא,
בְּרִיר לִיהָ וְנִפְיִץ לִיהָ, וְעַבַּד בְּקִדְמִיתָא
טִיבּוֹרָא, דְּאִיהוּ נִקְוָדָה חָדָא מִגּוֹ בְּרִירו
דְּתַלְגָּא, וְהִהוּא טִיבּוֹרָא, אִיהוּ נִקְוָדָא דְּצִיּוֹן.

וּמֵתַמָּן אֲתַפְשְׁטוּ אַרְבַּע חוּטִין, לְאַרְבַּע סְטָרִין
דְּעֵלְמָא, מִזְרַח וּמַעֲרָב צְפוֹן וְדָרוֹם.
מֵהִהוּא חוּטָא דְּאֲתַמְשֵׁךְ מִסְטָרָא דְּמִזְרַח,
אֲתַעְבִּיד מִנְיָה גּוֹפָא. שְׂאֲרֵי בְּמִזְרַח, וְסִיִּים
בְּמַעֲרָב. גּוֹפָא אִיהוּ אֶרְעָא דְּיִשְׂרָאֵל. אֲתַרְשִׁים
בְּאֲתוּוֹי אֲדֻנָּי. אֲדוֹן וְרַבּוֹן כָּל עֵלְמָא.

מֵהִהוּא חוּטָא דְּאֲתַמְשֵׁךְ מִסְטָרָא דְּדָרוֹם,
דְּאִיהוּ בְּרִירו דְּכָל תַּלְגָּא וְתוּקְפִיָּה,
אֲתַעְבִּיד מִנְיָה דְּרוּעָא יְמִינָא, וְאִיהוּ בְּרִירו
דְּעֵינּוּגָא. וְדָא גֵן עֵדֶן, דְּעָאֵל בִּיהָ אָדָם
הָרִאשׁוֹן, וְאִיהוּ לְעֵינּוּגָא דְּנִשְׁמָתִין, וְדָא טָמִיר
וְגַנּוּז, יְמִינָא דְּכָל עֵלְמָא.

מֵהִהוּא חוּטָא דְּאֲתַמְשֵׁךְ מִסְטָרָא דְּצְפוֹן,
אֲתַעְבִּיד מִנְיָה וְאֲתַבְּרִי דְּרוּעָא
שְׂמָאֵלָא. וְדָא גִיהֶנֶם. מֵהִהוּא פְּסוּלַת דְּתַלְגָּא.
וְאִיהוּ לְעוֹנֶשׂא דְּנִשְׁמָתִין דְּחַיִּיבָא.

רִישָׁא אִיהוּ בְּשִׁמְיָא אֲתַתַּקֵּן. וְהוּהוּ עֵלְמָא בְּלָא
רִישָׁא, עַד דְּאֲתַבְּנִי בִּי מִקְדָּשָׁא. כַּד
אִיתְקַם מִשְׁכָּנָא, אִיתְקַם רִישָׁא.

פּוּמָא דְּכָל עֵלְמָא דְּאֲתַתַּקֵּן בְּרִישָׁא, סִינִי. וְהוּהוּ
רִשִׁים הָאִי פּוּמָא גּוֹ מִיָּא, מִבְּרִירו
דְּתַלְגָּא. יִרְכִין וְכָל שְׂאֵר אֵיבָרִים, בְּכָל שְׂאֵר
אֶרְעָא.

וּכְשֶׁם שֶׁהָאֵשָׁה יֵשׁ לָהּ צִירִים וְחִבְלִים בְּשַׁעַת
הַלְדָּה. כֵּן כְּשֶׁבִקֵּשׁ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוא
לְהוֹצִיא הָאֶרֶץ לְאוֹר הָעוֹלָם, הִיוּ הַמַּיִם עוֹלִים
וְיוֹרְדִים, (תְּהִלִּים ק"ח) יַעֲלוּ הָרִים יִרְדוּ בְּקַעוֹת. מֵה
עָשָׂה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוא.

הָדָא הוּא דְכְתִיב, (שם קד ז) מִן גְּעֵרְתָּךְ יְנוּסוּן מִן קוֹל רַעְמָךְ יִחַפְזוּן. וַיֵּצֵאָה הָאָרֶץ. וְנִשְׁאַרְהָ נְמוּכָה מְלוּכְלָכֶת, כְּפֹלֵד הַזֶּה, שְׂיוּצָא, נְמוּךְ כַּמֶּת, וּמְלוּכְלָךְ מֵהַלִּידָה.

וּכְשֵׁם שְׂמַפְעָפְעִין אֶת הַיּוֹלֵד עַד שְׂיִתְעוֹרֵר, וְנוֹתְנִים אֵשׁ וְנֵר לְגַבּוֹ, לְחַמְמוֹ, וּמְרָאָה לְהָאִיר. כֶּף עֲשֵׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאָרֶץ, כְּשִׁיֵּצֵאָה מִתּוֹךְ הַמַּיִם. וְכוּלָא בְּחַד קְרָא, הָדָא הוּא דְכְתִיב, (שם עז ט) קוֹל רַעְמָךְ בְּגִלְגַּל הָאִירוֹ בְּרָקִים תָּבֵל מִיַּד רָגְזָה וְתִרְעַשׂ הָאָרֶץ.

עַד כָּאֵן נִסְתָּם הַפָּה, עַד שְׂבָאוֹ יִשְׂרָאֵל, וְהַפָּה נִפְתַּח בְּרֵאשׁוֹ בְּשָׁמַיִם, וְזֶה סִינֵי שְׁנַתְנָה בּוֹ הַתּוֹרָה, וְשֵׁם נִתְתַּקֵּן הַדְּבִוּר.

וּכְשֵׁנִבְנֶנְסוּ יִשְׂרָאֵל לְאָרֶץ, נִסְתָּם הַפְּתוּחַ. וְנִפְתַּח הַסְּתוּם. נִסְתָּם הַפָּה, שְׁלֹא

הָיָה בּוֹ הַדְּבִוּר, (מִשְׁנֵסְתַּלַּק מִשָּׁה). הַפֶּה מִן הָאָדָם. נִפְתַּח הַטְּבוּר, בֵּית הַמְּקַדֵּשׁ. וּמִשָּׁם אוֹכַל מַה שְׂאֵמוֹ אוֹכַלְתָּ, וְשׁוֹתָה מִמָּה שְׂאֵמוֹ שׁוֹתָה. וְכָל הָעוֹלָם נִזוֹן מִתְמַצִּית אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

וּבְגִין כֶּף, דְּיוֹכְתִין וְאִתְרִין אֵינּוֹן בְּעֵלְמָא, בְּשִׁבְחָא אֵלִין עַל אֵלִין. גַּן עֵדֵן דְּאִיהוּ דְרוּעָא יְמִינָא דְכָל עֵלְמָא, אֵית בֵּיה דְּיוֹכְתִין וְאִתְרִין, לְשִׁבְחָא אֵלִין עַל אֵלִין, וְתַמָּן הוּא עֵץ הַחַיִּים וְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע.

וּבְחַד הֵיכְלָא מִיְמִינֵיהּ, אֵית אֶתְר טְמִיר וְגַנְיָז מְפוּלָא, וְלִית מֵאן דִּידַע בְּהֵוּא אֶתְר, בַּר חַד צְפוּר, דְּאִתִּי בְּכָל יוֹמָא תְּלַת זְמַנִּין, וּמִצְפָּצְפָא בְּגוֹ אֵילָנֵי דְגַנְתָּא, (וְאָמַר נִם צְפוּר וְגו').

וּבְהֵוּא צְפוּר יְדַעִין נִשְׁמַתִּין סִימְנֵינֵיהּ, בְּזִימְנָא דְּאוּדָן וּמִשְׁבַּחָן, וּבְזִימְנָא דְּמִשְׁתַּדְּלָן בְּחַכְמָתָא לְמַנְדַּע, וְהֵוּא צְפוּר עָאֵל בְּהֵוּא הֵיכְלָא, וְאִיטְמַר וְאִגְנִיז וְלֹא יְדִיעַ. וּבְזִמְנָן שְׂמִשְׁתַּדְּלוֹת לְדַעַת בְּחַכְמָה. וְאוֹתָהּ הַצְּפוּר

הוֹצִיא מִן הַקְּרָקַע רַעֲמִים וְזוּעוֹת, וְנוּסוּ הַמַּיִם. זֶהוּ שְׂכַתוּב (תהלים קד) מִן גְּעֵרְתָּךְ יְנוּסוּן מִן קוֹל רַעְמָךְ יִחַפְזוּן. וַיֵּצֵאָה הָאָרֶץ, וְנִשְׁאַרְהָ נְמוּכָה וּמְלוּכְלָכֶת, כְּפֹלֵד הַזֶּה שְׂיוּצָא נְמוּךְ כַּמֶּת וּמְלוּכְלָךְ מֵהַלִּידָה.

וּכְשֵׁם שְׂמַפְעָפְעִין אֶת הַיּוֹלֵד עַד שְׂיִתְעוֹרֵר, וְנוֹתְנִים אֵשׁ וְנֵר לְגַבּוֹ לְחַמְמוֹ, וּמְרָאָה לְהָאִיר - כֶּף עֲשֵׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאָרֶץ, כְּשִׁיֵּצֵאָה מִתּוֹךְ הַמַּיִם. וְהַכֵּל בְּפִסְיוּק אַחַד. זֶהוּ שְׂכַתוּב (שם עז) קוֹל רַעְמָךְ בְּגִלְגַּל הָאִירוֹ בְּרָקִים תָּבֵל, מִיַּד - רָגְזָה וְתִרְעַשׂ הָאָרֶץ. עַד כָּאֵן נִסְתָּם הַפָּה, עַד שְׂבָאוֹ יִשְׂרָאֵל, וְהַפָּה נִפְתַּח בְּרֵאשׁוֹ בְּשָׁמַיִם, וְזֶה סִינֵי שְׁנַתְנָה בּוֹ הַתּוֹרָה, וְשֵׁם נִתְתַּקֵּן הַדְּבִוּר.

וּכְשֵׁנִבְנֶנְסוּ לְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל, נִסְתָּם הַפְּתוּחַ, וְנִפְתַּח הַסְּתוּם. נִסְתָּם הַפָּה - שְׁלֹא הָיָה בּוֹ הַדְּבִוּר (מִשְׁנֵסְתַּלַּק מִשָּׁה). הַפֶּה מִן הָאָדָם. נִפְתַּח הַטְּבוּר - בֵּית הַמְּקַדֵּשׁ. וּמִשָּׁם אוֹכַל מַה שְׂאֵמוֹ אוֹכַלְתָּ, וְשׁוֹתָה מִמָּה שְׂאֵמוֹ שׁוֹתָה. וְכָל הָעוֹלָם נִזוֹן מִתְמַצִּית אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

וּמִשּׁוּם כֶּף, מְקוּמוֹת וְאִתְרִים הֵם בְּעוֹלָם, בְּשִׁבְחָא שְׁלֵל אֵלוֹ עַל אֵלוֹ. גַּן הָעֵדֵן, שֶׁהוּא זְרוּעַ הַיְמִין שְׁלֵל הָעוֹלָם, יֵשׁ בּוֹ מְקוּמוֹת וְאִתְרִים לְשִׁבְחָא אֵלוֹ עַל אֵלוֹ, וְשֵׁם הוּא עֵץ הַחַיִּים, וְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע.

וּבְהֵיכְלָא אַחַד מֵהֶם יֵשׁ מְקוּם טְמִיר וְגַנְיָז מִן הַכֵּל, וְאֵין מִי שְׂמַכִּיר אֶת אוֹתוֹ מְקוּם פְּרִט לְצְפוּר אַחַת, שְׂבָאָה בְּכָל יוֹם שְׁלֵשׁ פְּעָמִים וּמִצְפָּצְפָת בְּתוֹךְ עֵצֵי הַגֵּן (וְאָמַרְתָּ נִם צְפוּר וְגו').

וּבְאוֹתָהּ הַצְּפוּר יוֹדְעוֹת הַנְּשֻׁמוֹת אֶת סִימְנֵיהֶן, בְּזִמְנָן שְׂמוּדוֹת וְנִסְמְנָת וְנִגְנָזָת

וְדָרוֹר, דָּא הִיא נִשְׁמָתָא קַדִּישָׁא, דְּסַלְקָא
לְעֵילָא וְהִיא בֵּת חוֹרִין.

דְּבַר אַחַר, (שם פד) וְדָרוֹר קֵן לָהּ -
זֶה הַיּוֹבֵל, שְׁכָתוֹב וְקָרָאתֶם דְּרוֹר.
קֵן לָהּ - בְּחֻמְכָּהּ הַעֲלִינָהּ. צְפוֹר
וְדָרוֹר, זֶה לְמַעַלָּה וְזֶה לְמַטָּה.
אֲשֶׁר שָׁתָה אֶפְרוּחֶיהָ, מֵאֵן? הַדְּרוֹר
הַזֶּה שָׁתָה הַחֲמֻשִׁים, שְׁמוּצִיָּאָה
מִמֶּנָּה שֶׁשָׂה אֶפְרוּחִים וְהַצְפוֹר
הַזֶּה.

אוֹתָם הָאֶפְרוּחִים, תְּשׁוּקָתָם
לְתוֹךְ שְׁנֵי הַמְזֻבָּחוֹת, הַמְזֻבָּח
הַפְּנִימִי וְהַמְזֻבָּח הַחִיצוֹן. נָטְלוּ
מִן הַמְזֻבָּח הַפְּנִימִי וְנָתְנוּ לְמְזֻבָּח
הַחִיצוֹן. מִלְכֵי וְאַלְהֵי, מִלְכֵי - זֶה
הַמְזֻבָּח הַחִיצוֹן, וְאַלְהֵי - זֶה
הַמְזֻבָּח הַפְּנִימִי.

הַמְזֻבָּח הַחִיצוֹן תָּמִיד תְּשׁוּקָתוֹ
לְמְזֻבָּח הַפְּנִימִי, וְלַעוֹלָם אֵינוֹ
שׁוֹכֵךְ מִלְּזַמֵּר בְּשִׁירוֹת וּתְשׁוּבָחוֹת.
זֶהוּ שְׁכָתוֹב שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר
לְשִׁלְמָה.

כִּי זָמַן שֶׁהֵנָּה דוֹלֶקַע עַל הַפְּתִילָה,
וְהַפְּתִילָה כְּתֻקוּנָה, הָאוֹר מֵאִיר
וְצֶחַ, וְהַכֹּל נִהְיִים מִמֶּנּוּ. וְכֹל זָמַן
שֶׁהַפְּתִילָה נִעְדְּרָתָהּ וְהַשְּׁמֶן חָסַר
מִן הַפְּתִילָה, הָאוֹר נִסְתַּלַּק, וְאֵין מִי
שִׁידוּעַ בְּאוֹתוֹ הָאוֹר כְּלוּם.

כִּי, כָּל זָמַן שִׁישְׁרָאֵל הָיוּ מְתוּקָנִים
וּמְסוּרְגָלִים כְּפִתִּילָה זֹה, אוֹר שֶׁל
מַעַלָּה הִיָּתָה דוֹלֶקַת עֲלֵיהֶם,
וְאוֹמְרָת שִׁירָה, וְאֵינוֹ מִשְׁתַּכֵּף
לְעוֹלָם, כְּדָגְמַת הָאוֹר עַל
הַפְּתִילָה שֶׁאֵינוֹ מִשְׁתַּכֵּף לְעוֹלָם
לְנֶגֶד מַעַלָּה. וְאוֹתוֹ הַשִּׁיר הוּא
הַמַּעַלָּה שֶׁבְּשִׁירִים, קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים.
נִעְדַּר הַפְּתִילָה - נִעְדַּר הָאוֹר
וְנִסְתַּלַּק, וְאֵין מִי שִׁידוּעַ בוֹ.

וְשִׁלְמָה צוֹנַח וְאוֹמֵר, (קהלת יב)
וְזָכַר אֶת בּוֹרְאֵיהָ בְּיָמֶיךָ בַּחֲוֹרְתֶיךָ.
הִיָּה מִתְפַּקֵּן וּמְסוּרְגָל עֲצֻמָּךְ
בְּמַצּוֹת וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים, בְּיָמֶיךָ

דְּבַר אַחַר וְדָרוֹר קֵן לָהּ, דָּא יוֹבְלָא, דְּכִתִּיב
(ויקרא כה י) וְקָרָאתֶם דְּרוֹר. קֵן לָהּ בְּחֻמְכָּתָא
עֵילָאָה. צְפוֹר וְדָרוֹר, דָּא לְעֵילָא, וְדָא לְתַתָּא.
אֲשֶׁר שָׁתָה אֶפְרוּחֶיהָ, מֵאֵן. הִיא דְּרוֹר, שְׁנַת
הַחֲמֻשִׁים, דְּאֶפְיֶקֶת מִינָהּ שִׁית אֶפְרוּחִין, וְהִיא
צְפוֹר.

אֵינוֹן אֶפְרוּחִין, תִּיאוּבְתָא דִּילְהוֹן, לְגוֹ תְּרִי
מְדַבְּחָן, מְזֻבָּח הַפְּנִימִי, וּמְזֻבָּח הַחִיצוֹן.
נָטְלוּ מִמְזֻבָּח הַפְּנִימִי, וְנִהְבּוּ לְמְזֻבָּח הַחִיצוֹן.
מִלְכֵי וְאַלְהֵי, מִלְכֵי: דָּא מְזֻבָּח הַחִיצוֹן.
וְאַלְהֵי: דָּא מְזֻבָּח הַפְּנִימִי.

מְזֻבָּח הַחִיצוֹן, תִּיאוּבְתִיָּה תְּדִיר לְגַבֵּי מְזֻבָּח
הַפְּנִימִי, וְלַעוֹלָם לָא שְׁכִיךְ מִלְּזַמְרָא
בְּשִׁירִין וְתוֹשְׁבַחִין, הָדָא הוּא דְּכִתִּיב, שִׁיר
הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשִׁלְמָה.

כִּי זָמַן שֶׁהֵנָּה דוֹלֶקַע עַל הַפְּתִילָה, וְהַפְּתִילָה
כְּתֻקוּנָה, הָאוֹר מֵאִיר וְצֶחַ, וְהַכֹּל נִהְיִין
מִמֶּנּוּ. וְכֹל זָמַן שֶׁהַפְּתִילָה נִעְדְּרָתָהּ, וְהַשְּׁמֶן חָסַר
מִן הַפְּתִילָה, הָאוֹר נִסְתַּלַּק, וְאֵין מִי שִׁידוּעַ
בְּאוֹתוֹ אוֹר כְּלוּם.

כִּי, כָּל זָמַן שִׁישְׁרָאֵל הָיוּ מְתוּקָנִים וּמְסוּרְגָלִים
כְּפִתִּילָה זֹה, אוֹר שֶׁל מַעַלָּה הִיָּתָה דוֹלֶקַת
עֲלֵיהֶם, וְאוֹמְרָת שִׁירָה, וְאֵינוֹ מִשְׁתַּכֵּף לְעוֹלָם.
כְּדוּגְמַת הָאוֹר עַל הַפְּתִילָה, שֶׁאֵינוֹ מִשְׁתַּכֵּף
לְעוֹלָם, לְנֶגֶד מַעַלָּה. וְאוֹתוֹ הַשִּׁיר הוּא
הַמַּעוֹלָה שֶׁבְּשִׁירִים, קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים. נִעְדַּר
הַפְּתִילָה, כְּבִיכּוֹל נִעְדַּר הָאוֹר, וְנִסְתַּלַּק, וְאֵין
מִי שִׁידוּעַ בוֹ.

וְשִׁלְמָה צוֹנַח וְאוֹמֵר, (קהלת יב א-ז) וְזָכַר אֶת בּוֹרְאֵךְ
בְּיָמֶיךָ בַּחֲוֹרְתֶיךָ. הִיָּה מִתְפַּקֵּן וּמְסוּרְגָל
עֲצֻמָּךְ בְּמַצּוֹת וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים, בְּיָמֶיךָ

בְּחִוּרוֹתַיִךְ, בְּזִמְן שֶׁהַמְּאֹרֵה הַהוּא לֹוֹהֵב בַּפְּתִילָה.

דְּבַר אַחַר, עַל הָאֹרֵה הַהוּא בְּזִמְן שֶׁהַפְּתִילָה מִתְקַנֶּת, אָמַר לְנֶגֶד אוֹתוֹ הָאֹרֵה וַיִּזְכֹּר אֶת בּוֹרְאֵיךְ. הַתְּעוֹרֵר לְנֶגֶד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשִׁיר וַתְּעוֹרֵר הָאֲהָבָה.

עַד אֲשֶׁר לֹא יָבֹאוּ יְמֵי הַרְעָה (שם) - בְּזִמְן שֶׁהַלְבָּנָה מִתְמַעֵטֶת וַתְּשַׁלֵּט הַרְעָה, וְהַיָּמִים שְׁלֵהֶם יָמִים שְׂאִין בָּהֶם חֶפְצִי. עַד אֲשֶׁר לֹא תַחֲשַׁף הַשְּׂמֶשׁ, זֶה נִהְרֵה הַיּוֹצֵא מֵעֵדֶן, שְׁכָתוֹב (בְּרֵאשִׁית ב)

וְנִהְרֵה יוֹצֵא מֵעֵדֶן, שְׁכָתוֹב בּוֹ (אִיּוֹב ו) וְנִהְרֵה יַחֲרֵב וַיִּבֶשׁ. וְהָאֹרֵה - זֶה הָאֹרֵה שֶׁבָרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְנִתְעַטֵּף בּוֹ, וְהוּא יְמִינוֹ. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (אִיכָה ב) הַשִּׁיב אַחֲזֹר יְמִינוֹ.

וְהַיָּרֵחַ - הוּא הַיָּם הַמִּתְמַלֵּא מֵאוֹתוֹ נִהְרֵה. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (אִיּוֹב יד) אֲזָלוּ מִיָּם מִנֵּי יָם וְנִהְרֵה יַחֲרֵב וַיִּבֶשׁ. וְהַפּוֹכְכִים - אֵלוּ שְׁנַיִם עֶשֶׂר מַזְלוֹת הַיְדוּעִים לָהּ. וְשָׁבוּ הָעֵבֶים - אֵלוּ שְׁרֵי אַמּוֹת הָעוֹלָם.

אַחַר הַגִּשְׁם - אַחַר בְּכִיַּתֵּן שֶׁל מְלֶאכִי הַשָּׁרֵת, שְׁכָתוֹב מְלֶאכִי שְׁלוֹם מֵרַב יְבַכְיֹון.

בַּיּוֹם שֶׁיִּזְעוּ שְׁמֵרֵי הַבַּיִת (קֹהֶלֶת יב) - אֵלוּ שׁוֹמְרֵי הַחֻמּוֹת, שְׁכָתוֹב (ישעיה סב) עַל חֻמּוֹתַיִךְ יְרוּשָׁלַיִם הַפְּקַדְתִּי שׁוֹמְרִים. וְהַתְּעוֹתוּ אֲנֹשִׁי הַחֵיל - אֵלוּ הֵם שְׁשִׁים גְּבוּרִים סְבִיב לָהּ. וּבְטָלוּ הַטְּחָנוֹת - אֵלוּ הֵם אוֹכְלֵי הַקְּרָבָנוֹת. פִּי מֵעֵטוֹ - פְּנֵי הַחַיּוֹת. וַחֲשָׁכוּ הָרְאוֹת בְּאֶרְבוֹת - אֵלוּ הֵם (זכריה ד) עֵינַי ה' הִמָּה מְשׁוֹטְטִים בְּכָל הָאָרֶץ, וְהֵם שְׁבַע עֵינַי ה'.

וְסִגְרוּ דְלֶתִים בְּשׁוֹק - אֵלוּ הֵם הַשְּׁעָרִים שְׁכָלָם נִנְעָלוּ, זוֹלָתִי שְׁעָרֵי דְמַעוֹת שְׁלֹא נִנְעָלוּ. בְּשִׁפְלָה קוֹל הַטְּחָנָה - סוּפַת דָּוִד, שְׁנִפְלָה וְנִשְׁפְּלָה לְעַפְרָה, וְקוֹלָה שֶׁהִיָּתָה מְשׁוֹרְרָה תְּמִיד בְּשִׁיר הָאֲהָבָה -

בְּחִוּרוֹתַיִךְ, בְּזִמְן שֶׁהַמְּאֹרֵה הַהוּא לֹוֹהֵב בַּפְּתִילָה.

דְּבַר אַחַר עַל הָאֹרֵה הַהוּא בְּזִמְן שֶׁהַפְּתִילָה מִתְקַנֶּת אָמַר לְנֶגֶד אוֹתוֹ הָאֹרֵה, וַיִּזְכֹּר אֶת בּוֹרְאֵיךְ. הַתְּעוֹרֵר (דף עה ע"ב) לְנֶגֶד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשִׁיר וַתְּעוֹרֵר הָאֲהָבָה.

עַד אֲשֶׁר לֹא יָבֹאוּ יְמֵי הַרְעָה, בְּזִמְן שֶׁהַלְבָּנָה מִתְמַעֵטֶת, וַתְּשַׁלֵּט הַרְעָה, וְהַיָּמִים שְׁלֵהֶם יָמִים שְׂאִין בָּהֶם חֶפְצִי. עַד אֲשֶׁר לֹא תַחֲשַׁף הַשְּׂמֶשׁ, זֶה נִהְרֵה הַיּוֹצֵא מֵעֵדֶן, דְּכָתִיב (בְּרֵאשִׁית ב

ו) וְנִהְרֵה יוֹצֵא מֵעֵדֶן. דְּכָתִיב בּוֹ, (אִיּוֹב יד יא) וְנִהְרֵה יַחֲרֵב וַיִּבֶשׁ. וְהָאֹרֵה, זֶה הָאֹרֵה שֶׁבָרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְנִתְעַטֵּף בּוֹ, וְהוּא יְמִינוֹ. הִדָּא הוּא דְכָתִיב, (אִיכָה ב ג) הַשִּׁיב אַחֲזֹר יְמִינוֹ.

וְהַיָּרֵחַ, הוּא הַיָּם הַמִּתְמַלֵּא מֵאוֹתוֹ נִהְרֵה. הִדָּא הוּא דְכָתִיב, (אִיּוֹב יד יא) אֲזָלוּ מִיָּם מִנֵּי יָם וְנִהְרֵה יַחֲרֵב וַיִּבֶשׁ. וְהַפּוֹכְכִים, אֵלוּ שְׁנַיִם עֶשֶׂר מַזְלוֹת הַיְדוּעִים לָהּ. וְשָׁבוּ הָעֵבֶים, אֵלוּ שְׁרֵי אוֹמּוֹת הָעוֹלָם. אַחַר הַגִּשְׁם, אַחַר בְּכִיַּתֵּן שֶׁל מְלֶאכִי הַשָּׁרֵת. דְּכָתִיב, (ישעיה לג ז) מְלֶאכִי שְׁלוֹם מֵרַב יְבַכְיֹון.

בַּיּוֹם שֶׁיִּזְעוּ שְׁמֵרֵי הַבַּיִת, אֵלוּ שׁוֹמְרֵי הַחֻמּוֹת. דְּכָתִיב (שם סב ו) עַל חֻמּוֹתַיִךְ יְרוּשָׁלַיִם הַפְּקַדְתִּי שׁוֹמְרִים. וְהַתְּעוֹתוּ אֲנֹשִׁי הַחֵיל, אֵלוּ הֵם שְׁשִׁים גְּבוּרִים סְבִיב לָהּ. וּבְטָלוּ הַטְּחָנוֹת, אֵלוּ הֵם אוֹכְלֵי הַקְּרָבָנוֹת. פִּי מֵעֵטוֹ פְּנֵי הַחַיּוֹת. וַחֲשָׁכוּ הָרְאוֹת בְּאֶרְבוֹת, אֵלוּ הֵם (זכריה ד) עֵינַי ה' הִמָּה מְשׁוֹטְטִים בְּכָל הָאָרֶץ, וְהֵם שְׁבַע עֵינַי ה'.

וְסִגְרוּ דְלֶתִים בְּשׁוֹק, אֵלוּ הֵם הַשְּׁעָרִים שְׁכָלָם נִנְעָלוּ, זוֹלָתִי שְׁעָרֵי דְמַעוֹת שְׁלֹא נִנְעָלוּ. בְּשִׁפְלָה קוֹל הַטְּחָנָה, סוּפַת דָּוִד, שְׁנִפְלָה וְנִשְׁפְּלָה לְעַפְרָה, וְקוֹלָה שֶׁהִיָּתָה מְשׁוֹרְרָה תְּמִיד בְּשִׁיר הָאֲהָבָה -

בְּחִוּרוֹתַיִךְ, בְּזִמְן שֶׁהַמְּאֹרֵה הַהוּא לֹוֹהֵב בַּפְּתִילָה.

דְּבַר אַחַר עַל הָאֹרֵה הַהוּא בְּזִמְן שֶׁהַפְּתִילָה מִתְקַנֶּת אָמַר לְנֶגֶד אוֹתוֹ הָאֹרֵה, וַיִּזְכֹּר אֶת בּוֹרְאֵיךְ. הַתְּעוֹרֵר (דף עה ע"ב) לְנֶגֶד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשִׁיר וַתְּעוֹרֵר הָאֲהָבָה.

עַד אֲשֶׁר לֹא יָבֹאוּ יְמֵי הַרְעָה, בְּזִמְן שֶׁהַלְבָּנָה מִתְמַעֵטֶת, וַתְּשַׁלֵּט הַרְעָה, וְהַיָּמִים שְׁלֵהֶם יָמִים שְׂאִין בָּהֶם חֶפְצִי. עַד אֲשֶׁר לֹא תַחֲשַׁף הַשְּׂמֶשׁ, זֶה נִהְרֵה הַיּוֹצֵא מֵעֵדֶן, דְּכָתִיב (בְּרֵאשִׁית ב

שפּל. וישחוו כּל בנות השיר - הם
המלאכים הנחלקים במשמרותם
על השיר. מהם משוררים ביום,
ומהם משמרות משוררים
בלילה.

גם מגבה יראו, (קהלת ה) כי גבה
מעל גבה שמר. ושומר זה מזה,
ומקבל זה מזה בנעימה ובקדשה.
ובחרפן בית המקדש יצתה
מארה, ודין חזק מצוי לפניו.
וגבה ירא מגבה ומדינו.

ותחתיתם בדרך, (ישעיה מג טז) הנותן פים
הנותן פים דרך וכמים עזים
נתיבה. ובאותו דרך היה יורד,
ובא הטל מראשו של הקדוש
ברוך הוא, וכל שמחה וכל טוב
וכל רצון, באותו הדרך היה בא.
ובחרפן בית המקדש, שבר על
שבר באותו הדרך נמצא, וכל רגז
ואימות ותקף ודין היו באותה
הדרך.

וינאץ השקד, כמו שנאמר (דניאל
ט) וישקד ה' על הרעה. וכתוב
(ירמיה א) מקל שקד אני רואה.
וצמיחת השקד אחד ועשרים יום.
כך משבעה עשר בתמוז עד
תשעה באב. ומיום שהשקד
מציץ, הפרח אין מוציא פרי, עד
עשרים ואחד יום.

ויסתבר החגב, יתן הסבל על
שכמו של בית דוד. ותפר
האבינה - זו עבודת בית המקדש
למטה. וצווחים בני האדם ואינם
נענים. מה הטעם? כי הלך האדם
אל בית עולמו. מסתלק הפכוד
למעלה למעלה, והם צווחים
ואין מי שישגיח בהם, משום
שהוא הסתלק לבית עולמו
שממנו יצא. ועל זה נמצאת
המארה, ורע, ומות, ומאורעות
רעות בעולם, וסופדים וצווחים
בכל יום, שכתוב (שם ט) כי עלה
מות בחלונינו.

בשיר האהבה שפל. וישחוו כּל בנות השיר,
הם המלאכים הנחלקים במשמרותם על
השיר, מהם, משוררים ביום, ומהם משמרות
משוררים בלילה.

גם מגבה יראו, פי גבה מעל גבה שמר.
ושומר זה מזה, ומקבל זה מזה, בנעימה
ובקדושה. ובחרפן בית המקדש, יצתה מארה,
ודין חזק מצוי לפניו. וגבה ירא מגבה
ומדינו.

ותחתיתם בדרך, פתיב (ישעיה מג טז) הנותן פים
דרך וכמים עזים נתיבה. ובאותו
דרך, היה יורד ובא הטל מראשו של הקדוש
ברוך הוא, וכל שמחה, וכל טוב, וכל רצון,
באותו הדרך היה בא. ובחרפן בית המקדש,
תבירו על תבירו באותו הדרך נמצא, וכל
רוגז ואימתני ותקיפא ודינא, בההוא דרך
הו.

וינאץ השקד, כמה דאת אמר, (דניאל ט יד) וישקד
ה' על הרעה. וכתוב (ירמיה א יא) מקל שקד
אני רואה. וצמיחת השקד אחד ועשרים יום.
כך משבעה עשר בתמוז, עד תשעה באב.
ומיום שהשקד מציץ, הפרח אין מוציא פרי,
עד עשרים ואחד יום.

ויסתבר החגב, יתן הסבל על שכמו של בית
דוד. ותפר האבינה, זו עבודת בית
המקדש למטה. וצווחין בני נשא, ולא
מתענון. מאי טעמא, פי הולך האדם אל בית
עולמו, מסתלק הפכוד למעלה למעלה,
ואינו צווחין ולית מאן דישיגח בהו. בגין
דאיהו אסתלק לבית עולמו דנפק מיניה. ועל
דא אשתפח מארה, וביש, ומות, ומאורעות
רעות בעולם. וספדין וצווחין בכל יומא.
דכתיב, (ירמיה ט ב) כי עלה מות בחלונינו.

עד אשר לא ירתק חבל הכסף, חוט של חסד
 (קהלת יב) - חוט של חסד שנמשך
 מלמעלה למטה. ותרץ גלת הזיהב
 - שהיא יורדת באותו החוט.
 נשבר החוט, נפל הגולה. ותשבר
 פד על המבוע - שהתורה
 נשתפחה בגלות, ואותו המשאב,
 יופיא"ל (וי"א יפ"ח) השר, לא
 שאב ממעין התורה, ובני אדם
 נבוכים בה.

ונרין הגלגל אל הבור, ומלאך המשחית
 גתן לו רשות לחבל בכל יום. וישב העפר
 על הארץ פשהיה, ויכלו כל הנשמות,
 והעולם יכלה. והעפר, שהכל
 נהיה ממנו, ישוב כבתחלה,
 ויהיה העולם חרב פשהיה.
 והרוח תשוב אל האלהים אשר
 נתנה, ויתחדש העולם כבתחלה.
 ובאותו זמן כתוב (דניאל יב) ורבים
 מישגי אדמת עפר יקיצו. בא רבי
 עזריה ורבי מרנוס, ונשקוהו
 בראשו. קרא עליו, (משלי יח) לב
 נכון יקנה דעת ואזן חכמים
 תבקש דעת.

פתח ואמר, שיר השירים אשר
 לשלמה, אשרי הדור שהחכמה
 של מעלה שורה בתוכו, בשעה
 שהקדוש ברוך הוא היה רוצה
 לגלות בארץ מה שלא התגלה
 למלאכים העליונים. ומה הוא?
 סודות החכמה של השם החקוק
 העליון. שהשמות הקדושים לא
 נמסרו להם, ונמסרו לחכמים
 שבארץ. באותה שעה משבחים
 ואומרים (תהלים ח) ה' אדונינו מה
 אדיר שמך בכל הארץ אשר תנה
 הודך על השמים.

מה אדיר שמך בכל הארץ - אלו
 הסודות החקוקים של השמות
 הקדושים שהתגלו בארץ,
 והתשבחת של זה על השמים.
 שכל אותם ההמונים מודים
 ומשבחים את המעשה הזה, שהתגלה בארץ מה שלא התגלה להם.

עד אשר לא ירתק חבל הכסף, חוט של חסד
 שנמשך מלמעלה למטה. ותרץ גלת
 הזיהב, דאיהי נחתא בההוא חוט. נשבר החוט,
 נפל הגולה. ותשבר פד על המבוע, שהתורה
 נשתפחה בגלותא, ואותו המשאב, יופיא"ל
 (וי"א יפ"ח) השר, לא שאב ממעין התורה, ובני
 אדם נבוכים בה.

ונרין הגלגל אל הבור, ומלאך המשחית גתן
 לו רשות לחבל בכל יום. וישב העפר
 על הארץ פשהיה, ויכלו כל הנשמות, והעולם
 יכלה, והעפר שהכל נהיה ממנו, ישוב
 כבתחלה, ויהיה העולם חרב פשהיה. והרוח
 תשוב אל האלהים אשר נתנה, ויתחדש
 העולם כבתחלה. ובאותו זמן כתיב, (דניאל יב ב)
 ורבים מישגי אדמת עפר יקיצו. אתא ר' עזריה
 ורבי מרנוס, ונשקוהו ברישיה. קרא עליה,
 (משלי יח טו) לב נכון יקנה דעת ואזן חכמים תבקש
 דעת.

פתח ואמר שיר השירים אשר לשלמה, זכאה
 דרא די חכמתא דלעילא שריא בגויה.
 בשעתא דקודשא בריך הוא הוי בעי לגלאה
 בארעא, מה דלא אתגלי למלאכי עילאי. ומאי
 איהו, רזין דחכמתא דשמא גליפא עילאה.
 דשמקן קדישין לא אתמסרו לון, ואתמסרו
 לחכימין בארעא. בההיא שעתא, משבחון
 ואמריין, (תהלים ח ב) ה' אדונינו מה אדיר שמך
 בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים.

מה אדיר שמך בכל הארץ, אילין רזין גליפין
 דשמקן קדישין, דאתגליין בארעא,
 ותושבחתא דהאי, על השמים. דכל אינון
 אוכלוסין אודן ומשבחון עובדא דא, דאתגלי
 בארעא מה דלא אתגלי לון.

הרי כאן סודות המרכבה העליונה הקדושה של ארבעה שמות חקוקים, וזהו סוד הסודות של המרכבה העליונה של השמות: אדנ"י, צבאו"ת, יהו"ה, אהי"ה. הסוד של ארבעה שמות חקוקים, של ארבעה זהרים, וכל זהר זהר נקלל אחד בחד בחדו, ותשוקתו של זה להכנס לזה, ולהפלל זה בזה.

וארבעה הזהרים הללו נפרדים בשמות ידועים. אחד נקרא זה"ר חשוף ולא חשוף. בהסתכלות שלו, מיד מרים חשוף. מסתכלים בו יותר, נוצץ ולהט באור, ויפי עליון. ואורו קמוט בתוכו, עד שמכה בו אור אחר, שפורה באור הזה ונוקב אותו, אז מתמלא מאותו הזהר, ונוצץ לכל צד.

הזהר הזה נחקק בשבעים ושנים ניצוצות, שהם שבעים ושנים שמות חקוקים של שבעים סנהדרין ושני עדים. אז הזהר הזה כלול בשני שמות, ומתעטר בשם הזה אדנ"י.

ואז אותו השר של כל העולמים, וכל הצבאות וכל המחנות העליונים והתחתונים, כלם אומרים התשבחת של (הכתוב) הזה שמשבחים אותו, ואומרים תשבחת (של כלם) ומשבחים למעלה. והזהר הזה, כשנשלם, הוא שי"ר. אדון, שר, רבון. י השלמות שהשתלמו מן הכל. שי"ר המעלות, הרבון הממנה על כל הצבאות והמחנות והדרגות שלמטה.

הזהר השני הוא זהר שכל העינים העליונים הנסתרים (נכנסים) כונס אליו. והוא זהר נוצץ לעינים שאין יכולות להסתכל בו, וזה נקרא זהר חי. ומשום שהוא חי, נוטל כל הזהרים העליונים

הא הכא רזין דרתיכא קדישא עילאה, דארבע שמחה גליפן, והא איהו רזא דרזין רתיכא עילאה דשמחה: אדנ"י. צבאו"ת. יהו"ה. אהי"ה. רזא דארבע שמחה גליפן, דארבע זהרין. וכל זהרא וזהרא אתפליל חד בחבריה, ותיאובתא דהאי לעאלא בהאי, ולא אתפללא האי בהאי.

ואלין ארבע זהרין, אתפרשן בשמחה ידיען: חד אקרי זוה"ר חשוף ולא חשוף. באסתכלותא דיליה, מיד ארים חשוף. מסתכלאן ביה יתיר, נציץ ולהיט בנהירו, ושפירו עילאה. ונהוריה קמיט בגייה, עד דבטש ביה נהורא אחרא, דכרי בהאי נהורא, ואנקיב לה, כדין אתמלא מההוא זהרא, ונציץ לכל סטרין (דף שו ע"א).

והרא דא, אתגליף בשבעין ותריין נציצין, דאינון שבעין ותריין שמחה גליפן, דשבעין סנהדרין ותריין סהדין. כדין האי זוהרא פלילא בשתי שמחה, ומתעטרא בשמא דא אדנ"י.

כדין איהו שר דכל עלמין, וכל חילין וכל משריין דעלאין ותתאין, פלהו אמרי תושבחתא דהאי (קרא) דקא משבחן ליה, ואמריין תושבחתא, (נ"א דבלחו) ומשבחים לעילא. ודא זהרא פד אשתלים, איהו שי"ר. אדון, שר, רבון. י שלימו דאשתלימו מכולא, שי"ר המעלות, רבון ממנא על כל חילין ומשריין דרגין דלתתא.

והרא תניינא, הוא זהר דכל עינין עילאין סתימין, (עליון) פניש לגביה. והוא זהר נציץ לעינין, דלא יכילו לאסתפללא ביה, והאי איקרי זהר חי. ובגין דאיהו חי, נטיל כל

הנסתרים, וזרק זהרים נוצצים למטה, ועושה פרות ותולדות למינו.

וזהו החי הזה נקרא חי העולמים, וזהו הפלל של העליונים והתחתונים, ועל שמוציא זהרים נוצצים ועושה תולדות למינו, נקרא הזוהר הזה צבאו"ת. וזהו שתשוקתו תמיד לשבח תמיד בזה הראשון הזה שנקרא שיר. וכשכלולים יחד בחבור אחד בלי פרוד תוף תשוקה שלמה, אז הפל נקרא שיר השירים.

ואפ"י הוא לבדו, שהוא פלל של הפל, נקרא פלל של רבים, הפלל של כל הזהרים העליונים והתחתונים. קוראים לו פל, הפלל של הפל. הוא חיי"ם. עליו פתוב (בראשית ב) ועץ החיים בתוף הגן. כל החיים תלויים בו. ממנו פורחים חיים וזהרים לכל צד. השיר הזה שאמרנו נקרא בא"ר, ואותם החיים העליונים נכנסים לתוכו. ואותו הזוהר שנקרא חיים, נובעים בו. ועל זה פתוב באר מים חיים. וכתוב באר חפרוה שרים, על שם שאותם גדולים עליונים, זהרים טמירים, שהתפנסו לזהר הזה. והם לא חפרוה אלא על ידי זה.

הזה"ר השלישי, הזוהר הזה הוא פלל של שלשה זהרים, הסוד של שלש אותיות. בזהר הזה נדבקו האבות.

זהו רצוא ושוב, אין מי שיכול להתישב בניצוח שלו. על זה פתוב (יחזקאל א) והחיות רצוא ושוב. זה יורש ירשה של זהרים טמירים שלא התגלו. וסוד השם הקדוש של שלש אותיות תלויות בהם, יה"ו. מפאן, האות ה' רביעית לוקטת ולוקחת. וכך מסתדר בסדור שלם.

זהירין עלאין סתימין, וזריק זהירין נציצין לתתא, ועביד פירין ואיבין לזניה.

ודא זוהר חי, איקרי חי העולמים. ודא איהו פללא דעילאי ותתאי, ועל דאפיק זהירין נציצין, ועביד איבין לזניה, איקרי האי זוהר צבאו"ת. ודא איהו דתיאובתיה תדיר, לשבחא תדירא, בהאי זוהר קדמאה דאקרי שיר. וכד פלילן פחדא בחבורא חדא בלא פירודא, גו תיאובתא שלימא, פדין איקרי פלא שיר השירים.

ואפ"י איהו בלחודוהי, דאיהו פללא דכלא, איקרי פללא דסגיאין, פללא דכל זהירין עילאין ותתאין. פל קרינן ליה, פללא דכולא. חיי"ם איהו. עליה כתיב (בראשית ב ט) ועץ החיים בתוף הגן. פל חיים ביה תליין. מיניה פרחין חייין וזהירין לכל סטר.

האי שיר דקאמרן, איקרי בא"ר, ואינון חיים עילאין עאלין בגויה. וההוא זהרא דאקרי חיים, נבעין ביה. ועל דא פתיב, באר מים חיים. וכתוב (במדבר כא יח) באר חפרוה שרים. על שמא דאינון רברבין עילאין, זהירין טמירין, דאתפנשו בהאי זהרא. ואינון לא חפרוה, אלא על ידא דדא.

זה"ר א תליתאה, האי איהו זהרא פללא דתלת זהירין, רזא דתלת אתון. בהאי זהרא אבהן אתדבקו.

האי איהו רצוא ושוב, לית מאן דיכיל לאתישבא בניצוחו דיליה. על האי פתיב, (יחזקאל א יד) והחיות רצוא ושוב. דא ירית אחסנתא ירותא דזהירין טמירין, דלא אתגליין. ורזא דשמא קדישא דתלת אתון תליין בהו, יה"ו. מפאן, א"ת ה' רביעאה לקיט ונקיט. והכי אתסדר בסידורא שלים.

הזֶהר הָזֶה הוּא רְצוּא וְשׁוּב, בְּסוּד שֶׁל הָאוֹת ו', וְהוּא עוֹמֵד בְּאֲמֻצָּע, בֵּין מַעְלָה וּמַטָּה. הָאוֹת ה' מְצַד זֶה לְמַעְלָה, וְהָאוֹת ה' מְצַד הַזֶּה לְמַטָּה. וְהַחִיּוֹת שֶׁהֵן ו' בְּאֲמֻצָּע. וְעַל זֶה רְצוּא וְשׁוּב, רְצוּא - אֶל הַה' הַעֲלִיּוֹנָה, לְהַתְּעַלּוֹת אֵלֶיהָ בְּתִשׁוּקָה שְׁלֵמָה. וְשׁוּב - אֶל הַה' הַתַּחְתּוֹנָה, לְתַתּוֹת לָהּ, כְּמוֹ שֶׁלְקַט מִלְמַעְלָה.

הַזֶּהר הָזֶה הוּא כְּמוֹ גִּלְגַּל הַעֵינַן, בְּדֶרֶךְ נִסְתָּר, שֶׁהַזֶּהר הָזֶה רְצוּא וְשׁוּב, תְּשׁוּקָתוֹ לְהַתְּעַלּוֹת לְמַעְלָה, וּמִקֵּד חוּזֵר. וְזֶה סוּד אֲשֶׁר, עוֹמֵד כְּאֵן וְכֵאֵן.

הַזֶּהר הַרְבִּיעִי (אה"ח). זֶהוּ זֶהר נִסְתָּר שֶׁלֹּא נִרְאָה כִּלְל. שֶׁהָרִי מִן הַזֶּהר הָזֶה הַנִּסְתָּר יֵצְאוּ שְׂאֵר הַזֶּהרִים, וּמִתְפַּשְׁטִים וְנִכְלָלִים הָאֶחָד בַּחֲבֵרוֹ. הַזֶּהר הָזֶה לֹא הַתְּגַלָּה כִּלְל, אֲבָל עוֹמֵד בְּתַבּוּנַת הַלֵּב, שֶׁהַלֵּב יוֹדֵעַ וּמִסְתַּכֵּל בּוֹ, אֲף עַל גַּב שֶׁלֹּא נִרְאָה כִּלְל.

וְזֶה מְשׁוּם שֶׁכֵּל אוֹתָם הַזֶּהרִים יוֹצֵא מִמֶּנּוּ תִשׁוּקָה שֶׁל הַזֶּהר הַתַּחְתּוֹן, לְשַׁבֵּחַ שְׁבַח, לְהַסְתַּכֵּל בְּתוֹךְ אוֹתָם הַזֶּהרִים, לְהַפְלִיל בְּתוֹכָם, לְהַתְּעַלּוֹת לְרֵאוֹת בְּאוֹתוֹ הַנֶּעֱם הַעֲלִיּוֹן. וְעַל זֶה אָמַר דּוֹד הַמְּלֶךְ (תְּהִלָּים כו) אַחַת שְׂאֵלְתִי מֵאֵת ה' אוֹתָהּ אֲבַקֵּשׁ שְׁבַתִּי בְּבֵית ה' כִּי יִמִּי חַיִּי לַחֲזוֹת בְּנֶעֱם ה' וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְזֶה סוּד לְשִׁלְמָה, לְמַלְךְ שֶׁכֵּל הַשְּׁלוֹם הוּא שְׁלוֹ.

כְּתוּב (זְכַרְיָה ד) רְאִיתִי וְהִנֵּה מְנוֹרַת זָהָב כְּלָה וְגִלְגָּה עַל רֹאשָׁהּ וְשִׁבְעָה גִרְתֶּיהָ עָלֶיהָ וְשִׁבְעָה מוּצָקוֹת לְגִרְוֹת אֲשֶׁר עַל רֹאשָׁהּ. לְזַכְרֶיהָ הַתְּגַלָּה הַסּוּד שֶׁל הַמְּנוֹרוֹת הַטְּהוֹרוֹת. אַחַת מְסֻדֶּרֶת, וְאַחַת מְאִירָה.

רְאִיתִי וְהִנֵּה מְנוֹרַת - זוֹ מְנוֹרָה הַמְּסֻדֶּרֶת בְּשִׁבְחֵי הַגְּנוּנִים הַחֲקוּקִים בְּשֵׁם אֲדֹנָי. בְּשֵׁם זֶה

דָּא זִיְהִר"א אִיהוּ רְצוּא וְשׁוּב, בְּרִזָּא דָּאֵת ו', וְאִיהוּ קָאִים בְּאֲמֻצְעִיתָא, בֵּין עֵילָא וְתַתָּא. אֵת ה' מְסֻטְרָא דָּא לְעֵילָא. וְאֵת ה' מְסֻטְרָא דָּא לְתַתָּא. וְהַחִיּוֹת דְּאִינוּן ו' בְּאֲמֻצְעִיתָא. וְעַל דָּא רְצוּא וְשׁוּב, רְצוּא לְגַבֵּי ה' עֵילָאָה, לְאַסְתַּלְקָא לְגַבְהָ בְּתַאוּבְתָּא שְׁלִים. וְשׁוּב לְגַבֵּי ה' תַּתָּאָה, לְמִיָּהֵב לָהּ, כְּמָא דְלָקִיט מִלְעֵילָא. וְהָרָא דָּא אִיהוּ כְּגִלְגְלָא דְעֵינָא, בְּאוּרַח סְתִים, דְּזִהְרָא דִילֵיהָ רְצוּא וְשׁוּב, תִּיאוּבְתִיהָ לְאַסְתַּלְקָא לְעֵילָא, וּמִיד אֶהְדֵּר. וְרִזָּא דָּא אֲשֶׁר, קָאִים הָכָא וְהָכָא.

וְהָר"א רְבִיעֵאָה (אה"ח). הָאִי אִיהוּ זִהְרָא סְתִים, דְּלֹא אֶתְחַזִּי כִּלְל. דִּהָא מֵהָאִי זִהְרָא סְתִימָא נִפְקוּ שְׂאֵר זִהִירִין, וְאַתְּפִשְׁטוּן וְאַתְּפִלִּין חַד בְּחֲבֵרִיהָ. הָאִי זִהְרָא לֹא אֶתְגַּלִּי כִּלְל, אֲבָל קָאִים בְּסוּכְלָתָנּוּ דְלִבָּא. דְּלִבָּא יוֹדֵעַ וְאַסְתַּכֵּל בֵּיהּ, אֲף עַל גַּב דְּלֹא אֶתְחַזִּי כִּלְל.

וְדָא, בְּגִין דְּכָל אִינוּן זִהִירִין, נִפְקָא מִגִּיהָ תִיאוּבְתָא דְזִהְרָא תַתָּאָה, לְשַׁבְחָא שְׁבַחָא, לְאַסְתַּכְּלָא בְּגוּ בְּגוּ וְאִינוּן זִהִירִין, לְאַתְּפִלָּא בְּגוּיֵיהוּ, לְאַסְתַּלְקָא לְמַחְמֵי בְּהָהוּא נוּעִם עֵילָאָה. וְעַל דָּא אָמַר דּוֹד מְלֶכָא, (תְּהִלָּים כד) אַחַת שְׂאֵלְתִי מֵאֵת ה' אוֹתָהּ אֲבַקֵּשׁ שְׁבַתִּי בְּבֵית ה' כִּי יִמִּי חַיִּי לַחֲזוֹת בְּנֶעֱם ה' וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְרִזָּא דָּא לְשִׁלְמָה, לְמַלְכָא דְשְׁלָמָא כְּלָא דִילֵיהָ.

כְּתוּב (זְכַרְיָה ד ב) רְאִיתִי וְהִנֵּה מְנוֹרַת זָהָב כְּלָה וְגִלְגָּה עַל רֹאשָׁהּ וְשִׁבְעָה גִרְתֶּיהָ עָלֶיהָ וְשִׁבְעָה מוּצָקוֹת לְגִרְוֹת אֲשֶׁר עַל רֹאשָׁהּ. זְכַרְיָה אֶתְגַּלִּי לִיהָ רִזָּא דְמְנַרְתִּי דְכִינִן. חַד מִתְּסֻדְרָא. וְחַד דְּנִהְרָא.

רְאִיתִי וְהִנֵּה מְנוֹרַת, דָּא מְנַרְתָּא מִתְּסֻדְרָא בְּשִׁבְחֵי דְגְּוּנִין גְּלִיפָאן, בְּשִׁמָּא

מאיר לתחתונים, וזן ומפרנס אותם פראוי.

וזהב - סוד בית הדין בשם של אלהיים, לדון את כל העולם, שהרי בדין בא, ועל השם הזה נברא, והכל בסוד השמאל.

בכה - כשמשלמת בצד הימין, שמחזיק בה בסוד של השם יהו"ה, שהרי אז היא כלה בחפה, שכל העולמות ברחמים בחדוה באהבה ובחבור אחד. שהרי אז, וגלה על ראשה. כתוב גלה, זהו מקור הצדיק, שנעשה נהר פלגיו, שמשמחים עיר אלהים, ועושה פרות ותולדות בשם שנקרא צבאו"ת. מתחם בשנים עשר תחומים לארבעת צדדי העולם. ושבעה גרותיה עליה - זה הסוד של השם העליון החקוק בסוד של שבעים שמות, שבהם נקרא הקדוש ברוך הוא, והם שבעה עמודים שעליהם עומד העולם. שבעה ושבעה - אלו התחתונים שעומדים כנגדם של העליונים, וכלם אוחד לגרות אשר על ראשה. שבעה ושבעה מוצקות - אלו שבעת ימים ושבעת ימים, אלו עליונים ואלו תחתונים, שמתחברים יחד.

עוד, שבעה ושבעה כלם למעלה, משום שכל אחד כלול בחברו. ואם תאמר שש? הוא יפה, שכולל אחד בחברו. האחד שנשאר במי נכלל?

אף כשכלם עולים לשנים עשר, אותו שעומד עליהם, שמשלים שלשה עשר, נכלל באחד שעומד עליו, שהוא הדרגה שכלם כלולים בה, וזו היא הנקדה העליונה, שכלם יצאו ממנה.

דכלהו פלילן ביה, ודא איהו נקודה עילאה, דכלהו נפקו מיניה.

אדנ"י. בשמא דא מנהרא לתפאי, וזן ומפרנס לון פדקא יאות.

וזהב, רזא דבי דינא בשמא אלהיים, למידן פל עלמא, דהא בדינא קאי, ועל שמא דא אתברי. וכלא פרזא דשמאלא.

בכה, פד אשתלים בסטרא דימינא, דאתקיף בה פרזא דשמא יהו"ה, דהא כדין איהי כלה בחופה, דעלמין פולהו ברחמי בחדוה ברחימו בחבורא חדא. דהא כדין וגלה על ראשה. כתיב גלה, דא איהו מקורא דצדיק, דאתעביד, נהר פלגיו דחדון עיר אלהים, ועביד פירין ואיבין, בשמא דאתקרי צבאו"ת. מתחממא בתריסר תחומין, לארבע סטרי עלמא.

ושבעה גרותיה עליה, דא רזא דשמא עילאה גליפא, ברזא דשבעין שמחן, דאתקרי בהו קודשא בריך הוא. ואינון שבעה קיימין, דעלמא קאים עלייהו.

שבעה ושבעה, אלין תפאי, דקיימין לקבליהון דעלאי, וכלהו אחיד לגרות אשר על ראשה. שבעה ושבעה מוצקות, אלין שבעת ימים ושבעת ימים, אלין עילאי ואלין תפאי. דמתחבראן בחדא. תו. שבעה ושבעה פולהו לעילא, בגין דכליל פל חד בחבריה. ואי תימא, שיתא, איהו שפיר דכליל חד בחבריה, חד דאשתאר במאן אתפליל.

אף פד סלקין כלהו לתריסר, ההוא דקאים עלייהו, דאשלים תליסר, אתפליל בחד דקיימא עליה, דאיהו דרגא

דכלהו פלילן ביה, ודא איהו נקודה עילאה, דכלהו נפקו מיניה.

עוד, שפתי דרגות הן, וכל אחת נקראת שבִּעָה. אַחַד הוא העולם הבא, שהוא שבִּעָה, ונקרא שבִּעָה, שפִּתּוּב ויבְּנָהוּ שְׁבַע שָׁנִים. וְאַחַד הוא צְדִיק, שְׁנִקְרָא שבִּעָה, והוא שְׁבַע, שפִּתּוּב (משלי כד) כִּי שְׁבַע יְפוּל צְדִיק וְקָם.

וּשְׁנֵי הַכְּתָרִים הִלְלוּ מוֹצְקוֹת לַנְּרוֹת, אַחַד מִצַּד זֶה וְאַחַד מִצַּד זֶה. וְאֵף עַל גִּבּ שְׁהֵם בְּמִנְיָן שֶׁל אוֹתָם הַנְּרוֹת, וְעַם כָּל זֶה, הַשִּׁבְחָה מְאֹלוֹ הַשָּׁנִים, שְׁהֵם שְׁבַעָה וּשְׁבַעָה (לְמוֹצְקוֹת), שְׁמוֹצְקוֹת אֲלֵיהֶם. שְׁאוֹתָם הַנְּרוֹת שְׁמְאִירִים עַל רֹאשׁ אוֹתָהּ הַמְּנוֹרָה, וְאוֹתָהּ מְנוֹרָה מְאִירָה מִפְּחָם, לְעֹלוֹת אֵלָיו לְמַעְלָה. וּכְשֶׁעוֹלָה, עוֹלָה מִדְּרָגָה לְדְרָגָה וּמִכְתָּר לְכְתָר, עַד שֶׁהַכֹּל מִתְאַחַד לְמַעְלָה, וְזֶה סוּד שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשִׁלְמָה.

שִׁיר הַשִּׁירִים, עַל פִּי שֶׁל אֵלֵיהוּ נִגְזַר, בְּרִשׁוֹת עֲלִיוֹנָה. שִׁיר הַשִּׁירִים, הַשִּׁבְחָה שֶׁל הַשִּׁבְחִים, לְמַלְךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם שְׁלוֹ. מִשׁוּם שֶׁהוּא מְקוּם שְׁרוּצָה שְׁמִחָה, שְׁאִין שֵׁם רִגְזוֹ וְדִין. שֶׁהָרִי הָעוֹלָם הַבָּא, הַכֹּל הוּא שְׁמִחָה, וְהוּא מְשַׁמַּח אֶת הַכֹּל, וּמִשׁוּם כִּף שׁוֹלֵחַ חֲדוּהָ וּשְׁמִחָה לְכָל הַדְּרָגוֹת.

כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ הַתְּעוֹרְרוֹת שֶׁל שְׁמִחָה לְהַעִיר מִהָעוֹלָם הַזֶּה לְמַעְלָה, כִּף צָרִיךְ לְעוֹרֵר שְׁמִחָה וְחֲדוּהָ מֵעוֹלָמָה שֶׁל הַלְּבָנָה אֶל הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן. וּמִשׁוּם כִּף הָעוֹלָמוֹת עוֹמְדִים בְּדִגְמָא אַחַת, וְאִין הַתְּעוֹרְרוֹת עוֹלָה אֶלָּא מִלְמַטָּה לְמַעְלָה.

שִׁיר תַּתְּרִי סִימָן, בְּאוֹתִיּוֹת חֻקוֹת שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, זְעָה וְרַת"ת שֶׁל כָּל הָעוֹלָמוֹת, וְכָל נִקְבֵי תְהוֹם רַבָּה, עַד שֶׁהַתְּפִשּׁוֹת הַרוּחַ הַזֶּה מִתְּעוֹרְרָת (בְּנִסְחָה) לְשַׁעַר מִפְתָּחוֹת שֶׁל הַיְכָלוֹת, וְהָרִי הוּא

הַנּוֹ. תְּרִין דְּרָגִין אֵינוֹן, וְכָל חַד אֵיקְרִי שְׁבַעָה. חַד אִיהוּ עֲלֵמָא דְאַתִּי, דְּאִיהוּ שְׁבַעָה, וְאַקְרִי שְׁבַעָה, דְּכְתִיב (מ"א ו' לח) וַיִּבְנֶהוּ שְׁבַע (ד) שו"ע"ב) שָׁנִים. וְחַד אִיהוּ צְדִיק, דְּאַקְרִי שְׁבַעָה, וְאִיהוּ שְׁבַע דְּכְתִיב (משלי כד טז) כִּי שְׁבַע יְפוּל צְדִיק וְקָם.

וְאֵלֵין תְּרִין כְּתָרִין, מוֹצְקוֹת לַנְּרוֹת. חַד מִסְטָרָא דָא, וְחַד מִסְטָרָא דָא. וְאֵף עַל גִּבּ דְּאֵינוֹן בְּמִנְיָנָא דְּאֵינוֹן נְרוֹת, וְעַם כָּל דָּא, שְׁבַחָא מְאֵלִין, תְּרִין, דְּאֵינוֹן שְׁבַעָה וּשְׁבַעָה (לְמוֹצְקוֹת), דְּמוֹצְקוֹת לְגַבִּיּהוּ. דְּאֵינוֹן נְרוֹת דְּקָא נְהָרִין עַל רִישָׁא דְּהָהוּא מְנוֹרָה, וְהָהוּא מְנוֹרָא קָא מְנַהֵרָא מְחִילָא דִּילְהוֹן, לְסִלְקָא לְגַבִּיּהָ עֵילָא. וְכַד סִלְקָא, סִלְקָא מִדְּרָגָא לְדְרָגָא, וּמִכְתָּרָא לְכְתָרָא, עַד דְּאִתְאַחַדָּא כְּלָא לְעֵילָא, וְרוּזָא דָא, שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשִׁלְמָה.

שִׁיר הַשִּׁירִים, עַל פּוּמָא דְּאֵלֵיהוּ אַתְגַּזַּר, בְּרִשׁוֹ עֵילָאָה. שִׁיר הַשִּׁירִים, שְׁבַחָא דְּשְׁבַחִין, לְמַלְכָּא דְּשִׁלְמָא דִּילֵיהָ. בְּגִין דְּאִיהוּ אַתְרֵי דְּבַעֵי חֲדוּהָ, דְּלֹא אִיתַּ תְּמָן רוּגְזָא וְדִינָא. דְּהָא עֲלֵמָא דְאַתִּי, כּוֹלָא אִיהוּ חֲדוּהָ, וְאִיהוּ חֲדִי לְכוּלָּא. וּבְגִין כִּף מְשַׁדֵּר חֲדוֹ וְחֲדוּהָ לְכָל דְּרָגִין.

כְּמוֹ דְּאַצְטְרִיךְ אַתְעָרוּ דְּחֲדוּהָ לְאַתְעָרָא מְהֵא עֲלֵמָא לְעֵילָא. הֵכִי אַצְטְרִיךְ לְאַתְעָרָא חֲדוּהָ וְחִידוֹ, מְעֲלֵמָא דְּסִיְהָרָא, לְגַבִּי עֲלֵמָא עֵילָאָה. וּבְגִין כִּף עֲלֵמִין קְיִימִין בְּדוּגְמָא חֲדָא, וְאַתְעָרוּ לָא סִלְקָא אֶלָּא מִתְתַּא לְעֵילָא.

שִׁיר תַּתְּרִי סִימָן, בְּאַתְוֹן גְּלִיפָאן דְּשְׁמָא קְדִישָׁא, זְעוֹ וְרַת"ת דְּכָל עֲלֵמִין, וְכָל נוֹקְבִין דְּתְהוּמָא רַבָּא, עַד דְּהֵאֵי פְּשִׁיטוֹ דְּרוּחָא, אַתְעָר (כ"א ע"א) לְגַבִּי תְרַעָא קְדִמָּאָה דְּלִסְטֵר מְזַרְחָה. הָהוּא מְאִירִי דְּעֵינִין, בְּחַמְשָׁה הָרָאשׁוֹן שְׁלַצַּד מְזַרְחָה. אוֹתוֹ בַּעַל הָעֵינַיִם עִם חַמְשָׁה מְאוֹת

בחקיקת השם הקדוש של שמים
עשרה אותיות שטסים בו תשעה
עשר מחנות לוחטים של אש.

ואותו בעל העינים לוקט גחלי
אש, איברי האש, ונכנסים לתוף
אותו ההיכל שנקרא זבול, ההיכל
ששם מסתדרים כל השבחים
לעלות למעלה, ועל זה כתוב

(מלכים-א ח) בנה בניתי בית זבל לך.
והוא ההיכל, שיש בו תר"ו
דרגות שעולות בשבחי
התשפחת. ובתוף כלם יש דרגה
פנימית אחת מכלן, ששם נבחרת
אהבת התשפחת הזו, בחירת
הנקדה התחתונה. וכשנברר
מתוף כלם, עולה למעלה בסוד
השיר, ונקרא שיר השירים,
ועולה מכל אותם השבחים,
ונבחר מכלם.

כתוב (שם ו) והבית בהבנתו אבן
שלמה וגו'. והבית בהבנתו,
כשהיו זכר ונקבה יחד מחברים,
אזי האבן השלמה נשלמה כמו
שצריך. ולא נשלמה, עד שהיה
מסע, שהסיע (שנסר) אותה הקדוש
ברוך הוא, ותקן אותה וקשט
אותה, והביא אותה אל האדם,
ואז נבנה, ונשלמה מהפל.

וכשהתחברו זה עם זה, כל
הרוחות האחרות וכל המינים
הרעים עברו משם, ולא קרבו
למקדש. זהו שכתוב (שם) ומקבות
והגרזן כל פלי ברזל לא נשמע
בבית בהבנתו. שהרי כלם נכנסו
לתוף נקב תהום רבה. פיון
שנבנה בית המקדש למטה
ונתפקן ההיכל על בריו, אז
התגלה שיר השירים, שהצטרף
להתחבר מקדש במקדש.

כשהיה משה במדבר, משום
חטאי ישראל, הזווג של משה
היתה מתחפרת בו, באחור של
ההוד (שהיו) זכר ונקבה מחברים

מאה מפתחאן דהיכלין, והא איהו בגליפו
דשמא קדישא, דתריסר אתוון, דטאסין ביה
תשע סרי משריין מלהטן דנורא.

וזהוהא מארי דעיינין, לקיט גומריין דאשא,
שייפי דנורא, ועאלין גו ההוא היכלא
דאתקרי זבול, היכל דתמן כל שבחין אתסדרן
לסלקא לעילא. ועל דא פתיב (מ"א ח יג) בנה בניתי
בית זבל לך. ואיהו היכלא, דאית בה תר"ו
דרגין, דסלקן בשבחי דתושבחתא, ובגו
פולהו אית חד דרגא פנימאה מפולהו,
דאתבריר רחימו דהאי תושבחתא, ברירו
דנקודא תתאה. וכד אתבריר מגו פולהו,
סלקא לעילא ברזא דשיר, ואיקרי שיר
השירים, וסלקא מכל אינון שבחין, ואתבריר
מפולהו.

כתיב (שם ו) והבית בהבנתו אבן שלמה וגו',
והבית בהבנתו, פד הו דכר וניקבא
פחדא מתחברא, כדין אבן שלמה, אשתלימת
כמה דאצטריך. ולא אשתלימת, עד דהות
מסע, דנסע (נ"א דנסר) לה קודשא בריך הוא,
ואתקין לה, וקשיט לה, ואייתי לה לגבי
דאדם, וכדין נבנה, ואשתלימת מפולא.

וכד אתחברו דא עם דא, כל רוחין אוחרנין,
וכל זינין בישין, אתעברו מתמן, ולא
אתקריבו למקדשא. הדא הוא דכתיב, (שם שם)
ומקבות והגרזן כל פלי ברזל לא נשמע בבית
בהבנתו. דהא פולהו עאלו גו נוקבא דתהומא
רבא. פיון דאתבגי בי מקדשא לתתא, ואתתקן
היכלא על בורייה, כדין אתגלי שיר השירים,
דאצטריך לאתחברא מקדשא במקדשא.

כד הוה משה במדברא, בגין חוביהוין
דישראל, זווגא דמשה הות מתחברא
ביה, באחורא דהוד (דביו) דכר וניקבא

יחד. אז, והבית בהפנתו, מעט מעט.

בשעברו ישראל את הירדן ומשה התפגס, האיר (נסר) אותה הקדוש ברוך הוא, והתקין אותה במשפן שילה, עד שהשתלמה בבית עולמים והתחברה במלך שלמה, והיו העולמות פנים בפנים. אז, אכן שלמה מסע נבנה. מסע - שלא היתה במקום אחד קבוע, אלא נעקר ונשתל, ואז נבנה פראוי.

וכך המינים הרעים, וכל הרוחות הרעות, אז עברו מן העולם ולא שלטו כלל. זהו שכתוב (ש) ומקבות והגרזן כל כלי ברזל לא נשמע בבית בהפנתו.

באותה השעה, כשכלם עברו מן העולם ונשארה האשה עם בעלה פנים בפנים, אז התגלה שיר השירים, וזהו שיר השירים אשר לשלמה, בלי ערבוּבֵיא כלל. אשר לשלמה, פנים בפנים. אשר לשלמה, שנעקר ונשתל במקום שהשלום כלו שלו.

שמח רבי שמעון. אמר לו אליהו: רבי, אמר דבר, ואני אחריך, שהרי ממני וממך יתברר הדבר, ונתנה לנו רשות מעם העתיק של הכל שיתגלו הסודות הללו ממטה וממעלה. אתה פנגד התחתונים - ואני פנגד העליונים. ובחריך, רבי, חשיבות יתרה יש לך, שכל דברך יפתבו למעלה לפני עתיק הימים, ודברי לא יפתבו למעלה, אלא בעולם הזה יכתבו דברי על ידך. דברך יהיו כתובים למעלה, ודברי יהיו כתובים למטה. אשריכם הצדיקים בעולם הזה, ואשריכם לעולם הבא.

פתח רבי שמעון ואמר, שיר השירים אשר לשלמה. כתוב

מתחבראן פחדא. פדין, והבית בהפנתו, זעיר זעיר.

כד עברו ישראל ית ירדנא, ומשה אתפניש, נהר (נ"א נסר) לה קודשא בריה הוא, ואתקין לה במשפן שילה, עד דאשתלימת בבי עלמין, ואתחברת במלך שלמה, והוּו עלמין אפין באפין. פדין, אכן שלמה מסע נבנה. מסע: דלא הות באתר חד קביע, אלא אתעקר ואשתיל, וכדין נבנה פדקא יאות.

וכך זיינין בישיין, וכל רוחין בישיין, פדין אתעברו מעלמא, ולא שליטו כלל, הדא הוא דכתיב, ומקבות והגרזן כל כלי ברזל לא נשמע בבית בהפנתו.

בההיא שעתא, כד אתעברו כולא מעלמא, ואשתארת אתתא בבעלה אפין באפין, פדין אתגלי שיר השירים. ודא איהו שיר השירים אשר לשלמה, בלא ערבוּבֵיא כלל. אשר לשלמה, אפין באפין. אשר לשלמה, דאתעקר ואשתיל באתר דשלמא כולא דיליה.

חדי ר' שמעון. אמר ליה אליהו, רבי אימא מילך, ואנא אבתרך, דהא מיני ומינך תסתיים מלתא. ורשו אתיהיב לן מעם עתיקא דכולא, דיתגלו רזין אלין מתתא ומעילא. אנת לקביל תתאי. ואנא לקביל עילאי.

ובחריך רבי, רבו יתיר אית לך, דכל מילך יפתבון לעילא קמי עתיק יומין, ומיליי לא יפתבון לעילא, אלא בהאי עלמא יפתבון מיליי, על ידך. מילך יהון פתיבין לעילא, ומיליי פתיבין לתתא. זכאין אתון צדיקייא בהאי עלמא, וזכאין אתון בעלמא דאתי.

פתח רבי שמעון ואמר, שיר השירים אשר

לשְׁלֹמֹה. כְּתִיב (תהלים קכו ו) הַלֹּחֵף יִלָּךְ וּבִכְה נִשְׂא מִשָּׁךְ הַזָּרַע וּגו'. בְּכֹמֶה זְמַנֵּן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹכַח לֹון לְיִשְׂרָאֵל, לְאַהֲדָרָא לֹון בְּתִיבְתָא לְגַבִּיּה, לְמַהֵךְ בְּאוֹרַח מִיִּשְׂרָאֵל, בְּגִין לְאַסְתִּלְקָא בְּגוּוֹיָהּוּ. דְּהָא פִד יִשְׂרָאֵל זְכָאִין, וְאֶזְלִין בְּאוֹרַח מִיִּשְׂרָאֵל, כְּבִיכּוּל, סִילּוּקָא אִיהוּ לְקוּדְשָׁא בְרוּךְ הוּא עֲמַהוּן, בְּכָל עֲמִין דְּעֲלָמָא. פִד יִשְׂרָאֵל זְכָאִין, וְאֶזְלִין בְּאוֹרַח מִיִּשְׂרָאֵל, סִלִּיק לֹון קוּדְשָׁא בְרוּךְ הוּא עַל כָּל בְּנֵי עֲלָמָא, וְכוּלְהוּ אוּדָן וּמִשְׁבַּחָן לִיה, וְלֹאוּ אִינוּן בְּלַחֲדוּיָהּוּ, אֶלָּא אֶפִּילוּ עֵילְאִין לְעֵילָא, כּוּלְהוּ אוּדָן לִיה בְּגִינֵיהּוּ דִישְׂרָאֵל. וְלֹא דָא בְּלַחֲדוּיָא, אֶלָּא אִיהוּ אֶסְתִּלְק בִּיקְרִיָּה, בְּגִינֵיהּוּ דִישְׂרָאֵל מִמֶּש. וְלֹא דָא בְּלַחֲדוּיָא, אֶלָּא אֶפִּילוּ יִשְׂרָאֵל מִמֶּש, מִסְתִּלְקֵי בִיקְרִיָּה דְקוּדְשָׁא בְרוּךְ הוּא לְעֵילָא וְתַתָּא.

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דִישְׂרָאֵל זְכָאִין, כּוּרְסָא יְקָרָא דְלְעֵילָא אֶסְתִּלְק לְעֵילָא לְעֵילָא, בְּכֹמֶה חֲדוּן, בְּכֹמֶה רְחִימוּ, וּמִתְחַבְרָן עֲלָמִין בְּחֲדוּוּא, וְכוּלְהוּ אֶתְבְּרָכָן מְעַמִּיקָא דְנַחֲלִין, וְעֲלָמִין כּוּלְהוּ אֶשְׁתַּקִּין, וְאֶתְבְּרָכָן וְאֶתְקִדְשָׁן (דף עו ע"א) בְּכֹמֶה בְּרָכָאן, בְּכֹמֶה קִדוּשִׁין, וְקוּדְשָׁא בְרוּךְ הוּא חֲדֵי עֲמַהוּן, בְּחֲדוּא בְשְׁלִימוּ.

וּבְשַׁעְתָּא דִישְׂרָאֵל לָאוּ אִינוּן זְכָאִין, כּוּלָּא אִיהוּ בְּהַפּוּכָא. וְעַם כָּל דָּא רְחִימוּ דְקוּדְשָׁא בְרוּךְ הוּא לָא אֶתְמַנַּע מִנֵּיהּוּ, וְכוּרְסִיָּא דִילִיה יִתְבָּא עֲלֵיהּוּ, כְּאֶמָּא עַל בְּנִין, וְלֹא אֶתְמַנַּעַת מִלְמַתְבַּע עֲלֵיהּוּ רְחִימֵי.

וּבְהָאֵי קָלָא סִלְקָא לְעֵילָא, בְּגִין דְרַעוּתָא דִילִיה מֵאן דְאוּלִּיף סְנִיגוּרִיָּא עַל בְּנוֹי. מֵנָּא לָן, מִמִּשָּׁה, דְאֶסְתִּלְק בְּסִלְקוּ עַל דְאוּלִּיף זְכוּ עֲלֵיהּוּ דִישְׂרָאֵל. הֲדָא הוּא דְכְתִיב, (שמות לד טט)

(תהלים קכו) הַלֹּחֵף יִלָּךְ וּבִכְה נִשְׂא מִשָּׁךְ הַזָּרַע וּגו'. כְּמָה פְעַמִּים הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הוֹכִיחַ אֶת יִשְׂרָאֵל לְהַחֲזִירָם בְּתִשׁוּבָה אֲלֵיו, לְלַכֵּת בְּדַרְךָ יִשְׂרָאֵל, כְּדֵי לְהַתְעַלּוֹת בְּתוֹכָם. שְׁהִי כְּשִׁישְׂרָאֵל צְדִיקִים וְהוֹלְכִים בְּדַרְךָ יִשְׂרָאֵל, כְּכִיכּוּל זוּ עֲלֵיהּ לְקוּדְשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲמָהּ עַם כָּל הָעַמִּים שֶׁל הָעוֹלָם. כְּאֶשְׂרָאֵל צְדִיקִים וְהוֹלְכִים בְּדַרְךָ יִשְׂרָאֵל, מַעֲלָה אוֹתָם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם, וְכָלֵם מוֹדִים וּמִשְׁבַּחִים אוֹתוֹ, וְלֹא הֵם בְּלַבְדָם, אֶלָּא אֶפִּילוּ הָעֵלְיוֹנִים לְמַעֲלָה, כָּלֵם מוֹדִים לוֹ בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל. וְלֹא זֶה בְּלַבְדוֹ, אֶלָּא שְׁהוּא מִתְעַלָּה בְּכַבּוּדוֹ בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל מִמֶּש. וְלֹא זֶה בְּלַבְדוֹ, אֶלָּא אֶפִּילוּ יִשְׂרָאֵל מִמֶּש מִתְעַלִּים בְּכַבּוּדוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַעֲלָה וּלְמַטָּה.

בֵּא וּרְאֵה, בְּשַׁעְתָּא דִישְׂרָאֵל צְדִיקִים, כְּסָא הַכְּבוֹד שֶׁלְמַעֲלָה מִתְעַלָּה לְמַעֲלָה לְמַעֲלָה, בְּכֹמֶה שְׂמַחוֹת, בְּכֹמֶה אֶהְבָּה, וּמִתְחַבְרִים הָעוֹלָמוֹת בְּשִׂמְחָה, וְכָלֵם מִתְבְּרָכִים מְעַמְק הַנַּחֲלִים, וְכָל הָעוֹלָמִים נִשְׁקִים וּמִתְבְּרָכִים וּמִתְקַדְשִׁים בְּכֹמֶה בְּרָכוֹת, בְּכֹמֶה קִדוּשִׁים, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂמַח עֲמָהּם בְּשִׂמְחָה בְשְׁלֵמוֹת. וּבְשַׁעְתָּא שְׁאִין יִשְׂרָאֵל צְדִיקִים, הַכָּל הוּא בְּהַפּוּךְ. וְעַם כָּל זֶה, אֶהְבַּת הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא נִמְנַעַת מֵהֶם, וְכִסְאוֹ יוֹשֵׁב עֲלֵיהֶם כְּאֵם עַל הַבְּנִים, וְאִין נִמְנַעַת מִלְבַּקֵּשׁ עֲלֵיהֶם רְחִימִים.

וּבְקוּרָה הִזָּה עוֹלָה לְמַעֲלָה, מִשׁוּם שְׂרַצוֹנוּ מִי שְׁמַלְמֵד סְנִיגוּרִיָּה עַל בְּנוֹי. מֵנִין לָנוּ? מִמִּשָּׁה שְׁהַתְעַלָּה בְּעֲלֵיהּ עַל שְׁלֵמֵד זְכוֹת עַל יִשְׂרָאֵל. זֶהוּ שְׂכֵתוֹב (שמות לד) וּמִשָּׁה לֹא יָדַע כִּי קָרַן עוֹר פָּנָיו. מִתִּי הַתְעַלָּה לְכַבּוּד הִזָּה?

בְּשַׁחֲטָאוֹ יִשְׂרָאֵל, וְלִמַּד עֲלֵיהֶם זְכוּת.

כִּמּוֹ כֵּן פְּתוּב הַלּוֹף יִלֵּף וּבְכַה, על חֲטָאֵי יִשְׂרָאֵל. מַה זֶה נִשְׂא מִשֶּׁךְ הַזֶּרַע? זֶהוּ סוּד פֶּסַח הַכְּבוֹד, שְׁנוּטֵל מִשִּׂיכָה שֶׁל זֶרַע קֹדֶשׁ עֲלִיוֹן לַעֲשׂוֹת פְּרוֹת וְתוֹלְדוֹת בְּעוֹלָם הַהֵן.

וּבְשִׁמְתַעֲרֵית בְּקוֹל שֶׁל יִשְׂרָאֵל, אֵף עַל גַּב שְׂאֵינִם צְדִיקִים, עִם כָּל זֶה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מַעֲלָה אוֹתָהּ, וּמִשְׁקָה אוֹתָהּ מִהַשְׁקָאֵת הַנֶּחֱלֵל הַעֲמֵק, וְנִשְׁתַּלֵּם מִכָּל הַצְּדִידִים. אֲזִי, בֵּא יֵבֵא בְּרִנָּה, מִתּוֹךְ אוֹתָהּ שְׁלֵמוֹת וּבְרָכוֹת וּקְדוּשׁוֹת שֶׁנִּשְׁתַּלְמָה. בְּרֵאשׁוֹנָה - הַלּוֹף יִלֵּף וּבְכַה, עַל חֲטָאֵי יִשְׂרָאֵל. כְּשֶׁשָּׁבוּ - בֵּא יֵבֵא בְּרִנָּה. בְּשִׁעָה שֶׁבָּנָה שְׁלֵמָה אֵת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְהַשְׁתַּלֵּם הָעוֹלָם הַתַּחֲתוֹן כִּמּוֹ שֶׁהָעוֹלָם הָעֲלִיוֹן, כָּל יִשְׂרָאֵל הָיוּ צְדִיקִים וְהִתְעַלּוּ בְּכַמָּה דְּרָגוֹת עֲלִיוֹנוֹת, וְאָז הִתְעַלָּה פֶּסַח הַכְּבוֹד בְּשִׁמְחָה, בְּכַמָּה שִׁמְחוֹת וּבְכַמָּה עֲלוּיִים. וְאֵז שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשֵׁלֵמָה, עֲלֶיהָ בְּשִׁמְחָה וִירִידָה בְּשִׁמְחָה. כָּל הָעוֹלָמוֹת בְּשִׁמְחָה, וְהַחֲבוּר בְּשִׁמְחָה. שִׁיר - לְקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. הַשִּׁירִים - לְעֲלִיוֹנִים וְלַתַּחֲתוֹנִים. אֲשֶׁר לְשֵׁלֵמָה - הַחֲבוּר שֶׁל כָּל הָעוֹלָמוֹת בְּשִׁמְחָה, לְמַלְךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם כָּלוּ שְׁלוֹ. עַל פִּי אֵלֵיהֶם נִגְזַר.

שִׁיר הַשִּׁירִים, כְּתוּב (דְּבָרִים כח) יִפְתַּח ה' לָךְ אֶת אוֹצְרוֹ הַטוֹב וּגּוֹ'. בְּשִׁעָה שֶׁבָּרָא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם, בְּרֵא בְּרֵאשׁוֹנָה שִׁיתִים עֲלִיוֹנִים, שֶׁהֵם מְקוֹרוֹת, לְהוֹרִיד בָּהֶם גְּשָׁמֵי בְּרָכוֹת, וְהַקְּדוּשׁוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת שֶׁלֹּמְעָלָה. וְהֵם נוֹטְלִים בְּרֵאשׁוֹנָה מִמְּקוֹר הַחַיִּים, מִהַמְּקוֹם הָעֲלִיוֹן שֶׁיֵּצְאוּ מִשָּׁם.

וּמִשָּׁה לֹא יָדַע כִּי קָרַן עוֹר פָּנָיו. אֵימָתִי אֶסְתַּלֵּיק לִיקָרָא דָא. כִּד חָאבוּ יִשְׂרָאֵל, וְאוֹלִיף עֲלֵייהוּ זְכוּ.

בְּגוֹזְנָא דָא כְּתִיב, (תהלים קכ"ו) הַלּוֹף יִלֵּף וּבְכַה, עַל חוֹבֵיהוֹן דִּישְׂרָאֵל. מֵאֵי נוֹשֵׂא מִשֶּׁךְ הַזֶּרַע. דָּא רְזָא דְכוּרְסֵיִיא דִיקָרָא, דְאִיהוּ נְטִיל מְשִׁיכוּ דִזֶּרַע קוּדְשָׁא עֵילָאָה, לְמִיעֵבַד פִּירִין וְאִיבִין בְּהֵאֵי עֲלֵמָא.

וְכִד אֶסְתַּלֵּיקַת בְּקֵלָא דִישְׂרָאֵל, אֵף עַל גַּב דְּלָאוּ אֵינוֹן זְפֵאִין, עִם כָּל דָּא, קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא אֲעֲלִי לָהּ, וְאֲשָׁקִי לָהּ, מִשְׁקִיו דְנִחְלָא עֲמִיקָא, וְאֲשְׁתַּלֵּים מִכָּל סְטֵרִין. כְּדִין, בֵּא יֵבֵא בְּרִנָּה, מִגּוֹ דֶּהֱהוּא שְׁלִימוּ וּבְרָכָאן וְקִדוּשִׁין דְאֲשְׁתַּלִּימַת. בְּקִדְמִיתָא, הַלּוֹף יִלֵּף וּבְכַה, עַל חוֹבֵייהוֹן דִּישְׂרָאֵל. כִּד תְּבוּ, בֵּא יֵבֵא בְּרִנָּה.

בְּשִׁעָתָא דְבָנָה שְׁלֵמָה בִּי מִקְדְּשָׁא, וְאֲשְׁתַּלֵּים עֲלֵמָא תַתָּאָה כְּגוֹזְנָא דְעֲלֵמָא עֵילָאָה, יִשְׂרָאֵל כּוֹלְהוֹן הוּוּ זְפֵאִין, וְאֶסְתַּלְקוּ בְּכַמָּה דְרָגִין עֵילָאִין, וּכְדִין אֶסְתַּלְק פּוֹרְסֵיִיא דִיקָרָא בְּחֻדָּה, בְּכַמָּה חֻדּוֹן, בְּכַמָּה עֲלוּיִין.

וּכְדִין שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשֵׁלֵמָה, סְלִיקוּ בְּחֻדּוּא, וּנְחִיתוּ בְּחֻדּוּא. עֲלֵמִין כּוֹלְהוּ בְּחֻדּוּא. וְחִיבּוּרָא בְּחֻדָּה. שִׁיר, לְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא. הַשִּׁירִים, לְעֵילָאִין וְתַתָּאִין. אֲשֶׁר לְשֵׁלֵמָה, חֲבוּרָא דְעֲלֵמִין כּוֹלְהוּ בְּחֻדּוּא, לְמַלְכָּא דְשְׁלֵמָא כְּלָא דִילֵיהּ. עַל פּוּמָא דְאֵלֵיהוּ אֲתַגְזַר.

שִׁיר הַשִּׁירִים, כְּתִיב (דְּבָרִים כח יב) יִפְתַּח ה' לָךְ אֶת אוֹצְרוֹ הַטוֹב וּגּוֹ'. בְּשִׁעָתָא דְבָרָא קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא עֲלֵמָא, בְּרֵא בְּקִדְמִיתָא, שִׁיתִין עֵילָאִין, דְאֵינוֹן מְקוֹרֵי, לְנִחְתָּא בְּהוֹן גְּשָׁמִיא דְבְּרָכָן, וְקִדוּשִׁין עֵילָאִין דְלְעֵילָא. וְאֵינוֹן נְטִלוּ בְּקִדְמִיתָא מִמְּקוֹרָא דְחַיִּי, מֵאֲתַר עֵילָאָה דְנִפְקוּ מִתַּמִּין.

שְׁהָרִי בְּרֵאשׁוֹנָה, טָרַם שְׁנִבְרָא
הָעוֹלָם, עֲלָה וְהִתְגַּלָּה רִצּוֹן אֶחָד,
שְׁנִבְרָא מִחֻשְׁבָּה נִסְתַּרְתָּ, וְשָׁם אֶת
הַכֹּל בְּמִחְשְׁבָה הִנְסַתְרַת הָיָא,
וְכָל מָה שְׁהָיָה וְיִהְיֶה. וּמֵאוֹתָהּ
הַמִּחְשְׁבָה עֲלָה רִצּוֹן לְבָרָא אֶת
הָעוֹלָם, וַיֵּצֵא מֵעֵין דְּקַ שְׁכּוֹלֵל
סִתְרַת הַמִּחְשְׁבָה, וְזֶה אֵין נִשְׁמַע
בַּחוּץ וְלֹא הִתְגַּלָּה. וַיֵּשׁ בּוֹ
הַסְתַּפְלוּת שֶׁל חֻכְמָה, לְחֻכְמֵי
הַלֵּב נִמְסַר, כִּי לֹא הִתְגַּלָּה בַּחוּץ.
מִהָהוּא (מִזֶּה) יּוֹצֵאִים חֻמְשָׁה
מְקוּרוֹת, וְאֶחָד נִסְתַּר, וְאֶחָד
שְׁמֻכְנֵס הַכֹּל. וְאוֹתָם הַמְקוּרוֹת
הָיוּ כְּשִׁנְבְּרָא הָעוֹלָם, כְּמוֹ שְׁנִבְרָא
בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים. בְּרֵאשִׁית:
בְּרֵאשִׁית שֵׁי"ת. זֶה שֵׁי"ת, הַמְקוּר
שְׁכּוֹנֵס אֶת כָּל הַמְקוּרוֹת לְזוֹן
הָעוֹלָמוֹת.

את השמים - אלה הם ששה
מקורות העליונים שלמעלה,
(שעליהם) לתת לשית הנה. מיום
שנברא העולם ועד שנבנה בית
המקדש היו סתומים, ולא נפתחו
כלל.

ואם תאמר שאברהם היה בעולם
- הרי פתוח (בראשית ב) ויהי רעב
בארץ. יצחק - ויהי רעב בארץ
מלבד הרעב וגו'. ויעקב - הרי
פתוח (שם מא) ויהי רעב בכל
הארצות. משה - הרי בכמה
מקומות פתוח, מי יאכילנו.
להמית את כל הקהל הנה ברעב.
(שמות יז) ויצמא שם העם למים.
(במדבר כ) ולא היה מים לעדה.

יהושע - אף על גב שנכנסו לארץ,
פתוח (יהושע ח) וישבת המן
ממחרת באכלם מעבור הארץ.
בימי השופטים פתוח (רות א) ויהי
בימי שפט השופטים ויהי רעב
בארץ. בדרך פתוח (שמואל ב-ב כא)
ויהי רעב בימי דוד.
מה הטעם של כל זה? משום
שאותם השיתים לא נפתחו,

דָּהָא בְּקִדְמִיתָא עַד לֹא אִיתְבְּרִי עֲלֵמָא, סְלִיק
וְאִתְגַּלִּי חַד רְעוּתָא, דְּאִיקְרִי מִחֻשְׁבָּה
סְתִימָא, וְשׁוּי פּוֹלָא בְּהֵיָא מִחֻשְׁבָּה סְתִימָא,
וְכָל מָאי דִּהְוָה וְיִהְוִי. וּמֵהֵהוּא מִחֻשְׁבָּה סְלִיק
רְעוּתָא לְמִבְרִי עֲלֵמָא, וּנְפַק נְבִיעוּ דְּקִיק, כְּלִיל
סְתִימוּ דְּמִחֻשְׁבָּה, וְדָא לֹא אֲשַׁתְּמַע לְבַר, וְלֹא
אִתְגַּלִּיא. וְאִית בֵּיה אִסְתַּפְלוּתָא דְּחֻכְמָתָא,
לְחֻכְמֵי לְבָא אֲתַמְסַר, בְּגִין דְּלֹא אִתְגַּלִּיא לְבַר.
מִהָהוּא (מִזֶּה) נְבִיעוּ נְפַקִי חֻמְשׁ מְקוּרִין, וְחַד
סְתִימָא, וְחַד דְּכַנִּישׁ פּוֹלָא. וְאִינוּן
מְקוּרִין הֵוּוּ, כִּד אִתְבְּרִי עֲלֵמָא. כְּמָה דְּאִתְּ אָמַר
(בראשית א א) בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים. בְּרֵאשִׁית:
בְּרֵאשִׁית שֵׁי"ת. דָּא שֵׁי"ת, מְקוּרָא דְּכַנִּישׁ כָּל
מְקוּרִין, לְמִיזֵן עֲלֵמִין.

את השמים, אלן אינון שית מקורין עילאין
דלעילא, (ס"א דעליהו) למיהב להאי שית.
מיומא דאתברי עלמא, עד דאתבני בי
מקדשא, הוו סתימין, ולא אתפתחו כלל.

ואי תימא אברהם הוה בעלמא. הא כתיב (שם
יב) ויהי רעב בארץ. יצחק, (שם כו א) ויהי
רעב בארץ מלבד הרעב וגו'. ויעקב, הא כתיב
(שם מא נד) ויהי רעב בכל הארצות. משה, הא
בכמה דוכתיין פתיב (במדבר א ד) מי יאכילנו. (שמות
טז א) להמית את כל הקהל הנה ברעב. (שם יח א)
ויצמא שם העם למים. (במדבר כ ב) ולא היה מים
לעדה.

יהושע, אף על גב דעאלו לארעא, פתיב (יהושע
ח יב) וישבת המן ממחרת באכלם
מעבור הארץ. בימי שופטים פתיב, (רות א א) ויהי
בימי שפט השופטים ויהי רעב בארץ. בדרך
פתיב (ש"ב כא א) ויהי רעב בימי דוד.
מאי טעמא כל דא. בגין דאינון שיתין לא
אתפתחו, ועלמא אתזן מתמציתא דחיק,

והעולם נזון מתמצית דחוקה,
בלי פתיחה כלל, אלא כמו זעה
המזיעה מתוך העץ ויורדת
למטה, או מתוך אבן.

בשעה שבא שלמה המלך, ונבנה
בית המקדש, והיו העולמות כלם
במשקל אחד מעלה ומטה, אז
אותו השית שמקבל וכונס את
כל אלו השיתים העליונים נפתח.

מתי נפתח? בשעה שאותם
השיתים העליונים נפתחו. כיון
שנפתח השית הזה, יצאו ברכות
לעולם. מתי נפתח? פשהזיוו
ממנו עקלתון אחד שישב לרגלו.
וכיון ששהוא העבר, (השית) נעשה
שיר, ונפתח האוצר הטוב. בכח
של מי? את השמים, אלו שאר
השיתים, והינו השירים, שכלם
נפתחו, ותקנו לתת מזון לכל
העולמות.

אז כתוב (מלכים-א ה) וישב יהודה
וישראל לבטח איש תחת גפנו
ותחת תאנתו. וכתוב (שם ד)
אוכלים ושותים ושמים. שהרי
השית והשיתים נפתחו, וכל
העדונים העליונים היו יורדים
לכל העולמות. וכלם היו שמחים
לעלות לעולם העליון, ללקט
ברכות ועדונים לעולמות. אז
התעוררה מהם חביבות למלך
העליון, להיות הפל אחד בלי
פרוד. אז השבח שעולה על כל
השבחים, למלך שהשלוש פלו
שלו, שיהיה הפל בשמחה מעלה
ומטה.

כתוב שיר (תהלים סח), וכתוב (שם)
לך דמיה תהלה וגו'. דוד המלך
היה יודע ברוח הקדש שהזדמן
השיר הזה להתגלות בעולם,
ואמר, השיר שעתיד להתגלות -
לך דומיה. הוא בחשאי, שאין
רשות לגלות התשבחת הזו, אלא
התשבחת והתהלה זה אלהים
בציון, כשנבנה בית המקדש,

בלא פתיחה כלל, אלא כזיע זזיע מגו אילנא,
ונחית לתתא, או מגו אבנא.

בשעתא דאתא שלמה מלכא, ואתבניי בי
מקדשא, והו ע למין פולהו
בשיקולא חדא עילא ותתא. פדין, ההוא שית
דמקבל וכניש לכל אינון שיתין עילאין,
אתפתח.

אימתי אתפתח, בשעתא דאינון שיתין עילאין
אתפתחו. כיון דאתפתח האי שית,
נפקו ברכאן לעלמא. אימתי אתפתח, כד
אעדיאו מניה, חד עקימא דיתיב לרגליה.
וכיון דההוא אתעבר, (שית) אתעביד שיר,
ואתפתח אוצר הטוב. בחילא דמאן, את
השמים, אינון שאר שיתין, והיינו השירים,
דכולהו אתפתחו, ואתקינו למיהב מזונא לכל
עלמין.

כדין פתיב (מ"א ה) וישב יהודה וישראל לבטח
איש תחת גפנו ותחת תאנתו. וכתוב (שם
ד) אוכלים ושותים ושמים. דהא שית ושיתין
אתפתחו. וכל עידונין עילאין הו נחתין
לעלמין פולהו. וכלהו הו חדאן לסלקא לגבי
עלמא עילאה, למלקט ברכאן ועדונין
לעלמין. פדין, חביבו אתער מנייהו לגבי
מלכא עילאה, למהוי כולא חד בלא פירודא.
כדין שבחא דסלקא על פל שבחין, למלכא
דשלמא פלא דיליה, למהוי כולא בחדוה
עילא ותתא.

כתוב (תהלים סח א-ב) שיר, וכתוב לך דמיה תהלה
וגו'. דוד מלכא הוה ידע ברוח קודשא,
דאזדמן שיר דא, לאתגליא בעלמא. ואמר,
שיר דאזדמן לאתגלי, לך דומיה. איהו
בחשאי, דלית רשו לאתגליא תושבחתא דא,
אלא תושבחתא ותהלה דא אלהים בציון, כד

אֲתַבְּנִי בִּי מִקְדָּשָׁא, דְּאִיהוּ לְקַבִּיל מִקְדָּשָׁא
עֵילָאָה, כְּדִין לָךְ יְשׁוּלָם נָדָר.

פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (במדבר כא טו) אֲזִי יִשִּׁיר
יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת. (שמות טו א) אֲזִי
יִשִּׁיר מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת.
הֵתָם תּוֹשְׁבֵיחֲתָא דְנוֹקְבָא. הֵכָא תּוֹשְׁבֵיחֲתָא
דְּסַלִּיק לְעֵלְמָא דְדְכוּרָא אִיהוּ.

הֵכָא אִיהוּ רְזָא, דְּגוּפָא וְרוּחָא מִתְחַפְּרָאן
כְּחַדָּא, גּוּפָא כְּגוּפָא, וְרוּחָא כְּרוּחָא.
שִׁיר הַשִּׁירִים, אֲתַדְבְּקוּתָא דְּגוּפָא כְּגוּפָא.
יִשְׁקֵנִי מִנְשִׁיקוֹת פִּיהוּ, אֲתַדְבְּקוּתָא דְּרוּחָא
כְּרוּחָא. וְכֹלָא אִיהוּ בְּרִזָּא דְרַחֲמֵי עֵילָאָה,
לְמַהוּי כּוּלָּא חַד, בְּיַיְחודָא חַדָּא.

וְרִזָּא דְיַיְחודָא הֵכָא. שִׁיר דָּא אִיהוּ יִשְׂרָאֵל,
דְּמִמְנָא בְּסִהְדוּתָא דְיַיְחודָא. הַשִּׁירִים,
ה' (דף טו ע"ב) אֱלֹהֵינוּ ה'. וְכוּלָּא חַד, בְּיַיְחודָא
חַד. וְאוּקִימְנָא יַיְחודָא דָּא, וְהֵכָא יַיְחודָא
דְעֵלְמִין כְּלָהוּ. אֲשֶׁר לְשִׁלְמָה, רְזָא דְאֶחָד.
וְדָא אִיהוּ דְאַצְטְרִין שְׁלֵמָה מְלַכָּא לְיַיְחודָא,
כְּרִזָּא דְרוּחַ קוּדְשָׁא. לְאַתְחַבְּרָא כּוּלָּא
בְיַיְחודָא חַדָּא, בְּרַעוּתָא, לְאַתְדְבְּקָא דָּא בְדָא,
לְמַהוּי כּוּלָּא חַד. דְּהָא שְׁלֵמָה אִיהוּ מְלַכָּא
דְשִׁלְמָא כּוּלָּא דִילִיָּה.

מֵאִי כּוּלָּא הֵכָא, וְכִי סְגִיֵּאִין שְׁלָמִין נִינְהוּ.
אֶלָּא חַד שְׁלָמָא אִיהוּ, וְתַרְיִן נִינְהוּ. חַד
שְׁלָמָא אִיהוּ, דְּאִיהוּ שְׁלָמָה דְבֵיתָא, דְּכַגִּינְיָה
אֲשֶׁתְמוּדַע דְּכוּרָא דְכַר. וְחַד שְׁלָמָא אֲחֵרָא,
דְּאִיהוּ שְׁלָמָא דְתַרְיִן סְטְרִין, חַד דְעָאֵל
בְּאַמְצַעִיתָא בְּאִינוֹן תַּרְיִן סְטְרִין, וְעַבִּיד שְׁלָמָא
בִּינְיָיָהוּ, אִיהוּ שְׁלוֹם אֲחֵרָא.

אַבְרָ שְׁלוֹם דְדְכוּרָא אֲשֶׁתְמוּדַע דְכַר בְּגִינְיָה,
אִיהוּ צְדִיק. דְּאַקְרִי (ואקרי) מְלַכָּא עֵילָאָה

שְׁהוּא כְּנָגַד מִקְדָּשׁ הָעֲלִיּוֹן, וְאֲזִי
לָךְ יְשׁוּלָם נָדָר.

פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (במדבר כא)
אֲזִי יִשִּׁיר יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה
הַזֹּאת. (שמות טו) אֲזִי יִשִּׁיר מֹשֶׁה וּבְנֵי
יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת. שֵׁם
תּוֹשְׁבֵיחֲתָא הַנִּקְבָּה, וְכַאן תּוֹשְׁבֵיחֲתָא
שְׁעוּלָה לְעוֹלָם שְׁהוּא זְכָר.

כַּאן הוּא הַסוּד שְׁגוּף וְרוּחַ
מִתְחַבְּרִים יַחַד גּוּף כְּגוּף, וְרוּחַ
כְּרוּחַ. שִׁיר הַשִּׁירִים (שיר א) -
הַתְּדַבְּקוֹת שֶׁל גּוּף כְּגוּף. יִשְׁקֵנִי
מִנְשִׁיקוֹת פִּיהוּ - הַתְּדַבְּקוֹת שֶׁל
רוּחַ כְּרוּחַ. וְהַכֹּל הוּא בְּסוּד
הָאֵהֱבָה הָעֲלִיּוֹנָה, שְׁיִהְיֶה הַכֹּל
אַחַד, בְּיַיְחוד אֶחָד.

וְכֹד הַיַּחוד כַּאן, שִׁיר - זֶה הוּא
יִשְׂרָאֵל, שְׁמִמְנָה בְּעֵדוֹת שֶׁל
הַיַּחוד. הַשִּׁירִים - ה' אֱלֹהֵינוּ ה'.
וְהַכֹּל אֶחָד, בְּיַיְחוד אֶחָד. וְכַאן הַיַּחוד שֶׁל
כָּל הָעוֹלָמוֹת. אֲשֶׁר לְשִׁלְמָה -
הַסוּד שֶׁל אֶחָד.

וְזוּהוּ שְׁצַרִּיף שְׁלֵמָה הַמְלִיף לְיַחַד,
בְּסוּד שֶׁל רוּחַ הַקּוּדְשׁ, לְחַבְּרָא הַכֹּל
בְּיַיְחוד אֶחָד, כְּרִזָּאן, לְדַבְּקָא זֶה עִם
זֶה, לְהִיוֹת הַכֹּל אֶחָד, שְׁהָרִי
שְׁלֵמָה הוּא הַמְלִיף שְׁהַשְׁלוֹם כְּלוּ
שְׁלוּ.

מַה זֶה הַכֹּל שְׁלוּ כַּאן, וְכִי רַבִּים
הֵם הַשְׁלוֹמוֹת? אֶלָּא שְׁלוֹם אֶחָד
הוּא, וְשְׁנַיִם הֵם. שְׁלוֹם אֶחָד הוּא,
שְׁהוּא שְׁלוֹם הַבַּיִת, שְׁבִשְׁבִילוֹ
נוֹדַע הַזְכָּר זְכָר. וְאֶחָד שְׁלוֹם
אַחַר, שְׁהוּא הַשְׁלוֹם שֶׁל שְׁנֵי
צְדִידִים. אֶחָד שְׁנַכְנַס בְּאַמְצַע
בְּאוֹתָם שְׁנֵי הַצְּדִידִים וְעוֹשֶׂה
שְׁלוֹם בִּינְיָיָהם, הוּא שְׁלוֹם אַחַר.
אַבְרָ הַשְׁלוֹם שְׁהַזְכָּר נוֹדַע זְכָר
בְּשִׁבְלוֹ הוּא הַצְּדִיק. שְׁנַקְרָא
(וְנַקְרָא) הַמְלִיף הָעֲלִיּוֹן בְּשִׁבְלוֹ,
מְלִיף שְׁהַשְׁלוֹם שְׁלוּ. וּמְשׁוּם כֶּף,

בְּגִינְיָה, מְלִיף שְׁהַשְׁלוֹם שְׁלוּ. וּבְגִין כֶּף, כָּל תּוֹשְׁבֵיחֲתָא דְשִׁיר הַשִּׁירִים,

כל התשפכת של שיר השירים,
למלך שהשלום כלו שלו, והיחוד
שהכל מתיחד הוא במקום הזה,
משום שהוא נוטל כל תשוקת כל
האיברים וכל הענוגים וכל
הפסופים העליונים, ומכנס הכל
לתוכו.

ועל זה הוא נקרא אחד, שלמה
המלך בסוד של רוח הקדש.
כששורה עליו אותה רוח הקדש,
רצה לחבר הכל ברצון שלם
כראוי וליחד הכל בחביבות
ברצון, להיות אחד למעלה
ולמטה. ועל זה אמר הפתוח (זכריה
ד) 'יהיה ה' אחד ושמו אחד'.

ישקני מנשיקות פיהו וגו' (שיר א).
פתוח (יחזקאל א) וארא החיות והנה
אופן אחד בארץ אצל החיות
לארבעת פניו. הפסוק הזה נאמר
בקשר של רבי אלעזר. וארא
החיות - הסוד של ישראל סבא,
החבל בחקיקותיו בימין
ובשמאל.

שדשה רשומים קשורים זה עם
זה - דרום מזרח וצפון, יה"ו,
פנים נסתרים, לא שולטת העין
לראות, וכאן אמר וארא?

אלא היה מסתפל מתוך האור
שלא מאיר כמו מי שרואה
בעששית בתוך העינים
הנסתרים, כשמנצצים בתוך
אותה העששית. לזהט להט לפי
שעה, ולא עומד בקיום.

מתגלגלים נוצצים לפי השעה
הזו, ונכנס הניצוץ זה בזה. אחד
עולה ויורד, ומתחזק בצד
הדרום, בסוד של האות יו"ד.
מתחזק ונכנס בצד הצפון
ומתגלגל בקשריו, ונכנס ועולה
בסוד של האות ט', ונגזז. זהו
שפתוח (בראשית א) וירא אלהים את
האור כי טוב, שנוצץ ולהט
בחקיקות באות ט', ונגזז אותו.
האור של האות הזו נסתר בסתר, יוצא ממנו כל הניצוץ והזהר שמאיר ונוצץ. אשרי מי שרואה

למלכא דשלמא פולא דיליה, וייחודא דקא
מתייחד פולא, באתר דא איהו. בגין דאיהו
נטיל כל תיאובתא דכל שייפין, וכל עינוגין,
וכל פיסופין עילאין, וכניש פולא לגויה.

ועל דא איקרי איהו אחד, שלמה מלכא ברזא
דרוח קודשא. בד שרא עליה ההוא רוח
קודשא, בעא לחברא פולה ברעותא שלים
כדקא יאות, ולייחדא פולא בחביבו ברעותא,
למהוי חד עילא ותתא. ועל דא אמר קרא,
(זכריה יד טו) יהיה ה' אחד ושמו אחד.

ישקני מנשיקות פיהו וגו'. פתיב (יחזקאל טו א)
וארא החיות והנה אופן אחד בארץ
אצל החיות לארבעת פניו. האי קרא בקיטורא
דרבי אלעזר אתמר. וארא החיות, רזא
דישראל סבא, קפטירא בגליפוי בימינא
ובשמאלא.

תלת רשימין קטורין דא עם דא, דרום מזרח
וצפון, יה"ו, אפין סתימין, לא שליט
עינא למחמי, והכא אמר וארא.

אלא, הוה מסתפל מגו נהורא דלא נהרא,
פמאן דחמי בעששיתא, גו עיינין
סתימין, כד מנצצן גו ההוא עששיתא. להיט
להיטו לפום שעתא, ולא קאים בקיומא.

מתגלגלין נצצין לפום האי שעתא, ועאל
נציצו דא בדא. חד סליק ונחית,

ואתתקף בסטר דרום, ברזא דאת יו"ד.
אתתקף ועאל בסטרא דצפון, ומתגלגל
בקוטרוי, ועאל וסליק ברזא דאת ט', ואתגניז.
הדא הוא דכתיב, (בראשית א ד) וירא אלהים את
האור כי טוב. דנציע ולהיט בגליפין באות ט',
וגניז ליה.

רזא דאת דא סתימא בסתימו, נפיק מיניה כל
הסוד של האות הזו נסתר בסתר, יוצא ממנו כל הניצוץ והזהר

אותה בחלומו, זו האכסדרה שמתמנה נוצצים הניצוצות, מתפשט ומתפנס.

ואחד עולה ויורד, ומתחזק בצד מזרח, בסוד האות ט' והאות יו"ד. מתפשט משני צדדים, ומתגלגל בארבעה, שנים למעלה, כמו הירשה של אב ואם. ויש שנים משני צדדים, מצד דרום וצפון, מתישב בכלם. והוא המרכבה העליונה, בארבעה צדדים. אופן אחד בארץ אצל החיות - זוהי המרכבה העליונה, הפלולה בארבעה צדדים.

המרכבה העליונה, שהיא הסוד של ארבעה צדדים, פושטת אור משלשה צדדים. אחד שלו שהתחברו בו ירשת האב והאם, שהיו שנים ומתחברים לאחד, ושנים משני צדדים.

מתפשט אור המזרח, המרכבה הפתוחה היו מגלה פן אחד לאותו האור, ומקבלת אותו, ומאירה ממנו. וכשמאיר אותו הפן מאותו האור, אזי אותו הפן נקרא אדנ"י. והוא שולט ורבוץ בשלטון של אור גדול. ואותו הפן, פיון שמקבל אותו האור, נעשה לו (בחיכל) היכל, וגונז אותו בתוכו, ובשבילו נעשה אדון רבון ושליט.

מתפשט זהר הדרום, המרכבה הפתוחה היו מגלה פן אחד לאותו האור, ומקבלת אותו, ומאירה ממנו. וכשאותו הפן מאיר מהאור ההוא, אז אותו הפן נקרא אל, והוא שולט להיטיב לעולם ברחמים, ולתת מזונות לכל אחד ואחד פראוי.

מתפשט אור הצפון, המרכבה הפתוחה היו מגלה פן אחד לאותו האור, ומקבלת אותו, ומאירה ממנו. וכשאותו הפן מאיר ממנו, אז אותו הפן נקרא

נציצות וזהרא, דנהיר ונציץ. זכאה איהו מאן דחמי לה בחלמיה, דא אכסדרה דמינה נציץ נציץ, פשיט וכניש.

וחד סליק ונחית, ואתתקף בסטר מזרח, ברזא דאת ט' ואת יו"ד. אתפשיט מתרין סטרין, ומתגלגלא בארבע, תרין לעילא, פירותא דאבא ואימא. ואית תרין מתרין סיטרין, מסטר דרום וצפון, מתישבא בכולהו. ואיהו רתיכא עלאה, בארבע סטרין. (יחזקאל א טו) אופן אחד בארץ אצל החיות, דא איהו רתיכא תתאה, כלילא בארבע סטרין.

רתיכא עלאה, דאיהו רזא דארבע סטרין, פשיט נהירו מתלת סטרין, חד דייליה דאתחברו ביה ירותא דאבא ואימא, דהוו תרין, ומתחברן לחד. ותרין מתרין סטרין.

פשיט נהירו דמזרח, האי רתיכא תתאה גליפן חד, לגבי דההוא נהירו, ומקבלא ליה, ואתנהיר מיניה. וכד אתנהיר ההוא פן מההוא נהירו, פדין ההוא פן איקרי אדנ"י. ואיהו שליט ורבוץ בשלטנו דנהירו רב. וההוא פן פיון דמקבל ההוא נהירו, אתעביד ליה (בחיכליה) היכלא, וגניז ליה בגיניה, ובגיניה אתעביד אדון רבון ושליט.

פשיט זהירו דדרום, האי רתיכא תתאה גלי פן חד לגבי דההוא נהירו, ומקבלא ליה ואתנהיר מיניה. וכד אתנהיר ההוא פן מההוא נהירו, פדין ההוא פן איקרי אל. ואיהו שליט לאוטבא לעלמא ברחמי. ולמיהב מזונא לכל חד וחד פדקא יאות.

פשיט נהירו דצפון, האי רתיכא תתאה גלי פן חד לגבי דההוא נהירו, ומקבלא ליה, ואתנהיר מיניה. וכד ההוא פן אתנהיר מיניה, פדין ההוא פן איקרי אלהים. ואיהו

אֱלֹהִים. וְהוּא שְׁלִיט, רְבוּן, לְדוּן
אֶת הָעוֹלָם בְּדִין, וְלָתֵת דִּין לְכָל מִי
שְׁצָרִיקוֹ, וְלִהְנַהֵיג הַכֹּל בְּדִין.

עַד כָּאן פָּנִים עֲלִיוֹנִים וּפָנִים
תַּחְתּוֹנִים, בְּסוּד שֶׁל שְׁלֹשׁ בְּשֻׁלֵּשׁ
מִתְחַבְּרִים, וְאֵלּוּ בְּאֵלּוּ נִכְלָלִים. פֶּן
אֶחָד שֶׁנִּשְׁאַר מִהַמְרַכְּבָה
הַתַּחְתּוֹנָה, כֻּלָּם שׂוֹאֲלִים עָלָיו
אוֹפֵן, אִיָּה הוּא הַפֶּן הָאֶחָד
שֶׁנִּשְׁאַר?

חֹזֵר וְאָמַר, בְּאִיָּה מְקוֹם הוּא?
בְּאַרְצָךְ. כְּדִי שְׁלֹא יִשְׁאַרוּ הַתַּחְתּוֹנִים
בְּלִי הַשְּׂגָחָה אֶפְלוּ רִגְעַ אֶחָד. אוֹתוֹ
הַפֶּן, כְּשֶׁנִּכְלָלוּ כָּל שְׁלֹשׁ הָאֲחֵרִים,
הַפֶּן הִזָּה נוֹטֵל מִכֻּלָּם, וְנִכְלָלִים
בְּכֻלָּם, וְהוּא לְבַדּוֹ בְּכֻלָּם, כְּדִי
לְהַשְׁגִּיחַ בְּטוֹב עַל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם.
וְהַפֶּן הִזָּה מְשַׁבַּח תָּמִיד, וּמַעֲוֹרֵר
הַתַּעֲוִרֹת אֶל אוֹתָם שְׁלֹמְעֵלָה
מַעֲלִיו. וְאוֹתָם שְׁלֹמְעֵלָה מַעֲלִיו
מַעֲוִרִים אֶל אוֹתָם הָעֲלִיוֹנִים
שְׁלֹמְעֵלָה. וְאוֹתָם הָעֲלִיוֹנִים
שְׁלֹמְעֵלָה מַעֲוִרִים אֶל מַעֲלָה,
וְנִקְשָׁרִים זֶה עִם זֶה עַד אֵין סוּף.

וְכִשְׁוֶה מַתְעוֹרֵר בְּהַתַּעֲוִרֹת שֶׁל
אוֹתָם הַפָּנִים, בְּאוֹתָן נִשְׁיָקוֹת
הָעֲלִיוֹנוֹת, לְהִיּוֹת דְּבוּקִים בְּסוּד
עֲלִיוֹן, וְלְהַשְׁלִים וְלִזוֹן אֶת כָּל
הָעוֹלָמוֹת, שְׁכָל הָעוֹלָמוֹת יְהִיוּ
בְּשִׂמְחָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר, יִשְׁקֵנִי
מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ כִּי טוֹבִים הִדִּיק
מִיָּן.

יִשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ - עַל פִּיו שֶׁל
אֱלֹהֵינוּ נִגְזַר. כְּתוּב (בְּרַאשִׁית) וְהָאָדָם
יָדַע אֶת חַוָּה וַתְּהַר וַתֵּלֶד אֶת
קַיִן וְגו' וְהָאָדָם - זֶה אָדָם הָרִאשׁוֹן,
הַשֵּׁר הַמְּמַנֶּה (דְּפוּס), בְּחֻקֵּי קוֹתֵנוּ
הַדְּקִים הָעֲלִיוֹנִים. יָדַע מָה שְׁלֹא
הִפִּיר בָּהּ מִקֶּדֶם לְכוּן. יָדַע לְהִיּוֹת
פָּנִים בְּפָנִים. כְּשֶׁמִּסְתַּכְּלִים פָּנִים
בְּפָנִים לְשִׁמוּשׁ, אִזּוֹ כְּתוּב יָדַע. יָדַע
לְהַשְׁקוֹתָהּ, לְזַרְעַ בָּהּ זֶרַע, לַעֲשׂוֹת
תּוֹלְדוֹת. זֶה לְטוֹב, בְּהַתַּעֲוִרֹת שֶׁל
הַשְּׂגָחָה לְמַטָּה.

שְׁלִיט, רְבוּן, לְמִידָן עֲלֵמָא בְּדִינָא, וְלִמְיָהּ
דִּינָא לְכָל מָאן דְּאַצְטְרִיךְ, וְלֵאֲתַנְהֵגָא כּוּלָּא
בְּדִינָא.

עַד הֶכָּא, אֲנַפִּין עֵילְאִין וְאַנְפִּין תַּתְּאִין, בְּרִזָּא
דְּתֵלַת בְּתֵלַת מִתְחַבְּרָאן, וְאַתְּכְּלִילוּ אֵלִין
בְּאֵלִין. פֶּן חַד דְּאַשְׁתָּאֵר מִרְתִּיכָא תַתְּאָה, כּוּלָּא
שְׂאֵלִין עֲלֵיהּ אוּפֵן, אֵן אִיהוּ פֶּן חַד דְּאַשְׁתָּאֵר.

הֲדַר וְאָמַר בְּאֵן אַתְר הוּא, בְּאַרְצָךְ. בְּגִין דְּלֹא
יִשְׁתְּאַרוּן תַּתְּאִין כְּלָא אֲשַׁגְּחוּתָא אֶפִּילוּ
רִגְעָא חֲדָא. הֵהוּא פֶּן, כַּד אַתְּכְּלִילוּ כּוּלְהוּ
תֵּלְתָא אַחֲרֵנִין, הָאִי פֶּן נָטִיל מִכּוּלְהוּ,
וְאַתְּכְּלִילוּ בְּכֻלְהוּ, וְאִיהוּ בְּלַחֲוֹדוּי בְּכֻלְהוּ,
בְּגִין לְאַשְׁגָּחָא בְּטִיבּוּ עַל כָּל בְּנֵי עֲלֵמָא.

וְהָאִי פֶּן מְשַׁבַּח תְּדִיר, וְאַתְעֲרַת אַתְעֲרוּ לְגַבִּי
אֵינּוֹן דְּלַעֲיֵלָא דְעֵלָה. וְאֵינּוֹן דְּלַעֲיֵלָא
דְעֵלָה, מַתְעַרֵי לְגַבִּי אֵינּוֹן עֵילְאִין דְּלַעֲיֵלָא.
וְאֵינּוֹן עֵילְאִין דְּלַעֲיֵלָא, מַתְעַרִין לְגַבִּי עֵילָא,
וְאַתְקִשְׁרֵי דָּא בְּדָא עַד אֵין סוּף.

וְהָאִי כַּד אַתְעַר בְּאַתְעֲרוּ דְאֵינּוֹן פָּנִים, בְּאֵינּוֹן
נְשִׁיקִין עֵילְאִין, לְמַהוּי דְּבִיקֵי בְּרִזָּא
עֵילְאָה, וְלֹא שְׁלֵמָא וְלִמְיִזָן כָּל עֲלָמִין, לְמַהוּי
כָּל עֲלָמִין כּוּלְהוּ בְּחֻדּוּא. פֶּמָּא דָּאֲתָ אָמַר,
יִשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ כִּי טוֹבִים הִדִּיק מִיָּן.

יִשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ. עַל פּוּמָא דְאַלְהֵהוּ
אַתְגִּזַר. כְּתִיב (בְּרַאשִׁית ד א) וְהָאָדָם יָדַע אֶת

חַוָּה אֲשֶׁתּוֹ וַתְּהַר וַתֵּלֶד אֶת קַיִן וְגו'. וְהָאָדָם,
דָּא אָדָם קְדָמָה, טְפִסְרָא (טְפִסְרָא), בְּגִלְפּוּי
דְּקִיקִין עֵילְאִין. יָדַע, מָה דְלֹא אֲשַׁתְּמוּדַע בָּהּ
מִקְדָּמַת דְּנָא. יָדַע לְמַהוּי אֲנַפִּין בְּאַנְפִּין. כַּד
אֲסַתְּכְּלֵן אֲנַפִּין בְּאַנְפִּין לְשִׁמוּשָׁא, כְּדִין כְּתִיב
יָדַע. יָדַע לְאַשְׁקָאָה לָהּ, לְמִיזְרַע בָּהּ זֶרַע,
לְמַעַבַד תּוֹלְדִין. הָאִי לְטַב, בְּאַתְעֲרוּ
דְּאַשְׁגְּחוּתָא לְתַתָּא.

מִדְּאֵתָא נְחֹשׁ עַל חֲוָה, (דַּד עַח ע"ו) אָטִיל בְּהַ זֹהֵמָא, וְקִיָּן מִהֵהוּא זֹהֵמָא נְפִיק. וְאִי תִימָא אִיךְ נְפִיק מִתְּמָן, וְהָא כְּתִיב וְהָאָדָם יָדַע אֶת חֲוָה אִשְׁתּוֹ וַתְּהַר וַתֵּלֶד אֶת קַיִן, דְּמִשְׁמַע דְּמָאָדָם הוּהּ, וְלֹא מִסְטָרָא אַחְרָא, וְאֵת אֲמַרְתָּ דְּאָטִיל נְחֹשׁ בְּהַ זֹהֵמָא וְנְפִיק מִיְנִיהַ קַיִן.

מִשְׁבָּא נְחֹשׁ עַל חֲוָה, הֵטִיל בְּהַ זֹהֵמָה, וְקִיָּן יָצָא מֵאוֹתָהּ זֹהֵמָה. וְאִם תֵּאמְרָא אִיךְ יָצָא מִשָּׁם, וְהָרִי כְּתוּב וְהָאָדָם יָדַע אֶת חֲוָה אִשְׁתּוֹ וַתְּהַר וַתֵּלֶד אֶת קַיִן? שְׁמִשְׁמַע שְׁהִיָּה מָאָדָם, וְלֹא מִצַּד הָאֲחֵר, וְאֵתָהּ אֲמַרְתָּ שְׁהֵנְחֹשׁ הֵטִיל בְּחֲוָה זֹהֵמָה וְיָצָא מִמֶּנּוּ קַיִן?

אֲלָא וְדָאִי שְׁאוֹתוֹ נְחֹשׁ הֵטִיל בְּהַ זֹהֵמָה, וּמֵאוֹתָהּ זֹהֵמָה נִשְׁאָב בְּהַ אוֹתָהּ רוּחַ רָעָה, וְהוּא הָיָה מְכַשְׁפֵּשׁ בְּמַעֲיָהּ, וְלֹא הָיָה לוֹ גּוֹפֵּה לְהַפְלִיל בְּהַ וּלְצַאֵת לְעוֹלָם. וְכִיּוֹן שְׂבָא אָדָם, בְּהַתְּעוֹרְרוֹת שֶׁל אוֹתָהּ זֹהֵמָה, וְהַתְּחַבֵּר עִם אִשְׁתּוֹ, עָשָׂה גּוֹפֵּה אֶל אוֹתָהּ הָרוּחַ הָרָעָה שְׁהִיָּתָה בְּמַעֲיָהּ, וְנִכְלָל בְּתוֹכּוֹ, וְיָצָא לְעוֹלָם בְּדִיוֹקָן מִמַּעַלָּה וּמִטָּה.

וְחֲוָה הִשְׁגִּיחָה בְּזוּהַ, וְאֲמַרְהַ קְנִינִי אִישׁ אֶת ה', עִם ה'. וּמִשׁוּם כֶּף, כָּל מַעֲשֵׂי קַיִן הָיוּ מֵאוֹתוֹ הַצַּד הָרָע הָאֲחֵר. וּכְשֶׁהִבִּיא קַרְבָּנּוֹ, מֵאוֹתוֹ צַד הָרָע הִבִּיא אוֹתוֹ. זֶהוּ שְׁכִתּוּב (שם) וַיְהִי מִקֵּץ יָמִים, וְלֹא כְּתוּב וַיְהִי מִקֵּץ יָמִין.

וְתוֹסַף לְלֶדֶת אֶת אַחִיו אֶת הָבֶל (שם). שְׁוֹדָאִי אוֹתָהּ רוּחַ רָעָה הִתְחַזְּקָה וְהִתְגַּבְּרָה בְּמַעֲשֵׂה שֶׁל קַיִן, וְנִשְׁבֵּר הַכַּחַשׁ וְהִתְקַף שֶׁל הָבֶל, וְלֹא הָיָה אֵלָיו פְּלוּם. עַד כַּאֲן הָיָה בְּצַד שֶׁל כָּל הַזֹּהֵמָה.

בֵּינָן שְׂבָא לְאַחַר כֶּף וְנוֹלַד שֵׁת, הַתְּבַסֵּם הָעוֹלָם בְּצַדִּיקִים וּחְסִידִים שְׁהִיוּ אַחַר כֶּף בְּעוֹלָם. שֵׁת, זֶהוּ סִיּוּם שֶׁל אֶלְפָּא בֵּיתָא. וְאִף עַל גַּב שְׁהַתְּבַסֵּם, לֹא הִסְרִיּוּ הַעֲקָלְתוֹן הָרָע מִן הָעוֹלָם, אֲלָא נִכְנַע מִלְּפָנֵי צַד הָאֲמוּנָה, הַסִּיּוּם שֶׁל הָאוֹתִיּוֹת.

שְׁחַרְרֵי עַד כַּאֲן נִבְרָא הָעוֹלָם בְּאוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה, וְלֹא נִשְׁלַמוּ

אֲלָא, וְדָאִי הֵהוּא נְחֹשׁ אָטִיל בְּהַ זֹהֵמָא, וּמִהֵהוּא זֹהֵמָא אִישְׁאִיב בְּהַ הֵהוּא רוּחַ בִּישָׂא, וְהֵהוּא הוּהּ מְכַשְׁפֵּשׂא בְּמַעֲהָא, וְלֹא הוּהּ לִיָּה גּוֹפָא לְאֵתְכַלְלָא בִּיָּה, וְלְמִיפַק לְעֵלְמָא. וְכִיּוֹן דְּאֵתָא אָדָם, בְּאֵתְעָרוּ דֵּהֵהוּא זֹהֵמָא, וְאֵתְחַבֵּר בְּאֵתְתִּיָּהּ, עֶבֶד לִיָּה גּוֹפָא לְהֵהוּא רוּחָא בִּישָׂא דֵּהֵהוּ בְּמַעֲהָא, וְאֵתְכַלְלִיל בְּגוּיָּהּ, וְנִפְק לְעֵלְמָא בְּדִיוֹקָנָא מֵעִילָא וְתַתָּא. וְחֲוָה אִשְׁגַּחַת בְּהַאִי, וְאֲמַרְתָּ קְנִינִי אִישׁ אֶת ה'. עִם ה'. וּבְגִיָּן כֶּף, כָּל עוֹבְדוֹי דְּקַיִן, הוּוּ מִהֵהוּא סְטָרָא אַחְרָא בִּישָׂא. וְכַד אֵיִתִּי קוֹרְבַּנִּיהַ, מִהֵהוּא סְטָרָא בִּישָׂא אֵיִתִּי לִיָּה. הֲדָא הוּא דְּכְתִיב, (שם ד ג) וַיְהִי מִקֵּץ יָמִים, וְלֹא כְּתִיב וַיְהִי מִקֵּץ יָמִין.

וְתוֹסַף לְלֶדֶת אֶת אַחִיו אֶת הָבֶל (שם פסוק ב). דוֹדָאִי הֵהוּא רוּחָא בִּישָׂא אֵתְתַקַּף וְאֵתְגַבֵּר בְּעוֹבְדָא דְּקַיִן, וְאֵתְבַר חִילָא וְתוֹקְפָא בְּהָבֶל, וְלֹא הוּהּ לְגַבִּיָּה פְּלוּם. עַד הָכָא הוּהּ בְּסְטָרָא דְּזוּהֵמָא כּוּלָּא.

בֵּינָן דְּאֵתָא לְבַתֵּר וְאֵתְיִלִּיד שֵׁת, אֵתְבַסֵּם עֵלְמָא, בְּצַדִּיקֵי וּחְסִידֵי דֵּהוּוּ לְבַתֵּר בְּעֵלְמָא. ש"ת: דָּא אִיְהוּ סִיּוּמָא דְּאֶלְפָּא בֵּיתָא. וְאִף עַל גַּב דְּאֵתְבַסֵּם, לֹא אֵעֲדִיאָו עֵקִימוּ בִּישָׂא מֵעֵלְמָא, אֲלָא אֵתְכַפִּיָּא מִקְמֵי סְטָרָא דְּמֵהִימְנוּתָא, סִיּוּמָא דְּאֵתְוּוֹן.

דָּהָא עַד הָכָא אֵתְבַרֵי עֵלְמָא בְּאֵתְוּוֹן דְּאוֹרִיָּתָא, וְלֹא אִשְׁתַּלִּימוּ אֵתְוּוֹן,

האותיות עד שנולד שת. כיון שנולד שת, נשלמו כל המעשים שלמעלה ולמטה בסוד האותיות. אז התבסס העולם, שהשתלמו תקוניו. מכאן והלאה התחיל העולם להתנהג כפי ישר דרכיו. הראשית שהתחיל, מאותן האותיות שנשארו בראשונה. אדם מתחיל בא"ף ומסיים במ"ם. ואחר שסיים אלפא ביתא בשת, החזרו אותיות אנו"ש, אל"ף כבתחלה, נ' שהיא אחר מ' שנשארה מאדם. ש' הראשית של אותיות ש"ת. נטל אותיות זה ומזה. ו' דיוקן של אדם, להראות שהי משת התייחסו הדורות בעולם בדרך ישרה כראוי.

ובסוד האותיות הכל נבנה. והלכו שלשים ושתים אלפא ביתות, עד שעמדו ישראל על הר סיני. כיון שעמדו ישראל על הר סיני, התבססו האותיות, ונסתרו בהפוך האלפא ביתות, ויצאה התורה כלולה בשלשים ושנים שבילים של סוד החכמה העליונה, ונרשמה אלפא ביתא בשנים עשר תחומים, שנים עשר שבטים, פרט לשנים שהסתלקו מהם, והם ח"ט, שאין נראים בהם כלל.

עד שנכנסו לארץ בתחלה, והיה חרם ביניהם בחטאו של עכן, ואז חזרו אותן שתי אותיות שהיו מסתלקות מהם, והם מכריזות ואומרות: חטא ישראל. והאותיות הללו לא הסתלקו מהם, אף על גב שהיו בארץ הקדושה בכל דור ודור.

עד שבא שלמה ובנה את בית המקדש והתיישבו העולמות מעלה ומטה בדיוקן אחד, אז התישרו כל האותיות, ואותן שתי האותיות שהיו רשומות ביניהם לרע, התהפכו לטוב, הפכו לטח,

עד דאתייליד שת. כיון דאתייליד שת, אשתלימו כל עובדין דלעילא ותתא, ברזא דאתוון. כדיון אתבסם עלמא, דאשתלים תיקוניו. מכאן ולהלאה, שארי עלמא לאתנהגא פפום מישר אורחוי.

שירותא דקא שארי, מאינון אתוון דאשתבקו בקדמיתא. אדם, שארי בא"ף, וסיים במ"ם. ולבתר דסיים אלפא ביתא בשת, אתהדרו אתוון אנו"ש, אל"ף כמלקדמין, נ' דאיהו בטר מ' דאשתביק מאדם. ש', שירותא דאתוון דש"ת. נטיל אתוון מהאי ומהאי. ו' דיוקנא דאדם, לאתחזאה, דהא משת אתיחסו דרין בעלמא באורח מישר, כדקא יאות.

וברזא דאתוון אתפני כולא. ואזלו תלתין ותריין אלפא ביתות, עד דקיימו ישראל על טורא דסיני. כיון דקיימו ישראל על טורא דסיני, אתפנישו אתוון, ואסתומו בהפוכא דאלפא ביתות, ונפקאת אורייתא, כלילא בתלתין ותריין שבילין דרזא דחכמתא עילאה, ואתרשימת אלפא ביתא, בתריסר תחומין, תריסר שבטין. בר תרין דאסתלקו מנהון, ואינון ח"ט, דלא אתחזו בהו כלל.

עד דאעלו לארעא בשירותא, והוה חרם ביניהו בחובא דעכן, וכדין אתהדרו אינון תרין אתוון, דהוו מסתלקי מנייהו, ואינון מכריזי ואמרי חטא ישראל. ואלין אתוון לא אסתלקו מנייהו, אף על גב דהוו בארעא קדישא, בכל דרא ודרא.

עד דאתא שלמה, ובנה בי מקדשא, ואתיישבו עלמין, עילא ותתא בדיוקנא חדא. כדיון אתיישרו אתוון כולהו, ואינון תרין אתוון דהוו רשימין ביניהו לביש, אתהפיקו לטב, אתהדרו טח, דכתוב (מ"א ה ה)

וַיֵּשֶׁב יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל לְבֵט"ח.
לְבֵט"ח.

בין כל האותיות היו שלומות בלי מריבה כלל, וכל אותיות האלפא ביתא היו שלמות למעלה ולמטה. האותיות העליונות היו שלמות למעלה, והאותיות הנדקות היו שלמות למטה.

בשעה שהכרובים היו פורסים כנפיהם ממטה למעלה, אותיות פורחות ממטה למעלה, ואותיות ממעלה למטה, ונכנסים אלו באלו, ונכללים אלו באלו, בנשיקות של אהבה.

בין שהאותיות מתחברות, כל הדרגות התחתונות והדרגות העליונות וכל העולמות מתחברים יחד, ונושקים אלו באלו בנשיקות של אהבה, עד שכלם נהיו לאחד, והקדוש ברוך הוא אחד בלי פרוד כלל.

כך נשיקות האהבה אינן אלא להיות כלל אחד, להכליל זה בזה בלי פרוד, ומשום כך הנשיקות הללו בכל הן, להיות הכל אחד, בכלל אחד, אותיות עם אותיות, עולמות עם עולמות, דרגות עם דרגות, אשה עם בעלה, להיות הכל אחד.

פיהו, למה פיהו? הנה צריך להיות פיו! אלא להכליל את שניהם יחד. פיהו, להראות שהיא הרי זמינה אליו, כאשה שמתקינה פיה לקבל נשיקות מבעלה, משום כך נראית הזמינות של פיה.

פיהו, כאן יש להסתכל, אם תאמר שהנשיקות הן למעלה למעלה באין סוף, משום שאמר בדרך נסתר לשקני, פיהו, ואחר כך בגלוי - דידך? לא כך, שהרי הנשיקות אינן תלויות שם למעלה, אלא אשה עם בעלה, פיון שהתקרבו והתנשקו בדבקות של אהבה

וַיֵּשֶׁב יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל לְבֵט"ח.
בוֹרְהוֹ אֲתוּוֹן הוּו שְׁלִמִין בִּינִיָּהוּ בְּלֵא קְטְרוּגָא
כָּלֵל, וְאֲתוּוֹן דְּאֵלְפָא בִּיתָא כּוּלְהוּ, הוּו
שְׁלִימִי עֵילָא וְתַתָּא. אֲתוּוֹן עֵילָאִין הוּו שְׁלִימִין
לְעֵילָא. אֲתוּוֹן דְּקִיקִין הוּו שְׁלִימִין לְתַתָּא.
בְּשַׁעְתָּא דְּכְרוּבִים הוּו פְּרִסִי גְדַפְיָהוּ מִתַּתָּא
לְעֵילָא, אֲתוּוֹן פְּרַחִין מִתַּתָּא לְעֵילָא,
וְאֲתוּוֹן מְעֵילָא לְתַתָּא, וְעֵאלִין אֵלִין בְּאֵלִין,
וְאֲתַכְּלִילוּ אֵלִין בְּאֵלִין, בְּנִשְׁקִין דְּרַחִימוּ.
בֵּינן דְּאֲתוּוֹן מִתַּחְבְּרִין, כָּל דְּרַגִּין תַּתָּאִין, וְדַרְגִּין
עֵילָאִין, וְעֵלְמִין כּוּלְהוּ, מִתַּחְבְּרָאן כַּחְדָּא,
וְנִשְׁקִי אֵלִין בְּאֵלִין, בְּנִשְׁקִי דְּרַחִימוּ, עַד דְּהוּו
כּוּלְהוּ חַד, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חַד, בְּלֵא
פִירוּדָא כָּלֵל.

כֵּן נִשְׁקִין דְּרַחִימוּ, לָאו אִינוּן אֵלָא לְמַהוּ
כָּלֵלָא חַדָּא, לְאֲתַכְּלִלָּא דָּא בְּדָא בְּלֵא
פִירוּדָא. וּבְגִין כֵּן נִשְׁקִין אֵלִין בְּכּוּלָּא, אִינוּן,
לְמַהוּ כּוּלָּא חַד בְּכָלֵלָא חַדָּא, אֲתוּוֹן בְּאֲתוּוֹן,
עֵלְמִין בְּעֵלְמִין, דְּרַגִּין בְּדַרְגִּין, אֲתַתָּא בְּבַעֲלָהּ,
לְמַהוּ כּוּלָּא חַד.

פִּיהוּ, אֲמַאי פִּיהוּ, פִּיו מִיבְעִי לִיה. אֵלָא
לְאֲכָלֵלָא תְרוּוּיָהוּ כַּחְדָּא. פִּיהוּ,
לְאֲתַחְזָאָה דְּהָא אִיְהִי זְמִינִית לְגַבִּיָּה, כְּאֲתַתָּא
דְּתַקִּינַת פּוּמָה, לְקַבְּלָהּ נִשְׁקִי מִבְּעֵלָהּ. בְּגִין
כֵּן אֲתַחְזִי זְמִינוּ דְּפּוּמָה.

פִּיהוּ, הֲכָא אִית לְאֲסַתְפְּלָא, אִי תִימָא דְנִשְׁקִין
אִינוּן לְעֵילָא לְעֵילָא בְּאִין סוּף, בְּגִין
דְּאֲמַר בְּאוּרַח סְתִים יִשְׁקֵנִי פִיהוּ. וּלְבַתֵּר אֲהַדְר
בְּאֲתַגְלִיא דוּדִיךְ. לָאו הֲכִי, דְּהָא נִשְׁקִין לָא
תְלִיין תַּמָּן לְעֵילָא, אֵלָא אֲתַתָּא בְּבַעֲלָהּ. אֵלָא
עַד לָא אֲתַקְרִיבוּ דָּא בְּדָא, אֲמַר בְּאוּרַח סְתִים.
כֵּינן דְּאֲתַקְרִיבוּ וְאֲתַנְשִׁקוּ בְּדַבִּיקוּ דְּרַחִימוּ דָּא
אֵלָא שְׁטַרְם הֲתַקְרְבוּ זֶה עִם זֶה אֲמַר בְּדַרְךְ נִסְתַּר. כֵּינן שֶׁהֲתַקְרְבוּ וְהִתְנַשְׁקוּ בְּדַבְּקוּת שֶׁל אֲהַבָּה

זֶה עִם זֶה, הִיא אִמְרָה בְּגִלְי
דְּדִידִי, וְלֹא כְּתוּב דְּדִידִי, שֶׁהִרִי
פְּלוּלִים יַחַד בְּאַהֲבָה, בְּחִבּוּר
אַחַד, בְּלִי פְּרוּד כָּלֵל.

כִּי טוֹבִים דְּדִידִי מִיָּיִן, הַטּוֹב אֵינּוּ
אַלָּא מִצַּד הָאוּר הֶרְאֵשׁוֹן, שְׁכַתּוּב
(בראשית א) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוּר
כִּי טוֹב. וְכַאֲן שֶׁהָאוֹת בְּשִׁלְמוֹת,
שְׁנַכְלָל הַיָּמִין בְּשִׁמְאֵל. טוֹבִים
דְּדִידִי מִיָּיִן - זֶהוּ יַיִן הַתּוֹרָה, שֶׁהוּא
חֲדוּה, טוֹבִים מִצַּד שֶׁל הַשִּׁמְאֵל.
שְׁמַח רַבִּי שְׁמֵעוֹן וְאָמַר, וַדַּאי
זוֹהִי שְׁמֵחָה שְׁנִכְיִיתִי בְּכָל הַדְּבָרִים
הַעֲלִיּוֹנִים הַלְלוּ. אָמַר לוֹ אֱלֹהִי,
רַבִּי, פֶּתַח פִּיךָ, שְׁדַבְּרִיךָ כְּתוּבִים
לְמַעַלָּה, וּדְבָרִי כְּתוּבִים לְמַטָּה.
אֲשֶׁרִיכֶם הַצְּדִיקִים לְפָנַי עֲתִיק
הַיָּמִים, בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם
הַבָּא.

פֶּתַח רַבִּי שְׁמֵעוֹן וְאָמַר, יִשְׁקֵנִי
מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ כִּי טוֹבִים דְּדִידִי
מִיָּיִן. תּוֹרָה שְׁבַעֲל פֶּה הִיטָּה
אוֹמְרַת לַתּוֹרָה שְׁבַכְתָּב, שֶׁהִיא
הוֹלְכַת אַחַר אוֹתָן הַנְּשִׁיקוֹת שֶׁל
תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב אַחַר הַמְּתִיקוֹת
שֶׁלָּהּ, לְהַתְּחַבֵּר זֶה עִם זֶה בְּאוֹתָן
הַנְּשִׁיקוֹת. וְכַאֲשֶׁר (וְאָ) הִיא
בְּמַחְלָקַת עִם עֲלְמוּתֶיהָ, לְהַתְּחַבֵּר
עִמָּהּ, שְׁכַלֵּם יִהְיוּ קְשׁוּטִים לַתּוֹרָה
שְׁבַכְתָּב.

וּכְשִׁמְתַּחֲבַרְתָּ וּנְכַלְלַת בַּתּוֹרָה
שְׁבַכְתָּב בְּשִׁמְחָה, בְּחִבּוּר אַחַד,
שְׁנוֹשְׁקִים זֶה בְּזֶה בְּאַהֲבָה,
מְחַזְּקָה בּוֹ וְאוֹמְרַת לוֹ
בְּחִבּוּבוֹת: כִּפְּהַ יִקְרִים חֲבִיבוֹתֶיךָ
מִהֵינֵן שֶׁלָּךְ שְׁמַחְזִיק בִּי אֶת
אַהֲבָתְךָ, עַד שֶׁמְרֹנָה אוֹתִי הֵינֵן
שֶׁל אַהֲבָה לְהַחְזִיק בְּךָ, הַקְּשׁוּט
שֶׁהַתְּקַשְׁטָה תּוֹרָה שְׁבַעֲל פֶּה
בְּעֲלְמוּתֶיהָ, כְּדִי לְהַתְּחַבֵּר בַּתּוֹרָה
שְׁבַכְתָּב.

הַמְּשֻׁנָּה הִיא רֵאשִׁית הֶרְאֵשׁ,
בְּסוּד הַתְּקוּן שְׂרָאוּי לָהּ. הַבְּרִיתָא
הִיא בְּסוּד הַתְּקוּן שֶׁל יְרַכֵּם

בְּדָא, אִיְהִי אִמְרָה בְּאַתְגְּלִיָּא, דְּדִידִי, וְלֹא כְּתִיב
דְּדִידִי, דִּהָא פְּלִלְן פְּחָדָא בְּרַחֲמֵינוּ, בְּחִבּוּרָא
חָדָא, בְּלֹא פִירוּדָא כָּלֵל.

כִּי טוֹבִים דְּדִידִי מִיָּיִן, טוֹב לָאו אִיְהוּ, אֱלֹא
מְסֻטָר דְּאוּר קְדַמָּאָה, דְּכְתִיב (בראשית א ד) וַיֵּרָא
אֱלֹהִים אֶת הָאוּר כִּי טוֹב. וְהַשְׁתָּא דְּאֵת
בְּשִׁלְמוֹ, דְּאֵתְפְּלִיל יְמִינָא בְּשִׁמְאֵלָא. טוֹבִים
דְּדִידִי מִיָּיִן, דָּא יֵינָא דְּאוּרִייתָא, דְּאִיְהוּ חֲדוּה,
טוֹבִים מְסֻטָרָא דְּשִׁמְאֵלָא.

חֲדִי רַבִּי שְׁמֵעוֹן וְאָמַר, וַדַּאי דָּא אִיְהוּ חֲדוּרָא,
דְּזַכִּינָא בְּכָל הַגֵּי מְלִיִן עֵילְאִין. אָמַר לִיה
אֱלִיְהוּ, רַבִּי, אֶפְתַּח פּוּמְךָ, דְּמִילְךָ כְּתִיבִין
לְעִילָא, וּמִלִּי כְּתִיבִין לְתַתָּא. זְכַאֲיִן אֶתּוֹן
צְדִיקָא קָמִי עֲתִיק יוֹמִין, בְּהֵאִי עֲלָמָא וּבְעֲלָמָא
דְּאֵתִי.

פֶּתַח רַבִּי שְׁמֵעוֹן וְאָמַר, יִשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ
כִּי טוֹבִים דְּדִידִי מִיָּיִן. אוּרִייתָא דְּבַעֲל פֶּה,
הָוָה אִמְרָה (דף עח ע"ב) לְגַבִּי אוּרִייתָא דְּבַכְתָּב,
דְּאִיְהִי אֲזֵלַת בְּתַר אֵינוֹן נְשִׁיקִין דְּתּוֹרָה דְּבַכְתָּב,
בְּתַר מְתִיקוֹ דִּילָהּ, לְאַתְחַבְּרָא דָּא עִם דָּא
בְּאֵינוֹן נְשִׁיקִין. וְכַד (וּבְדִין) אִיְהִי בְּפִלּוּגְתָא
בְּעוֹלִימְתָהּ, לְאַתְתַּקְנָא בְּהַדָּה, לְמַהוּי פּוּלְהוּ
קְשִׁיטִין לְגַבִּי תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב.

וְכַד אֶתְחַבְּרַת וְאַתְפְּלִילַת בַּתּוֹרָה שְׁבַכְתָּב
בְּחֲדוּה, בְּחִבּוּרָא חָדָא, דְּנִשְׁיֵק דָּא בְּדָא
בְּרַחֲמֵינוּ, אֶתְקַפַּת בֵּיהּ, וְאַמְרָה לִיה בְּחִבּוּבוֹ,
כִּפְּהַ יִקְרִין חֲבִיבוֹתֶיךָ, מִחֲמַרָּא דִּילְךָ,
דְּאַתְקִיף בִּי רַחֲמֵינוּ דִּילְךָ, עַד דְּרִוִי לִי חֲמַר
דְּרַחֲמֵינוּ, לְאַתְתַּקְפָּא בְּךָ, קִישׁוּטָא דְּאַתְקַשְׁטַת
אוּרִייתָא דְּעַל פֶּה בְּעוֹלִימְתָהּ, לְאַתְחַבְּרָא
בְּאוּרִייתָא דְּבַכְתָּב.

מְשֻׁנָּה אִיְהִי שְׁרוּתָא דְּרִישָׁא, בְּרָזָא דְּתִיקוּנָא
דְּאַתְחַזִּי לָהּ, בְּרִייתָא אִיְהִי בְּרָזָא

דְּתִיקוֹנָא יִרְכִין וְרָגְלִין. גּוּפָא בְּתִיקוֹנָא דְאַתְחַזִּי
(לה).

אַתְאֵן עוֹלִימְתָהּא, מְקַרְבִין לָהּ, לְתַקְנָא לָהּ.
דָּא אָמַר מוּתָר, וְדָא אָמַר אָסוּר, דְּדָא
אִיהוּ קִישׁוּטָא דְכֻלָּהּ, כַּד מְקַשְׁטִי לָהּ. דָּא אָמַר
כַּד מְקַשְׁטִי, הֵכִי אֲזֵלָא קִישׁוּטָא דָּא. וְדָא אָמַר
לָאו הֵכִי. דָּא אָמַרְהָ קִישׁוּטָא דְרִישָׁא הֵכִי אָסִיר
וּמְהֵדֵק. וְדָא אָמַרְהָ פִיפָה דְרִישָׁא מוּתָר
בְּסִטְרָא דָּא, וְאָסִיר וּמְהֵדֵק בְּסִטְרָא דָּא.

דָּא אָמַרְהָ, קִישׁוּטָא דְדַהֲבָא דָּא, בְּלִבּוּשָׁא דָּא,
אִיהוּ פְּסוּל לְמַהוּי קִישׁוּטָא לְגַבֵּי דָּא. וְדָא
אָמַר, כְּפֶשֶׁר וַיָּאוֹת הוּא לְאַתְחַזְּאָה דָּא בְּדָא.
וְכָל דָּא אִיהוּ תִיקוֹנָא וְקִישׁוּטָא דְכֻלָּהּ.

וְעַם כָּל דָּא, בְּעוּד דְאַיְנוּן מְקַשְׁטֵן, וְרַמְיָא
קְטְרוּגָא בְּקִישׁוּטָא, הִיא אוֹסִיפַת חֵילָא
וְנוּי וְגוּוֹן, וְתִיקוֹן בְּהוּ וַיִּתְבָּא בִיקְרָא בִינֵיהוּ,
וְאַתְחַשְׁבַת בְּנַפְשָׁה יִתִיר מִכַּמְה דְהוֹת מְאָה
זְמַנִין.

בִּיּוֹן דְאַתְקַשְׁטַת בְּהוּ, כּוּלְהוּ אַחַדִין לָהּ
בְּקִישׁוּטָהּא, וּבְתִיקוּנֵי שְׁפִירְתָּא, וְעַאֲלִין
לָהּ לְגַבֵּי מַלְפָּא, אוֹרִייתָא דְבַכְתָּב.

כַּד יִתְבָּא מְטְרוּנִיתָא בְּמַלְפָּא, בְּתִיקוֹן שְׁפִירָא,
וּמַלְפָּא חַזִּי לָהּ מְתַקְשְׁטָא בְּשְׁפִירוּ, הֵהוּא
קִישׁוּטָא מְכַרִיז וְאָמַר לְמַלְפָּא, לְנִשְׁקָא לָהּ,
דְּדָא אִיהוּ דְבִקוּתָא דְרַחֲמִי, לְאַתְכְּלָלָא דָּא
בְּדָא. מֵאן גְּרִים בְּאַיְנוּן נְשִׁיקִין וּבַהֲהוּא
רַחֲמִי, אִינּוּן עוֹלַמְתָּאן דְקַשְׁיטוּ לָהּ.

כַּד בְּעִיָא לְאוּטְבָא לְעוֹלִימְתָהּא, הִיא וּמַלְפָּא
לְמִיָּהֵב לוּן נְבַזְבְּזֵן, לְכוּלְהוּ יְהִיב כַּחְדָּא.
לְכוּלְהוּ דְהוּוּ מְקַטְרְגִי דָּא בְּדָא עַל קִישׁוּטָהּא,
יְהִיב מַלְפָּא וּמְטְרוּנִיתָא נְבַזְבְּזֵן וּמַתְנֵן בְּרַעוּ
בַּחֲבִיבוּ, לְמִיחֲסֵן לוּן יְרוּתָא בְּאַלְף עֲלָמִין
דְכְּסִיפִין לְעֲלָמָא דְאַתִּי. וְכָל שְׁפֵן אִינּוּן דִּידְעֵי

וְרָגְלִים. הַגּוּף בְּתַקוּן שְׁרָאוּי (לה).
בְּאוֹת עֲלֻמוֹתֶיהָ, מְקַרְבִים אוֹתָהּ
לְתַקְּן אוֹתָהּ. זֶה אוֹמַר מְתָר, וְזֶה
אוֹמַר אָסוּר, שְׁזַהוּ הַקְּשׁוּט שֶׁל
הַכֹּלָה כְּשֶׁמְקַשְׁטִים אוֹתָהּ. זֶה
אוֹמַר כְּשֶׁמְקַשְׁטִים, כִּף הוֹלֵךְ
הַקְּשׁוּט הַזֶּה. וְזֶה אוֹמַר לֹא כִּף.
זוֹ אוֹמֶרֶת שֶׁקְּשׁוּט הָרֹאשׁ כִּף
אָסוּר וּמְהֵדֵק. וְזוֹ אוֹמֶרֶת כְּסוּי
הָרֹאשׁ מְתָר בְּצַד זֶה, וְאָסוּר
וּמְהֵדֵק בְּצַד זֶה.

זוֹ אוֹמֶרֶת, קְשׁוּט הַזֶּה־בֶּה זֶה־עִם
הַלְבוּשׁ הַזֶּה הוּא פְּסוּל לְהִיּוֹת
קְשׁוּט לְזֶה. וְזֶה אוֹמַר, כְּפֶשֶׁר וְרָאוּי
הוּא לְהִרְאוֹת זֶה עִם זֶה, וְכָל זֶה
הוּא תַקוּן וְקְשׁוּט הַכֹּלָה.

וְעַם כָּל זֶה, בְּעוּד שֶׁהֵם מְקַשְׁטִים
וּמְטִילִים קְטְרוּגַת בְּקְשׁוּט, הִיא
מוֹסִיפָה כַּח וְנוּי וְגוּוֹן וְתַקוּן בְּהֵם,
וַיּוֹשְׁבַת בְּכַבּוּד בִּינֵיהֶם,
וּמְחַשְׁבֵּיהָ אֶת נַפְשָׁה יוֹתֵר מִכְּמוֹ
שְׁהִיתָה מְאָה פְּעָמִים.

בִּיּוֹן שֶׁהִתְקַשְׁטָה בְּהֵם, כָּלֵם
אוֹחֲזִים אוֹתָהּ בְּקְשׁוּטֶיהָ וּבְתַקוּנֵיהָ
לְפָנֶיהָ, וּמְכַנִּיסִים אוֹתָהּ אֶל הַמְּלָךְ,
הַתּוֹרָה שְׁבַכְתָּב.

בְּשׁוּיֹשְׁבַת הַגְּבִירָה עִם הַמְּלָךְ
בְּתַקוּן יָפָה, וְהַמְּלָךְ רוֹאֶה אוֹתָהּ
מְקַשְׁטַת בִּיפִי, אוֹתוֹ הַקְּשׁוּט
מְכַרִיז וְאוֹמַר לְמַלְךְ לְנִשֵּׁק אוֹתָהּ,
שְׁזַהוּי דְבִקוּתָא שֶׁל אֶהֱבָה לְהַכְּלִל
זֶה עִם זֶה. מִי גוֹרֵם בְּאוֹתָן
הַנְּשִׁיקוֹת וּבְאוֹתָהּ הָאֶהֱבָה? אוֹתָן
הַעֲלָמוֹת שֶׁקְּשְׁטוּ אוֹתָהּ.

בְּשְׁרוּצָה לְהִטִּיב לְעֲלַמְתֶּיהָ,
הִיא וְהַמְּלָךְ לְתַת לָהֶם מַתְּנוֹת,
לְכָלֵן נוֹתֵן יַחַד. לְכָל מִי שֶׁהָיוּ
רְבוֹת זוֹ עִם זוֹ עַל קְשׁוּטֶיהָ,
נוֹתְנִים הַמְּלָךְ וְהַגְּבִירָה מְנַחוֹת
וּמַתְּנוֹת בְּרִצּוֹן וּחֲבִיבוּת, לְהוֹרִישׁ
לְהוֹן יְרֵשָׁה בְּאַלְף עוֹלָמוֹת
הַנּוֹכְסִימִים לְעוֹלָם הַבָּא. וְכָל שְׁפֵן

בְּרִזִין דְּחַכְמַתָּא, לְקַשְׁטָא

אותם שיוֹדעים בסודות החכמה,
לקשט קשׁוּטִיה, שאין שעור
לנחלת הירשה שלהם בעולם
הבא. עליהם כתוב (משלי כא)
להנחיל אהבי י"ש וגו'.

ישקני מנשיקות פיהו פי טובים
דדיך מיין - הרי פאן שבעה
תבות, פנגד שבע דרגות שעליה,
וכנגדם שבע הנערות הראויות
לתת לה, שמקשטות אותה
להכניסה אל המלך.

ישקני (שיר א) - לחי העולמים.
מנשיקות - לחסדי דוד. פיהו -
לישראל סבא. פי טובים - לאור
הראשון. דדיך - ליצחק, ידיד
מבטן. מיין - אל היין העליון
המשמר תמיד.

שבע הנערות הראויות לתת לה
מבית המלך הם: מיכאל, גבריא"ל,
רפא"ל, אוריא"ל, צדקיא"ל, יופיא"ל, רזיא"ל.
וכמה אלף ורבוא מחנות עמהם,
כמו שנאמר ועלמות אין מספר.
שרשה פסוקים הם פאן, שכלם
בחד שבון על הסודות שלהם. אחד
- שיר השירים, שהוא סוד
המרפבה, כמו שנתבאר. שנים -
ישקני, שהוא סוד של שבע
תבות, בשבע דרגות, כמו
שנאמר. שלש - לריח שמניך
טובים, שהוא סוד של עשר
תבות, עשר אמירות, וזהו הסוד
של התשבחת הזו, לכלל אחד
הראשון, ועל הסוד הזה מיסדת
התשבחת של השבת, פרט
לשנים עשר האחרונים שהם
בתשבחת אחרת.

כאן, בשיר השירים, בכתוב (שיר
ד) גר"ד וכרכם וגו', שבע נשיקות
הן בשבע דרגות של הפסוק הזה.
שהנשיקות הן שבע, מכל דרגה
נשיקה אחת. וכן הנשיקות של
יעקב, בשבע תבות כלל את
בכיה של שמחה של אהבה, פנגד

קישוטֶהָ, דלית שיעורא לאחסנת ירותא
דלהון בעלמא דאתי. עלייהו כתיב, (משלי כא ח)
להנחיל אהבי י"ש וגו'.

ישקני מנשיקות פיהו פי טובים דדיך מיין.
הא הכא שבעה תיבין, לקביל שבעה
דרגין דעלה. ולקבליהו שבעה הנערות
הראויות לתת לה, דקא מקשטי לה, לאעלא
לה לגבי מלפא.

ישקני, לגבי חי העולמים. מנשיקות, לגבי
חסדי דוד. פיהו, לגבי ישראל סבא.
פי טובים, לגבי אור קדמאה. דודיך, לגבי
יצחק ידיד מבטן. מיין, לגבי יין עילאה
דמנטרא תדיר.

שבע הנערות הראויות לתת לה מבית המלך
(אסתר ב ט), אינון: מיכאל. גבריא"ל.
רפא"ל. אוריא"ל. צדקיא"ל. יופיא"ל.
רזיא"ל. וכמה אלף ורבוא משריין עמהון.
כמא דאת אמר, ועלמות אין מספר.

תלת קראי אינון הכא, דכולהו בחושפנא על
רזין דלהון. חד, שיר השירים, דאיהו
רזא דרתיכא, כמא דאתמר. תריין, ישקני,
דאיהו רזא דשבע תיבין, בז' דרגין, כמא
דאתמר. תלת, לריח שמניך טובים, דאיהו
רזא דעשר תיבין, עשר אמירן. ודא איהו רזא
דתושבתא דא, לכללא חדא קדמאה. ועל
רזא דא תושבתא דשפת מתיסדא. בר תריסר
בתראי, דאינון בתושבתא אחרא.

הכא, בשיר השירים, בקרא, גר"ד וכרכם
וגו'. שבע נשיקין אינון, בשבע דרגין
דהאי קרא. דנשיקין שבע אינון, מכל דרגא
חד נשיקה. וכן נשיקין דיעקב, בשבע תיבין
כליל נשיקוי, דכתיב, (בראשית כט יא) וישק יעקב
נשיקותיו, שפתוב וישק יעקב לרחל וישא את קולו ויבך.

תבת מִיָּז, שהיא אהבה של שמחה.

דְּהַרְאוֹת שְׁהַנְשִׁיקוֹת הֵן בְּסוּד שֶׁל שֶׁבַע. כְּמוֹ שֶׁהִיא בַת שֶׁבַע, כִּף כֶּל דְּבָרֶיהָ הֵן בְּשֶׁבַע. וְעַל זֶה (תהלים טו) שֶׁבַע שְׁמֻחוֹת אֶת פְּנֵיךְ וְגו'. אֵל תִּקְרִי שֶׁבַע אֲלֵא שֶׁבַע, שֶׁבַע שְׁמֻחוֹת.

בְּכֹר הַנְּשִׁיקוֹת שֶׁל הָאֵהָבָה, אֵין נְשִׁיקוֹת פְּאוֹתָן שְׁעוֹרָה פֶּאֵן כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, יִשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ. אֶף עַל גֵּב שֶׁהֵן שֶׁבַע נְשִׁיקוֹת כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאָר, שֶׁלֹּשׁ נְשִׁיקוֹת נְרֵאוֹת פֶּאֵן, וְשֶׁלֹּשׁ הַנְּשִׁיקוֹת הֵלְלוּ שְׁנֵרָאוּ בְּכַתוּב. יִשְׁקֵנִי - אַחַד, מִנְּשִׁיקוֹת - שֶׁהֵן שְׁפִימִס, הִנֵּה שֶׁלֹּשׁ.

זְכַעַת הִיא מְבַקֶּשֶׁת מִהַנְּשִׁיקוֹת הֵלְלוּ, וּמֵה שְׁאַמְרַת מִנְּשִׁיקוֹת, שֶׁמִּשְׁמַע נְשִׁיקָה אַחַת, שְׁכַתוּב מִנְּשִׁיקוֹת וְלֹא כַתוּב נְשִׁיקוֹת, שְׁהֵרִי נְשִׁיקוֹת הֵן שְׁפִימִס, מֵאוֹתָן נְשִׁיקוֹת אֵינָן אֲלֵא אַחַת - וְדֵאֵי שְׁצָרִיף. מִי שֶׁשׁוֹאֵל לֹא צָרִיף לִשְׁאֵל הַרְבֵּה, אֲלֵא מְעַט, שְׁהֵרִי כִינּוֹן שֶׁהַתְּחִיל - יִטַּל מִי שִׁיטַּל. הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְבַקֶּשִׁים מִמֶּנּוּ מְעַט - וְהוּא נוֹתֵן הַרְבֵּה. אֲבָרְהָם בִּקֵּשׁ מְעַט - וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִתֵּן לוֹ הַרְבֵּה. הוּא בִקֵּשׁ בֵּן אַחַד - מֵה כַתוּב? (בְּרֵאשִׁית כב) וְהַרְבֵּה אֲרַבָּה אֶת זֶרַעַךְ כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכַחֲלוֹל אֲשֶׁר עַל שְׁפַת הַיָּם וְגו', מִשׁוּם שֶׁכֵּף דְּרָכֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְעַל זֶה אֲמַרְתָּ מִנְּשִׁיקוֹת וְלֹא נְשִׁיקוֹת.

יִשְׁקֵנִי - דְּבַקוֹת שֶׁל אֵהָבָה, רוּחַ בְּרוּחַ. שְׁהֵרִי אֲרַבַּע רוּחוֹת מִתְּחַבְּרוֹת וְנַעֲשׂוֹת כְּאַחַד. זֶה נוֹתֵן רוּחַ לְחֵבְרוּ, וְנוֹטַל אוֹתָהּ רוּחַ שֶׁל חֵבְרוּ שֶׁנִּדְבַק בּוֹ. נִמְצָא שְׁרוּחוֹ וְרוּחַ חֵבְרוּ הִנֵּה שְׁנַיִם. אֶף

וְרוּחָא דְּחֵבְרִיָּה, הָא תְּרִין. אוֹף הִכִּי חֵבְרִיָּה. אֲשַׁתְּפַחִי, אֲרַבַּע

לְרַחֵל וַיִּשָּׂא אֶת קוּלוֹ וַיִּבְכֶּה. בְּכִיָּה דְּחֵדוּה דְּרַחִימוֹ, לְקַבֵּל תִּיבַת מִיָּז. דְּאִיהוּ רַחִימוֹ דְּחֵדוּה.

לְאִתְחַזְּאָה, דְּנְשִׁיקִין בְּרֵזָא דְּשֶׁבַע אֵינוּן. כְּמֵא דְּאִיהִי בַת שֶׁבַע, הִכִּי כָּל מִילוּי בְּשֶׁבַע. וְעַל דָּא (תהלים טו יא) שׁוֹבַע שְׁמֻחוֹת אֶת פְּנֵיךְ וְגו', אֵל תִּקְרִי שׁוֹבַע, אֲלֵא שֶׁבַע, שֶׁבַע שְׁמֻחוֹת.

בְּכֹר נְשִׁיקִין דְּרַחִימוֹ, לִית נְשִׁיקִין כְּאֵינוּן דְּאִתְעַרָּא הִכָּא פְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, יִשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ. אֶף עַל גֵּב דְּאֵינוּן שֶׁבַע נְשִׁיקִין כְּמֵא דְּאִתְמַר, תִּלַּת נְשִׁיקִין אִתְחַזְּוֹן הִכָּא, וְהֵנִי תִלַּת נְשִׁיקֵי דְּאִתְחַזְּוֹן בְּקָרָא. יִשְׁקֵנִי חַד, מִנְּשִׁיקוֹת דְּאֵינוּן תְּרִין, הָא תִּלַּת.

וְהַשְׁתָּא אִיהִי תְּבַעַת מֵאֵינוּן נְשִׁיקוֹת, וּמֵה דְּאִמְרַת מִנְּשִׁיקוֹת, דְּמִשְׁמַע חַד נְשִׁיקָא, דְּכַתִּיב מִנְּשִׁיקוֹת, וְלֹא כַתִּיב נְשִׁיקוֹת, דְּהָא נְשִׁיקוֹת דְּאֵינוּן תְּרִין, מֵאֵינוּן נְשִׁיקוֹת לָאו אִיהוּ אֲלֵא חֲדָא. וְדֵאֵי אֲצַטְרִיף, מֵאֵן דְּשִׁאֵיל, לֹא אֲצַטְרִיף לְשִׁאֵלָה סְגִי, אֲלֵא זְעִיר, דְּהָא כִינּוֹן דְּשִׁאֵרִי, יִטוּל מֵאֵן דִּיטוּל. קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, שְׁאֵלִין לִיה זְעִיר, וְהוּא יְהִיב סְגִי. אֲבָרְהָם שְׁאֵל זְעִיר, וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא יְהִיב לִיה סְגִי.

הוּא שְׁאֵל בְּרָא חֲדָא, מֵה כְּתִיב, (בְּרֵאשִׁית כב יז) וְהַרְבֵּה אֲרַבָּה אֶת זֶרַעַךְ כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכַחֲלוֹל אֲשֶׁר עַל שְׁפַת הַיָּם וְגו'. בְּגִין דְּכֵף אוֹרְחוּי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, וְעַל דָּא אֲמַרְתָּ מִנְּשִׁיקוֹת, וְלֹא נְשִׁיקוֹת.

יִשְׁקֵנִי, דְּבִיקוֹ דְּרַחִימוֹ, רוּחַ בְּרוּחַ. דְּהָא אֲרַבַּע רוּחוֹן מִתְּחַבְּרוֹן, וְאִתְעַבִּידוּ כְּחֲדָא. דָּא יְהִיב רוּחָא לְחֵבְרִיָּה. וְנִטִּיל הֵהוּא רוּחַ דְּחֵבְרִיָּה, דְּאִתְדַבַּק בִּיה. אֲשַׁתְּפַח, רוּחָא דִּילִיָּה וְרוּחָא דְּחֵבְרִיָּה, הָא תְּרִין. אוֹף הִכִּי חֵבְרִיָּה. אֲשַׁתְּפַחִי, אֲרַבַּע

כִּי בְּאֵינֵנוּ נִמְצְאִים אַרְבַּשְׁוֹקוֹת
שְׂמֵחַ חֲבֵרוֹת יַחַד בְּאוֹתָן הַנְּשִׁיקוֹת.
מִנְשִׁיקוֹת פִּיהוּ - מְאוֹתָן
הַנְּשִׁיקוֹת הַעֲלִיּוֹנוֹת שֶׁהִיא מִנְשֶׁק
מִקְדָּם לָכֵן. שֶׁהִיא אֲהָבָה שֶׁל
שְׂמֵחָה אֵינָה, אֲלָא מִתּוֹךְ
הַנְּשִׁיקוֹת שֶׁל הַרוּחַ הַעֲלִיּוֹנָה
בִּתְחִילָתָהּ.

פִּיהוּ, וְלֹא כְּתוּב פִּיו. מַה זֶה
פִּיהוּ? אֲלָא זְמוּן שֶׁל הָעוֹלָם
הַבָּא, הַמְלִיךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם כָּלוּ שְׁלוֹ.
וְזוֹהִי תוֹסֶפֶת ה' שְׁנוֹסֶפֶת עַל זֶה.
מִשּׁוּם שֶׁכָּל הָאֲהָבָה שֶׁל הָעוֹלָם
הַתְּחִילוֹתָהּ אֵינָה אֲלָא לְהִתְחַבֵּר
בְּעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן, הָעוֹלָם הַבָּא. וְעַל
כֵּן כָּל הַתְּשֻׁבָּחוֹת מְעוֹרֵר הָעוֹלָם
הַתְּחִילוֹתָהּ אֶל הָעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן.

כִּי טוֹבִים - הַהִדְלָקָה וְהַנִּיצוּץ שֶׁל
הַמְּאוֹרוֹת הַעֲלִיּוֹנִים, וְכָל הַנְּרוֹת
מִתְּתַקְנִים וְדוֹלְקִים וּמְאִירִים
כְּרְאוּי, וְזוֹהוּ הַדִּיף. אוֹתָם מְאוֹרוֹת
קְדוּשִׁים אֲהוּבִים עֲלִיּוֹנִים, כָּלֵם
מְאִירִים וְנוֹצְצִים בְּאוֹר בְּנִיצוּץ
כְּרְאוּי. הַמֵּיִם, מִשְׂמַחַת הַיָּם
הַטּוֹב הַעֲלִיּוֹן שֶׁמְאִיר פָּנִים וְנוֹתֵן
שְׂמֵחָה לְלֵב, וְכָל הָעַמִּים (הָעוֹלָמוֹת)
בְּחֻלְקָם שְׂמֵחִים בְּאוֹתָהּ שְׂמֵחָה.
בֹּא וְרֵא, יִשְׂרָאֵל נוֹטְלִים חֻלְקָם
וְשְׂמֵחִים בְּאוֹתָהּ שְׂמֵחָה מִהַיָּם
הַטּוֹב שֶׁמְאִיר וּמְזַכֵּךְ וְשׁוֹכֵף,
וְעוֹמֵד עַל הַשְּׁמָרִים שְׁלוֹ. כָּל שְׂאֵר
הָעַמִּים לֹא נוֹטְלִים, אֲלָא מִתּוֹךְ
אוֹתָם הַשְּׁמָרִים שֶׁפָּתַח הַיָּם.

וְעַל זֶה עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לַעֲשׂוֹת לָהֶם מִשְׁתֵּה שְׁמָרִים.
שֶׁהִיא אוֹתָם שְׁמָרִים, הַשְּׁמָרִים
כָּלֵם, חֻלְקָם שֶׁל שְׂאֵר הָעַמִּים.
וְעַל כֵּן שְׂמֵחָתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל
בְּאוֹתוֹ יֵין הַמְּשֻׁמֵּר, וְיוֹצֵא מִן
הָעוֹלָם הַבָּא, וּמְשַׁמֵּר בְּעַנְבּוּי.

שְׁנֵינֵינוּ, מִי שְׂרוּאָה עֲנָבִים בְּחִלּוּם,
אִם הֵם לְבָנִים - סִימָן טוֹב לוֹ,
וְאִם שְׁחוּרִים - צְרִיכִים רְחֵמִים,
שֶׁהִיא וְדָאֵי עוֹמֵד בְּדִין. מַה

רוּחִין דְּמִתְחַבְּרִין בְּחֻדָּא,
מִנְשִׁיקוֹת פִּיהוּ, מְאִינֵנוּ נְשִׁיקִין עֵילְאִין, דְּקָא
הָוָה נְשִׁיק מִקְדָּמַת דְּנָא. דְּהָא רְחִימוּ
דְּחֻדָּא לָאו אִיהוּ, אֲלָא מְגוּ נְשִׁיקִין דְּרוּחָא
עֵילְאָה בְּתַתְּאָה.

פִּיהוּ, וְלֹא כְּתוּב פִּיו, מְאִי פִּיהוּ. (דף עט ע"א) אֲלָא
זְמוּנוּ דְּעֵלְמָא דְאַתִּי, מְלִיךְ דְּשֵׁלְמָא כּוּלָּא
דִּילִיָּה. וְדָא אִיהוּ תוֹסֶפֶת ה', דְּאַתּוֹסְפָה עַל דָּא.
בְּגִין דְּכָל רְחִימוּ דְּעֵלְמָא תַתְּאָה, לָאו אִיהוּ
אֲלָא לְאַתְחַבְּרָא בְּעֵלְמָא עֵילְאָה, עֵלְמָא דְאַתִּי.
וְעַל דָּא, כָּל תּוֹשְׁבַחֵן אַתְעַר עֵלְמָא תַתְּאָה,
לְגַבֵּי עֵלְמָא עֵילְאָה.

כִּי טוֹבִים, דְּלִיקוּ וְנִצְצוּ דְּבוּצִינִין עֵילְאִין,
וְכָל שְׂרָגִין מִתְּתַקְּנוּ וְדִלְקִין וְנִהְרִין כְּדְקָא
יָאוֹת וְדָא אִיהוּ הַדִּיף, אֵינֵנוּ בּוּצִינִין קְדִישִׁין
רְחִימִין עֵילְאִין, כּוּלְהוּ נִהְרִין וְנִצְצִין בְּנִהְרוּ
בְּנִצְצוּ, כְּדְקָא יָאוֹת. מִיָּין, מִחֻדָּה דְּחֻמְרָא
טְבָא עֵילְאָה, דְּנִהֵר אַנְפִּין, וְיִהֵיב חֻדָּה לְלַבָּא,
וְכָל עַמִּין (עַלְמִין) בְּחוּלְקֵהוֹן, חֻדָּאן בְּהוּא
חֻדָּה.

תָּא חֲזִי, יִשְׂרָאֵל נְטֻלִין חוּלְקֵהוֹן, וְחֻדָּאן
בְּהוּא חֻדָּה, מִחֻמְרָ טַב דְּנִהֵר, וְזַפְיָה,
וְשַׁפְיָה, וְקִיָּמָא עַל הַדִּירְיָה. שְׂאֵר עַמִּין
כּוּלְהוּ, לֹא נְטֻלִי אֲלָא מְגוּ אֵינֵנוּ שְׁמָרִים
דְּתַחוּת חֻמְרָא.

וְעַל דָּא, זְמוּן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַעַבְדַּ לּוֹן
מִשְׁתֵּה שְׁמָרִים. דְּהָא אֵינֵנוּ שְׁמָרִים
דְּהַדִּירְיָן כּוּלְהוּ, חוּלְקָא דְשְׂאֵר עַמִּין. וְעַל דָּא
יִשְׂרָאֵל חֻדָּה דִּילְהוֹן בְּהוּא יֵין דְּמִנְטְרָא,
וְנִפְקָא מִעֵלְמָא דְאַתִּי, וּמִנְטְרָא בְּעַנְבּוּי.

תָּנוּ, מֵאֵן דְּחֻמֵי עַנְבִּין בְּחֻלְמָא, אִי חוּוֹרָאן
אֵינֵנוּ, סִימָן טַב לִיָּה. וְאִי אוּכְמֵי, בְּעֵינִין
רְחֵמֵי. דְּהָא וְדָאֵי בְּדִינָא קִיָּמָא. מְאִי טְעָמָא,

הטעם? משום שאותם ענבים
לכנים, הם ענבים ששומרים את
אותו היין העליון, ואותם צבע
לכן רחמים. ואותם הענבים
האדמים הם צד הדין, הגון
האדם.

אבר אותם - פדאי הוא לעולם
הבא. מה הטעם? משום שעבר
על הדין ויכול להשמדו. והיין
הטוב של העולם הבא יש לו בו
חלק. שתה יין לכן - סימן טוב
לו, ושמחה. אדם - הדין הוא
השורה עליו.

בשקרב יעקב ליצחק אביו, נתן
לו מאתו היין הטוב המשמר
מהעולם הבא, ששמחה ואהבה
אינם אלא פשמתעוררים מתוך
היין הטוב.

ועל פן יצחק, שהיה מצד הדין
הקשה, הצטרף לשמח אותו
באותו היין הטוב, שבא מרחוק.
זהו שכתוב ויבא לו יין מרחוק,
ממקום עליון, מושף עליו
מאותה שמחה לשמח אותו, אזי
התבסס הרגו, והדין הקשה נכלל
ברחמים, שיהיה הכל פראוי.

ומשום כך אותם דודים,
האהובים העליונים, המאורות
הקדושים, אינם מאירים אלא
מתוך אותו היין, ומיהו? זה
השם החקוק המפרש של שבעים
אותיות. של אותם מאורות
קדושים, השם החקוק הקדוש
של שבעים השמות, זהו בסוד
של אותם הענבים ששומרים את
היין העליון, הכלל של אותם
שבעים.

ומשום כך, השמחה והרצון
באותן הנשיקות לעזר אהבה
הם מהיין העליון. ועל פן
המאורות מאירים ונוצצים
מאותו היין, שכתוב פי טובים
דיך מין.

לרית שמניף טובים (שיר א). אמר

בגין דאינון ענבין חווראין, אינון ענבי דנטרי
ההוא חמרא עילאה, ואינון גוון חוור רחמי.
ואינון ענבין סומקין, אינון סטר דינא גוון
סומק.

אברן, פדאי איהו לעלמא דאתי. מאי טעמא,
בגין דעבר על דינא, ויכיל לשצאה
ליה. וחמרא טבא דעלמא דאתי, אית ליה
ביה חולקא. שתי חמרא חוורא, סימן טב ליה,
וחדוה. סומקא, איהו דינא דשריא עליה.
יעקב, פד קריב לגבי יצחק אבוהי, יתב ליה
מההוא חמרא טבא דמנטר מעלמא
דאתי, דחדוה ורחימו לאו איהו, אלא פד
אתער מגו חמרא טבא.

ועל דא יצחק, דההו מסטרא דדינא קשיא,
אצטריך למחדי ליה בההוא חמרא טבא,
דאתי מרחוק. הדא הוא דכתיב, (שם כז כה) ויבא
לו יין מרחוק, מדוכתא עילאה, משיף עליה
מההוא חדוה למחדי ליה, כדין אתבסם
רוגזא, ודינא תקיפא אתפליל ברחמי, למיהוי
פולא פדקא יאות.

ובגין כך אינון דודים, רחמיין עילאין, בוצינין
קדישין, לא נהרין אלא מגו ההוא יין,
ומאן איהו, דא שמא גליפא מפרש דשבעין
אתוון. דאינון בוצינין קדישין, שמא גליפא
קדישא דשבעין שמקן, דא איהו ברזא דאינון
ענבין, דנטרין יין עילאה, פללא דאינון
שבעין.

ובגין כך, חדוה ורעו באינון נשיקין, לאתערא
רחימו, מין עילאה איהי. ועל דא,
בוצינין נהרין ונצצין מההוא יין, דכתיב פי
טובים דיך מין.

לרית שמניף טובים רבי שמעון אמר, האי
קרא אסתפלנא ביה, ואיהו סתים ברזא

רבי שמעון, בפסוק הזה
הסתכלתי, והוא נסתר בסוד
עליון. רים - יש רים ויש רים.
וכמה ריחות הם. יש רים שעולה
ממטה למעלה, כמו רים הקרבן,
שזהו רים שעולה וקושר קשרים
זה בתוך זה, ומשתלשל זה עם
זה, עד שהכל נעשה קשר אחד
ואור אחד.

יש רים אחר, וזהו מלך המשיח,
שנקרא רים, שכתוב (ישעיה א)
והריחו ביראת ה'. וזה נקרא רים.

ונקשר בסוד של רים הקרבן.
וזה סוד (ויקרא א) אשה רים נוח
לה. אשה - מחוץ לקשר, והמזון
והאור של צבאות ומחנות של
אש, נקבצו בצדדים. הרים לפני
מנו, וזהו שנקשר פנימה ומאיר
בסוד הברית הקדושה. וזה נקרא
מלך המשיח, שהוא רים מאותם
הבשרים העליונים, שכתוב
פריח בשמים.

נוחח - האור של כל הגונים
העליונים, תפארת ישראל, והיפי
של הכל. וזוהי נחת הרוח
העליונה, ששורה עליו ומאירה
אליו. לה' - למלך של הכל, והכל
נקשר זה עם זה, ומאיר זה בזה,
להיות אחד בשמחת הכל בסוד
הקרבן.

ואם תאמר, הרי האש שהוא
מחוץ למקום המקבץ, זהו
האשה, שמאותה האש
מתקבצים כמה צבאות וכמה
מחנות, אלו באלו לוהטים בכמה
מינים, לכמה צדדים. וכלם
התקבצו בסוד הקרבן, ושבו
ונכנסו לאש הזו.

משום שכל בעלי המגנים, בעלי
דינים. וכששבים, כמו ששב
הרגו שיוצא מן הנחירים, כשיש
מנוחה, למקומו. כמו שהצבאות
והמחנות הללו מלהטים קמטים
במקומם, כך גם הצבאות

עילאה. רים, אית רים ואית רים, וכמה ריחין
אינון. אית רים דסליק מתתא לעילא, כגון
ריחא דקורבנא, דהאי איהו ריחא, דסליק,
וקשר קשרין דא בגו דא, ומשתלשל דא בדא,
עד דאתעביד כולא קשרא חדא, ונהירו חד.
אית רים אחרא ודא איהו מלכא משיחא,
דאקרי רים. דכתיב, (ישעיה א ג) והריחו
ביראת ה'. ודא אקרי רים. ומתקשרא ברזא
דריח קורבנא.

ורזא דא (ויקרא א ט) אשה רים נוחח לה, אשה
לבר קישורא, ומזונא ונהירו דחילין
ומשריין דאשא, בטרהרונא קמיטין. רים לגו
מיניה, ודא איהו דאתקשר לגו, ונהיר ברזא
דברית קדישא. ודא אתקרי מלכא משיחא,
דאיהו רים מאינון בוסמין עילאין, דכתיב
פריח בשמים.

נוחח, נהירו דכל גונון עילאין, תפארת
ישראל, ושפירו דכלא. ודא איהו
ניחא דרוחא עילאה, דשריא עליה, ונהיר
לגביה. לה', למלכא דכולא, וכולא אתקשר
דא בדא, ואנהיר דא בדא, למהוי חד בחדוה
דכולא, ברזא דקורבנא.

ואי תימא, הא אשא דאיהו לבר בקמיטון, דא
איהו אשה, דמההוא אשא מתקמטון כמה
חילין, וכמה משריין, אלין באלין מלהטון,
בכמה זינין, לכמה סטריין. וכולהו ברזא
דקורבנא אתקמיטו, ותאבו ועאלו בהאי
אשא.

בגין דכולהו מארי תריסין, מארי דינין. וכד
תבין, כמה דתב רוגזא דנפיק מנחירין,
כד הוי נייחא, לדוכתיה. כמה דאלין חילין
ומשריין מלהטון קמטין באתריהו, הכי נמי
חילין ומשריין עילאין קדישיין, מארי דנייחא

וְרַעו, נְהַרִין וְתַבִּין בְּנִהִירוֹ לְאַתְקִשְׁרָא, גּוֹ הַאי ה', וְכִלְהוּ אֵלִין בְּאֵלִין, וְדָא בְּדָא בְּחַבּוּרָא חֲדָא, אֶקְרִי אִשָּׁה, רְזָא דְנִיּוּחָא, וּמְזוּנָא, וּנְהִירוֹ דְכָל סְטָרִין.

רִיחַ, נְקוּדָה דְלָגוּ. רְזָא דְבְרִית קְדִישָׁא. אַמְאֵי אֶקְרִי רִיחַ, בְּגִין דְּאִיהוּ רִיחָא דְבוּסְמִין עֵילְאִין קְדִישִׁין, טְמִירִין, דְּלֹא אֲתַגְלִיין. וְכַד שְׂרִיין, אָרַח לוֹן, פְּהַאי מֵאן דְּאָרַח רִיחַ בְּהַדְסַ, אִיהוּ רִיחַ נְפִיק מֵהַדְסַ, וְדָא נְקוּדָה אֶקְרִי רִיחַ דְנְפִיק מֵהַדְסַ.

נִיחוּחַ, אֲתַר דְנַחַת רוּחַ עֵילְאָה, וְשִׂרְאֵת עֲלִיהַ לְמַהוּי רְתִיכָא עֵילְאָה, בְּרְזָא דְשַׁבְעִין וְתַרִין שְׁמָהֵן. וְרְתִיכָא עֵילְאָה פְּלֹא קִישׁוּרָא חֲדָא. לַה', לְמַהוּי פּוּלָא בְּנִהִירוֹ חֲדָא. וְעַל דָּא אֵית רִיחַ וְאֵית רִיחַ (ועל דא אקרי ריח ניחווח).

וּבְבַר אֲתַר, רִיחַ, מְסָלִיקוּ דְקָאִים עַל דְרָגָא אֲחֵרָא תַּתְּאָה מְנִיָּה, וְהַאי אִיהוּ רִיחַ מֵהַהוּא עֵילְאָה. לְרִיחַ, דָּא אִיהוּ נְקוּדָא עֵילְאָה, דְקִיּוּמָא בְּסְתִימוֹ, מְגוֹ הַהוּא דְסְתִימִים בְּכָל סְתִימוֹ דְכָל סְתִימִין, דְּלֹא אֲתִידַע כְּלָל. וְהַאי נְקוּדָה אִיהִי רִיחַ מֵהַהוּא סְתִימָא דְכוּלָּא. וּבְגִין הַאי רִיחַ, כָּל אֵינּוֹן שְׁמַנִּין וּבוּסְמִין, פּוּלְהוּ נְהִירִין וְאֶקְרוּן טוֹבִים, בְּגִין דְּהַאי קִיּוּמִים לוֹן, לְמַהוּי פּוּלְהוּ חַד (דף עט ע"ב) קִישׁוּרָא, נְהִיר כַּחֲדָא.

וְאִי לָאו, לָא אֶקְרוּן טוֹבִים. בְּגִין דְכַד הַאי רִיחַ עֵילְאָה, עָאל בְּסְתִימוֹ לָגוּ נְחָלָא עַמִּיקָא, וְאִמְלִי לִיָּה פְּדָקָא יָאוּת, פּוּלְהוּ דְרָגִין אֶקְרוּן טוֹבִים מְאִי טוֹבִים נְהִירִין.

רַב הַמְּנוּנָא סָבָא אָמַר הָכִי, אֵלִין אֵינּוֹן יָמִים דְּאֶקְרוּן טוֹבִים. וְאֵינּוֹן תְּפִילִין דְרִישָׁא, דְּאֵינּוֹן תְּפִילִין דְקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא מִנַּח לוֹן, וְהֵם תְּפִלִין שֶׁל רֹאשׁ, שֶׁהֵן תְּפִלִין שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא

וְהַמְּחַנּוּת הַעֲלִיוֹנִים הַקְדוּשִׁים, בְּעֵלֵי הַמְּנוּחָה וְהַרְצוֹן, מְאִירִים וְשׁוֹבִים בְּאוּר לְהַתְקַשֵּׁר תּוֹף הַה' הַזֶּה, וְכֹלֶם אֱלֹה עִם אֱלֹה, וְזֶה עִם זֶה בְּחַבּוּר אֲחָד נְקָרָא אִשָּׁה, הַסּוּד שֶׁל מְנוּחָה וּמְזוּן, וְהַאוּר שֶׁל כָּל הַצְּדִידִים.

הַרִיחַ - הַנְּקוּדָה שֶׁלְפָנִים, הַסּוּד שֶׁל הַבְּרִית הַקְדוּשָׁה. לְמַה נְקָרָא רִיחַ? מְשׁוּם שֶׁהוּא רִיחַ הַבְּשָׂמִים הַעֲלִיוֹנִים הַקְדוּשִׁים, הַטְּמִירִים, שֶׁלֹּא הַתְּגַלּוּ. וּכְשׁוֹרִים, מְרִיחַ אוֹתָם, כְּמוֹ מִי שֶׁמְרִיחַ רִיחַ בְּהַדְסַ, הוּא הַרִיחַ שִׁיּוּצָא מֵהַהַדְסַ, וְזוֹ הַנְּקוּדָה שֶׁנְקָרָא רִיחַ הַיּוּצָא מֵהַהַדְסַ.

נִיחוּחַ - הַמְּקוֹם שִׁיּוּרְדַת הַרוּחַ הַעֲלִיוֹנָה וְשׁוּרָה עֲלִיוֹ לְהִיּוֹת מְרַפְּכָה עֲלִיוֹנָה, בְּסוּד שֶׁל שְׁבַעִים וּשְׁנַיִם שְׁמוֹת. וְהַמְּרַפְּכָה הַעֲלִיוֹנָה כְּלָה קִשֵּׁר אֲחָד. לַה' - שִׁיְהִיָּה הַכֹּל בְּאוּר אֲחָד וְעַל כֵּן גַּם רִיחַ וְגַם רִיחַ (ועל כן נקרא ריח ניחווח).

וּבְבַר מְקוֹם, רִיחַ - מַעֲלִיָּה שְׁעוּמְדַת עַל דְרָגָה אֲחֵרָת תַּחְתּוֹנָה מְנִיָּה. וְזֶהוּ הַרִיחַ מְאוּתוֹ הַעֲלִיוֹן. לְרִיחַ - זוֹ נְקוּדָה עֲלִיוֹנָה שְׁעוּמְדַת בְּסֵתֵר מִתּוֹף אוֹתוֹ הַנְּסֻתָר שֶׁל כָּל הַנְּסֻתָרִים, שְׁאֵינּוּ גּוֹדַע כְּלָל. וְהַנְּקוּדָה הַזֶּה הִיא רִיחַ מְאוּתוֹ הַנְּסֻתָר שֶׁל הַכֹּל. וּבְשִׁבִיל הַרִיחַ הַזֶּה, כָּל אוֹתָם שְׁמַנִּים וּבְשָׂמִים, כָּלֶם מְאִירִים וְנְקָרָאִים טוֹבִים, מְשׁוּם שֶׁזֶה מְקַיֵּם אוֹתָם, שִׁיְהִיו כָּלֶם קִשֵּׁר אֲחָד, מְאִיר כַּאֲחָד.

וְאִם לֹא - לֹא נְקָרָאִים טוֹבִים. מְשׁוּם שֶׁכְּשֶׁהַרִיחַ הַעֲלִיוֹן נִכְנָס בְּסֵתֵר לְתוֹף הַנְּחַל הַעֲמֵק וּמְמַלֵּא אוֹתוֹ כְּרֵאוּי, כָּל הַדְּרָגוֹת נְקָרָאוֹת טוֹבִים. מַהוּ טוֹבִים? מְאִירִים. רַב הַמְּנוּנָא סָבָא אָמַר כֵּף: אֵלוֹ הֵם יָמִים שֶׁנְקָרָאִים טוֹבִים. וְעַל כֵּן נְקָרָאוֹת

טובים, משום שהן מאירות
בראש הקדוש העליון.

ובכך מקום, ימים טובים הם
תפלין של ראש, שהקדוש ברוך
הוא מניח אותן. חלו של מועד,
שלא נקרא יום טוב, אלו תפלין
של הזרוע, שהרי אין ללכנה
מעצמה כלום, אלא מאור של יום
טוב.

תפלין של זרוע, שהיא תפלה של
יד, אין מאירה אלא מתוך האור
של תפלין של ראש. תפלין של
ראש - ימים טובים. תפלין של
זרוע - חלו של מועד. ויפה אמר,
וכך הוא.

ועל זה, חלו של מועד הוא לענין
עבודה, כמו שיום טוב. וצריך
שמחה כמו שלו. ומשום כך,
בימים הללו, שהם תפלין של
רבון העולם, אסור להניח שאר
התפלין, שהרי הימים הללו,
שהם תפלין עליונים, שורים על
ראשיהם של ישראל הקדושים.
רבי אלעזר שאל את רבי שמעון
אביו. אמר לו, מילא תפלין של
ראש, ששורים על ראשיהם של
העם הקדוש ביום טוב. תפלין
של יד, שהיא חלו של מועד, איך
אנו אוהזים אותה?

אמר לו, משום שאנו אוהזים
אותה, והיא י"ד פהה, אסור
לעשות עבודה בצד שלה, וצריך
לעשות שמחה בצד התפלין של
ראש.

והעם הקדוש אוהזים את התפלין
של רבון העולם, ושורים עליהם
ביום טוב ובחלו של מועד,
ואסור להעביר את התפלין של
רבון העולם מעל ראשיהם
להניח תפלין אחרות, שהם דגמא
ודיוקן למטה.

ועל דא אקרוין טובים, בגין דאינון נהרין
ברישא דקודשא עילאה.

ובכך אתר, ימים טובים אינון תפילין דרישא,
דקודשא בריה הוא מנח לון. חולו של
מועד, דלא אקרי יום טוב, אלין תפילין
דזרועא, דהא לית לה לסיהרא מגרמה כלום,
אלא מנהירו דיום טוב.

תפילין דזרועא דאיהי תפלה של יד, לא
נהירא אלא מגו נהירו דתפילין של
ראש. תפלה דרישא, ימים טובים. תפלה
דזרועא, חולו של מועד. ושפיר קאמר, והכי
הוא.

ועל דא, חולו של מועד איהו לענין עבדתא,
פגוונא דיום טוב. ואצטריך חדוה פגוונא
דיליה. ובגין כך, באלין יומין דאינון תפילין
דמארי עלמא, אסור לאנחא שאר תפילין,
דהא אלין יומין, דאינון תפילין עילאין שריין
על רישיהון דישראל קדישין.

רבי אלעזר שאיל לרבי שמעון אבוי, אמר
ליה, תינח תפילין דרישא, דשריין על
רישיהון דעמא קדישא ביום טוב. תפילין של
יד, דאיהי חולו של מועד, איך אנן אחדין
לה.

אמר ליה, בגין דאנן אחדין לה, ואיהי י"ד
פהה, אסור למעבד עבדתא בסטרא
דילה, ואצטריך למעבד חדוה, בסטרא
דתפילין דרישא.

ועמא קדישא אחדין תפילין דמארי עלמא
ושריין עלייהו ביום טוב. ובחולו של
מועד, ואסור לאעברא תפילין דמארי עלמא
מעל רישיהון, לאנחא תפילין אחרנין, דאינון
דוגמא ודיוקנא לתתא.

לְמַכֵּךְ שְׂרָצָה לְשֹׁמֵר אֶת עַבְדּוֹ,
אָמַר לוֹ, עֲשֵׂה (חֹתֶם) כְּמוֹ דְיוֹקָן
הַחֹתֶם שְׁלִי. כָּל זְמַן שְׂאוֹתוֹ
דְיוֹקָן יִרְאֶה עָלֶיךָ, כָּלֵם זֹעֵעוֹ
וַיִּפְחָדוּ מִמֶּךָ. אַחַר כֵּן מִתּוֹךְ
אַהֲבָה עֲלִיזוֹנָה שְׂאוֹהֵב אוֹתוֹ
הַמֶּלֶךְ, נִתֵּן בְּיָדוֹ חֹתֶם שֶׁל
הַחֹתֶמֶת הַעֲלִיזוֹנָה שְׁלוֹ. כִּיּוֹן
שְׂאֵחֵז הַחֹתֶם הַעֲלִיזוֹן שֶׁל הַמֶּלֶךְ
בְּיָדוֹ, נִטֵּל מִמֶּנּוּ אוֹתוֹ הַדְּיוֹקָן
שֶׁהוּא עֹשֶׂה.

אִם אוֹתוֹ הַעֲבָד דּוֹחָה אֶת הַחֹתֶם
הַעֲלִיזוֹן שֶׁל הַמֶּלֶךְ בְּשִׁבְלֵי אוֹתוֹ
הַחֹתֶם שֶׁהוּא עֹשֶׂה, וְדָאִי
כֵן-מִנּוֹת הוּא אוֹתוֹ הַעֲבָד, מִשּׁוּם
שְׂעֵשֶׂה קְלוֹן בְּחֹתֶם הַמֶּלֶךְ וְאִינוֹ
חוֹשֵׁשׁ לְכַבּוֹדוֹ, וּמִשּׁוּם כֵּן אֶסוּר
לְעַם הַקְּדוֹשׁ לְדַחֹת אֶת חֹתֶם
הַמֶּלֶךְ הַעֲלִיזוֹן שְׂשׁוֹרָה עֲלֵינוּ,
מִשּׁוּם הַדְּיוֹקָן הַזֶּה שֶׁהֵם עֲבָדִים
(שְׂאֵנוּ עוֹשִׂים).

זֶה בְּמוֹעֵד וּבְחֹלוֹ שֶׁל מוֹעֵד, וְכָל
שְׂכָן בְּשַׁבָּת, שֶׁהִכֵּל שׁוֹרָה עֲלֵינוּ.
שַׁבָּת שֶׁל עָרֵב שַׁבָּת - תְּפִלָּה שֶׁל
יָד. שַׁבָּת שֶׁל הַיּוֹם - תְּפִלִּין שֶׁל
רֹאשׁ.

וְכֵן מְסַדֵּר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת
הָעַם הַקְּדוֹשׁ הָאֱהוּב שְׁלוֹ, בְּחַל
- אוֹתָם תְּפִלִּין שְׂעֵשׂוּ בְּדְיוֹקָן
הַחֹתֶם שֶׁל הַמֶּלֶךְ, לְהִיּוֹת
שְׂמוּרִים בְּכָל הַצְּדָדִים. בְּשַׁבָּת
וּמוֹעֵד, שֶׁהֵם יָמִים טוֹבִים,
וְהַתְּפִלִּין שֶׁל רְבוּז הָעוֹלָם מִמֶּשׁ
- מִעֲבִירִים אוֹתוֹ דְיוֹקָן, וּמְנִיחִים
אֶת הַתְּפִלִּין שֶׁל רְבוּז הָעוֹלָם.
אֲשֶׁרֵי הָעַם הַזֶּה, שְׂבִיבֵם הַחֹתֶם
הַעֲלִיזוֹן שֶׁל הַמֶּלֶךְ.

מִי שְׂמֵנִים תְּפִלִּין צְרִיף לְשִׁמְחָה,
וְעַל זֶה כְּתוּב וְשִׁמְחָת בְּחִגְךָ.
בְּתְּפִלִּין שֶׁל רְבוּז הָעוֹלָם צְרִיף
לְשִׁמְחָה, וְהַשְׂמִיחָה הַזֹּאת בְּמוֹעֵד
וּבְחֹלוֹ שֶׁל מוֹעֵד, בְּתְּפִלִּין שֶׁל
רֹאשׁ, וּבְתְּפִלִּין שֶׁל הַרְּוֵעַ.

כְּיוֹם טוֹב, מֵאוֹתוֹ הַרִּים הַעֲלִיזוֹן

לְמַלְכָּא דְבַעֲי לְנִטְרָא לִיהַ לְעַבְדִּיהַ, אָמַר לִיהַ
עֲבִיד (חֹתֶמֶת) כְּדְיוֹקָנָא דְחֹתֶמֶת דִּילִי,
כָּל זְמַנָּא דִּיהוּא דְיוֹקָנָא יִתְחַזֵּי עֲלֶךָ, כִּלְאֵ
יִזְעוּן וַיִּדְחִלוּן מִיְנָךְ. לְבַתֵּר מְגוֹ רְחִימוֹ
עִילָאָה, דְקָא רְחִים לִיהַ מְלָפָא, יְהֵב בִּיּדִיהַ
חֹתֶמֶת דְגוֹשְׂפִנְקָא עִילָאָה דִּילִיהַ, כִּיּוֹן דְאֶחִיד
חֹתֶמֶת עִילָאָה דְמְלָפָא בִּיּדִיהַ, שְׂבִיק מְנִיהַ
הַהוּא דְיוֹקָנָא דְאִיהוּ עֲבָד.

אִי הַהוּא עֲבָד, דְחִי חֹתֶמֶת עִילָאָה דְמְלָפָא,
בְּגִין הַהוּא חֹתֶמֶת דְאִיהוּ עֲבִיד, וְדָאִי בַר
קְטוּלָא אִיהוּ הַהוּא עֲבָדָא, בְּגִין דְעֲבִיד קְלָנָא
בְּחֹתֶמֶת דְמְלָפָא, וְלֹא חִיִּישׁ לִיקְרִיהַ. וּבְגִין
כֵּן, אֶסוּר לְעַמָּא קְדִישָׁא לְדַחֵי חֹתֶמֶת
דְמְלָפָא עִילָאָה דְשְׂרִי עֲלֹן, בְּגִין דְיוֹקָנָא דָא
דְאִינוּן עֲבָדִים (דְאִינוּ עֲבָדִין).

הַאִי בְּמוֹעֵד וּבְחֹלוֹ שֶׁל מוֹעֵד, וְכָל שְׂכָן
בְּשַׁבָּת, דְכִלְאֵ שְׂרִיא עֲלֹן, שַׁבָּת דְמַעֲלִי
שַׁבָּתָא, תְּפִלָּה שֶׁל יָד. שַׁבָּת דְיוֹמָא, תְּפִלִּין
דְרִישָׁא.

וְהַבִּי קָא מְסַדֵּר קוּדְשָׁא בְרִיף הוּא לְעַמָּא
קְדִישָׁא רְחִימָא דִּילִיהַ, בְּחֹל אִינוּן
תְּפִלִּין דְעַבְדוֹ דְיוֹקָנָא דְחֹתֶמֶת דְמְלָפָא,
לְמַהוּי נְטִירִין בְּכָל סְטִרִין. בְּשַׁבָּת וּמוֹעֵד
דְאִינוּן יוֹמִין טְבִין, וְתְּפִלִּין דְמֵאֲרִי עֲלָמָא
מִמֶּשׁ. מְעַבְרָן הַהִיא דְיוֹקָנָא, וּמְנַחֵי תְּפִלִּין
דְמֵאֲרִי עֲלָמָא. זְכָאִין עַמָּא דָא, דְבִיבְדֵן חֹתֶמֶת
עִילָאָה דְמְלָפָא.

מֵאֵן דְמִנְחַ תְּפִלִּין, אֲצִטְרִיף לְמַחְדִּי. וְעַל דָּא
כְּתִיב, (דְבָרִים טו יד) וְשִׁמְחָת בְּחִגְךָ. בְּתְּפִלִּין
דְמֵאֲרִי עֲלָמָא אֲצִטְרִיף לְמַחְדִּי. וְחִדְוָה דָּא,
בְּמוֹעֵד וּבְחֹלוֹ שֶׁל מוֹעֵד, בְּתְּפִלִּין דְרִישָׁא,
וּבְתְּפִלִּין דְדְרוּעָא.

כְּיוֹם טוֹב מֵהַהוּא רִיחָא עִילָאָה, שְׂמִינְיָף

טובים, תפילין דרישא. בחולו של מועד, שמן תורק שמך, תפלה של יד, דקא סלקא לאתאחדא באורח סתים בתפילין דרישא.

על פן עלמות אהבוך, ביום טוב בתראה דחג, דהא תפלה של יד אשתלים ואתנהיר בשלימו. ולפלגא חולקא לכולא, לכל אינון משריין וחילין דלעילא, ולכל אינון משריין וחילין דלתתא. ועל דא עלמות (אהבוך, אינון) משריין וחילין דלעילא, עולמות ומשריין וחילין דלתתא.

על פן עלמות אהבוך - ביום טוב האחרון של חג, שהרי תפלה של יד נשלמת ומוארת בשלמות, ולחלק חלק לכל, לכל אותם מחנות וצבאות שלמעלה, ולכל אותם המחנות והצבאות שלמטה. ועל פן עלמות (אהבוך, אותם) המחנות והצבאות שלמעלה, העולמות והמחנות והצבאות שלמטה.

פתח רבי שמעון ואמר, פתיב (בראשית כז) וירח את ריח בגדיו ויברכהו וגו', מה חמא יצחק, דאף על גב דההוא מיכלא ומשתיא קא אייתי ליה יעקב, לא ברכיה, עד זמנא דארח באינון לבושיין.

פתח רבי שמעון ואמר, פתיב (בראשית כז) וירח את ריח בגדיו ויברכהו וגו'. מה ראה יצחק, שאף על גב שאותו מאכל ומשקה שהביא לו יעקב, לא ברך אותו עד הזמן שהריח את אותם לבושים?

הכא אית לאסתפלגא, דהא אינון לבושיין לא הוו דידיה דיעקב, דהא אורייתא אסהידת, דכתיב (שם פסוק טו) את בגדי עשו בנה הגדל, והכא פתיב את ריח בגדיו, וכי בגדיו הוו, ריח הבגדים מיבעי ליה, מאי בגדיו.

באן יש להסתכל, שהרי אותם לבושים לא היו של יעקב, שהרי התורה מעידה, שכתוב (שם) את בגדי עשו בנה הגדל, וכאן פתיב את ריח בגדיו, וכי בגדיו היו? ריח הבגדים הנה צריך להיות. מה זה בגדיו?

אלא, בגדיו ודאי הוו אינון לבושיין ממש, ולא דעשו. ולא דהוא באר דיתבי עליה יעקב, ויתבי עליה משה, בטופסא הוה לגבי אחרנין, פיון דאתא יעקב אשתמודע בירא למאריה, וסליקו מיא לגביה, וכן לגבי משה.

אלא בגדיו ודאי היו אותם הלבושים ממש, ולא של עשו, ואף על גב שכתוב בגדי עשו - בתפיסה היו אצלו. כמו כן אותה הבאר שעליה ישב יעקב וישב עליה משה - בתפיסה היתה לאחרים. פיון שבא יעקב, נודעה הבאר לאדונה, ועלו המים אליו, וכן למשה.

בנונא דא, אינון לבושיין, בטופסא הוו לגבי עשו, פיון דאלביש לון יעקב, אשתמודעו מאנין למאריהון. מיומא דעביד לון קודשא בריך הוא, לא סליקו ריחין דילהון, עד זמנא דא דלביש לון יעקב, דהא עד הזמן הנה שלבש אותם יעקב, שהרי חזרו לדיוקנם. יעקב הנה ודאי דמות של אדם ויפיו.

בְּשֶׁעָה שָׂרְאוּ הַלְבוּשִׁים אֶת
דְּמוּתוֹ שֶׁל אָדָם, הֶעֱלוּ רִיחַ
שְׁלֹשׁ רִיחוֹת עָלוּ כְּאֵן, אֶחָד - רִיחַ
בְּגָדָיו. ב' - רִיחַ בְּנִי. ג' - רִיחַ
שְׂדֵה אֲשֶׁר בְּרָכוּ ה'. וְכָל הַשְּׁלֹשׁ
עָלוּ לִיצְחָק בְּשֶׁעָה שֶׁנִּכְנַס אֵלָיו
יַעֲקֹב.

וְכֹלָם כְּתוּבִים בְּפִסּוּק הַזֶּה. רִיחַ
בְּגָדָיו, הֵינּוּ עַל כֵּן עֲלָמוֹת אֶהְבוּךָ.
רִיחַ בְּנִי, הֵינּוּ שְׁמַנֵּיךָ טוֹבִים. רִיחַ
שְׂדֵה, הֵינּוּ שְׁמֵן תּוֹרֵךְ שְׁמֶךָ. וְדָאֵי
הַפֶּל קָשֶׁר אֶחָד, וְסוּד הַקְּרָפֶן
שֶׁהֶעֱרַנּוּ בוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר אִשָּׁה,
שֶׁהֵינּוּ עֲלָמוֹת אֶהְבוּךָ, וְהַפֶּל סוּד
אֶחָד. רִיחַ - שְׁמֵן תּוֹרֵךְ שְׁמֶךָ.
נִיחַח - שְׁמַנֵּיךָ טוֹבִים. וְהַפֶּל אֶחָד
לֵה', הֵינּוּ לְרִיחַ, וְהַפֶּל דְּכָר אֶחָד,
וְסוּד אֶחָד, בְּקָשֶׁר אֶחָד, כְּמוֹ
שֶׁנֶּחְבָּר.

מִשְׁכְּנֵי אַחֲרֵיךָ נְרוּצָה (שיר א).
כְּתוּב וְנִתְתִי מִשְׁכְּנֵי בְּתוֹכְכֶם וְגו'.
בֵּא וְרָאָה, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִתֵּן
שְׁכִינְתּוֹ בֵּין יִשְׂרָאֵל לְהִיּוֹת רְבוּצָה
עֲלֵיהֶם כְּאֵם עַל הַבָּנִים, וְלִהְיוֹן
עֲלֵיהֶם כְּכֹל הַצְּדִידִים.

וְכֹל זְמַן שְׂאוֹתָה אִם קְדוּשָׁה
יִשְׁכַּת עֲלֵיהֶם, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
בֵּא לְדוֹר עָמָם, מִשּׁוּם שֶׁהָרִי אֵין
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹזֵב אוֹתָהּ
לְעוֹלָמִים, וְכֹל הַחֲבִיבוֹת
שֶׁלְמַעֲלָה הִיא עֲלֶיהָ.

וּמִשּׁוּם כִּי נִתֵּן אוֹתָהּ מִשְׁכּוֹן
בְּתוֹכְכֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, לְדַעַת שֶׁלֹּא
יִשְׁכַּחֶם, וְלֹא יַעֲזֹב אוֹתָם
לְעוֹלָמִים. מַה הַטֵּעַם? מִשּׁוּם
אוֹתוֹ הַמִּשְׁכּוֹן שֶׁבְּתוֹכְכֶם. וְהִיא
אוֹמְרָת, מִשְׁכּוֹן הֵייתִי בְּפִתְחוֹנִים,
אֵהְיָה מִשְׁכּוֹן אֶצְלְךָ, וְלַעֲלוֹת
כְּנִגְדְּךָ, וְאֲנִי וּבְנֵי אַחֲרֵיךָ נְרוּצָה.
מִשְׁכְּנֵי, חוֹרְנוֹ לְקָשֶׁר הַדְּבָרִים
הַרְאִשׁוֹנִים עַל אוֹתוֹ סוּד אִשָּׁה

אֶהְדְּרוּ לְבוּשֵׁין לְדִיוֹקְנֵיהֶו. יַעֲקֹב דִּיוֹקְנָא
דְּאָדָם וְדָאֵי הָוָה, וְשִׁפִּירוֹ הִילִיָּה, בְּשֶׁעָתָא
דְּחִמּוֹ לְבוּשֵׁין דִּיוֹקְנָא דְּאָדָם, סְלִיקוּ רִיחָא.
תִּלְתַּת רִיחִין אֶסְתַּלְקוּ הַכָּא, חַד, רִיחַ בְּגָדָיו.
ב', רִיחַ בְּנִי. ג', רִיחַ שְׂדֵה אֲשֶׁר בְּרָכוּ
ה'. וְכוּלְהוּ תִלְתַּת, סְלִיקוּ לְגַבֵּי דִיצְחָק, בְּשֶׁעָתָא
דְּעָאֵל יַעֲקֹב לְגַבֵּיהָ.

וְכוּלְהוּ כְּתִיב בְּהָאֵי קָרָא, רִיחַ בְּגָדָיו, הֵינּוּ עַל
כֵּן עֲלָמוֹת אֶהְבוּךָ. רִיחַ בְּנִי, הֵינּוּ
שְׁמַנֵּיךָ טוֹבִים. רִיחַ שְׂדֵה, הֵינּוּ שְׁמֵן תּוֹרֵךְ
שְׁמֶךָ. וְדָאֵי כּוּלָּא קִישׁוּרָא חָדָא. וְרִזָּא
דְּקוּרְבָנָא דְּקָא אֶתְעֲרַנָּא בֵּיה, כְּמָא דְּאֶתְמַר
אִשָּׁה, דְּהֵינּוּ עֲלָמוֹת אֶהְבוּךָ, וְכֹלָא רִזָּא חָדָא.
רִיחַ, שְׁמֵן תּוֹרֵךְ שְׁמֶךָ. נִיחַח, שְׁמַנֵּיךָ טוֹבִים,
וְכוּלָּא חַד. לֵה', הֵינּוּ לְרִיחַ. וְכוּלָּא מְלָה חָדָא,
וְרִזָּא חָדָא, בְּקִישׁוּרָא חָדָא, כְּמָא דְּאֶתְמַר.

מִשְׁכְּנֵי אַחֲרֵיךָ נְרוּצָה. כְּתִיב, (ויקרא כו יא) וְנִתְתִי
מִשְׁכְּנֵי בְּתוֹכְכֶם וְגו'. תָּא חֲזִי, קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא יְהִיב שְׁכִינְתֵיהָ בֵּינֵיהוֹן דִּישְׂרָאֵל,
לְמַהוּי רְבוּעָא עֲלֵיהֶו, כְּאִמָּא עַל בְּנִין,
וְלֶאֱגָנָא עֲלֵיהֶו כְּכֹל סְטָרִין.

וְכֹל זְמַנָּא דְּהֵיָא אִמָּא קְדִישָׁא (דף טז ע"א) יִתְבָּא
עֲלֵיהֶו, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶתִי לְדִיָּרָא
עֲמַהוֹן. בְּגִין דְּהֵא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא שְׁבִיק
לָהּ לְעַלְמִין, וְכֹל חֲבִיבוֹ דְּלַעֲיִלָּא עֲלָהּ אִיהוּ.
וּבְגִין כִּי, יְהִיב לָהּ מִשְׁכּוֹנָא בְּגוּיָהוּ דִּישְׂרָאֵל,
לְמַנְדַּע דְּלֹא יִנְשִׂי לוֹן, וְלֹא יִשְׁבּוּק לוֹן
לְעַלְמִין. מֵאֵי טַעְמָא, בְּגִין דְּהֵהוּא מִשְׁכּוֹנָא
בְּגוּיָהוּ. וְהִיא אֹמְרָת, מִשְׁכּוֹנָא הוּיָתִי בְּתַתָּא,
אֵהָא מִשְׁכּוֹנָא לְגַבֵּךָ, וְלְסַלְקָא לְקַבְלָךָ, וְאֶנָּא
וּבְנֵי אַחֲרֵיךָ נְרוּצָה.

מִשְׁכְּנֵי, אֶהְדְּרָנָא לְקִישׁוּרָא דְּמִילִין קְדָמָאִין, עַל הַהוּא רִזָּא אִשָּׁה רִיחַ

ריח ניחוח. שְׁהִי בְשֵׁעָה שְׁעוּלָה
הַרְצוֹן מִמָּטָה בְּסוּד הַקְּרָבָן, היא
עוֹלָה וְאוֹמֶרֶת לְאַהֲבָה: מְשַׁכְּנִי,
הוֹשֵׁט יְמִינְךָ אֵלַי לְקַבֵּל אוֹתִי
וּלְהַעֲלוֹת אוֹתִי, בְּצַד שֶׁל
הַתְּעוֹרְרוֹת הַשְּׂמָאל, וְהִימִין
לְחַבֵּק אוֹתִי, וְזֶהוּ מְשַׁכְּנִי.

וְהָאִשָּׁה הִזָּה אָמְרָה לְגַבִּי רִיח,
רִיח לְגַבִּי נִיחוּחַ, נִיחוּחַ לֵה'. וְאִז,
אֲחֵרִיךְ נְרוּצָה. מַה זֶה נְרוּצָה?
נְהִיָּה בְּרָצוֹן, כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר (ויקרא א)
וְנָרְצָה לוֹ לְכַפֵּר עָלָיו. וְזוֹהִי
שְׁפָתוֹב (בראשית מא) וְרִיזָהוּ מִן
הַבּוֹר. מַה זֶה וְרִיזָהוּ? שְׁהֲרָצוּ
אוֹתוֹ בְּדָבָרִים טוֹבִים, בְּמַלִּים שֶׁל
רָצוֹן טוֹב, שְׁהִיָּה עֲצוּב מְאוֹתוֹ
הַבּוֹר. וְעַל זֶה נְרוּצָה - נְהִיָּה
בְּרָצוֹן, בְּרָצוֹן שֶׁלֵּם פְּרָאוּי.

אֲחֵרִיךְ נְרוּצָה, טַל עֲתָה רָצוֹן
בְּרָאשׁוֹנָה, וְאַחַר שְׂאֵתָה תַטַּל -
אֲנִי וְכָל אוֹתָן עַל־מוֹתִי נְהִיָּה
בְּרָצוֹן, וְעַל כֵּן מְשַׁכְּנִי.

מִכָּאֵן שְׂרָצוֹנוֹת וּבְרָכוֹת אֵין
נִמְצָאִים אֶלָּא בְּמָקוֹם שְׁזָכַר
וַיִּנְקְבָה הַתַּחֲבָרוֹת יַחַד. וּמִשׁוּם כֵּן,
מְשַׁכְּנִי אֵלֶיךָ בְּרָאשׁוֹנָה, כְּדִי
שְׂאֵקְבֵל רָצוֹן מִמָּקוֹם שְׁכָל
הַרְצוֹנוֹת נִמְצָאִים, וְאַחַר כֵּן
אֲחֵרִיךְ נְרוּצָה, נְהִיָּה בְּרָצוֹן. וְאִם
לֹא תִמְשַׁכְּנִי אֵלֶיךָ, הַרְצוֹן וְהַרְצוֹן
הַעֲלִיזוֹן לֹא יִשְׂרוּ עֲלֶיךָ, שְׁהִיָּה זִכָּר
בְּלִי נִקְבָּה אֵין שׁוֹרִים בּוֹ בְּרָכוֹת.
וְכִי זֶה בְּדִיּוֹקָן שְׁהַעֲרָנוּ בְּסוּד שֶׁל
אֶלֶף, שְׁהִיָּה שֵׁם נִמְצָאִים הַסּוּדוֹת
הַלְלוּ, אִשָּׁה רִיח נִיחוּחַ לֵה'. וְהוּא
הַסּוּד שֶׁל מַעֲלָה וּמָטָה, וְכָל סוּד
הַאֲמוּנָה בּוֹ תְלוּי, וְעַל כֵּן עוֹלָה
בְּה' (בְּאֲחֵד). וְהַכֵּל הוּא א.

בְּשֵׁעָה שְׁהָאוֹת הִזָּה פּוֹרְחַת
בְּאוֹר, מִתְּעַלִּים אֶלֶף וּמֵאָה
עוֹלָמוֹת וְנִכְלָלִים בְּתוֹכָם. וְנִרְשָׁמוּ
אוֹתִיּוֹת אַחֲרוֹת, וְנִחְקְקוּ אֲחֵרִי.

נִיחוּחַ. דִּהָא בְּשֵׁעָתָא דְרַעוּתָא סָלִיק מִתְּתָא
בְּרָזָא דְקוֹרְבָנָא, אִיהִי סָלְקַת וְאָמְרָה לְגַבִּי
רְחִימָא דִילָהּ, מְשַׁכְּנִי: אוֹשֵׁיט יְמִינְךָ לְגַבִּי,
לְקַבֵּלָא לִי, וּלְסָלְקָא לִי, בְּסִטְרָא דְאַתְעָרוּתָא
דְשְׂמָאלָא. וְיִמִּינָא לְחַבֵּקָא לִי, וְדָא אִיהִי
מְשַׁכְּנִי.

וְדָא אִשָּׁה אָמְרָה לְגַבִּי רִיח, רִיח לְגַבִּי נִיחוּחַ,
נִיחוּחַ לֵה'. וְכִדִּין, אֲחֵרִיךְ נְרוּצָה. מַאי
נְרוּצָה, נְהָא בְּרַעוּתָא. כְּמָה דְאַתָּה אָמַר, (שם א ד)
וְנָרְצָה לוֹ לְכַפֵּר עָלָיו. וְדָא אִיהִי דְכְּתִיב, (בראשית
מא יד) וְרִיזָהוּ מִן הַבּוֹר. מַאי וְרִיזָהוּ. דְאַרְצוּ
לִיָּה בְּמַלִּין טְבִין, בְּמַלִּין דְרַעוּתָא טְבָא, דִּהְוָה
עֲצִיב מְהֵהוּא בּוֹר. וְעַל דָּא נְרוּצָה: נְהָא
בְּרַעוּתָא, בְּרַעוּתָא שְׁלִים פְּדָקָא יָאוּת.

אֲחֵרִיךְ נְרוּצָה, טוֹל אֶת רַעוּתָא בְּקַדְמִיתָא,
וּלְבַתֵּר דִּתְטוֹל אַנְתָּ, אָנָא, וְכָל אֵינוֹן
עוֹלִימְתָאִי, נְהָא בְּרַעוּתָא. וְעַל דָּא מְשַׁכְּנִי
מִכָּאֵן, דְרַעוּתָא וּבְרָכָאֵן לָא אֲשַׁתְּפָחוּ אֶלָּא
בְּאַתֵּר דְדָכַר וְנוֹקְבָא אֲתַחֲבָרוּ כַּחֲדָא.
וּבְגִין כֵּן, מְשַׁכְּנִי לְגַבִּי בְּקַדְמִיתָא, בְּגִין
דְתַקְבֵּל רַעוּתָא, מֵאַתֵּר דְכָל רַעוּיִן אֲשַׁתְּפָחוּ.
וּלְבַתֵּר, אֲחֵרִיךְ נְרוּצָה, נְהָא בְּרַעוּתָא. וְאִי לֹא
תִמְשַׁכְּנִי לְגַבִּי, רַעוּתָא, וְרַעוּתָא עֵילְאָה לָא
יִשְׂרוֹן עָלָךְ, דִּהָא דְכָר בְּלָא נוֹקְבָא, לָא שְׂרִיִין
בֵּיהּ בְּרָכָאֵן.

וְכִי דָא, בְּדִיּוֹקָנָא דְקָא אֲתַעֲרָנָא בְּרָזָא דְאֶלֶף.
דִּהָא תַמָּן אֲשַׁתְּפָחוּ רִזִין אֵלִין, אִשָּׁה רִיח
נִיחוּחַ לֵה'. וְאִיהוּ רָזָא דְלַעֲיִלָא וְתַתָּא, וְכָל
רָזָא דְמְהִימְנוּתָא בֵּיהּ תְלוּיָא, וְעַל דָּא סָלְקָא
בְּה' (נ"א בְּאֲחֵד). וְכִלָּא אִיהוּ א.

בְּשֵׁעָתָא דְאַת דָּא פֶּרַח בְּאוֹרָא, אֲסַתְּלִיקוּ אֶלֶף
וּמֵאָה עַל־מִין, וְאַתְכִּלִּילוּ בְּגִיָּה.

וְאֶתְרַשְׁמוּ אֶתְוּן אַחֲרַיִן, וְאֶתְגַּלְּפוּ אֶבְתְּרִיהַ.
 וְאִיהוּ אֶתְעַטַר בְּעַטוּרָא גְלִיפָא, דְּכֻלִּיל כָּל
 עֲלָמִין.

וְאִיהוּ חַד א, אֶשְׁה רִיחַ נִיחוּחַ לְה'. אֶשְׁה, דָּא
 קוּצָא דְתַלְיָא לְתַפָּא, רְזָא דְכָל חַיִּילִין
 וּמִשְׁרִיזִין אֲלִין וְאֲלִין. רִיחַ, רְזָא דְעַל הַהוּא
 קוּצָא דְאֶתְאֲחַדָּא בְּאֲמַצְעִיתָא. נִיחוּחַ, רְתִיכָא
 דְפְשִׁיטוּ דְאֲמַצְעִיתָא, דְשְׂרִיא עֲלֵיהּ רוּחַ
 עֵילָאָה. לְה', נְקוּדָה עֵילָאָה דְעַל גְּבִי
 אֲמַצְעִיתָא, דְאִיהוּ מְקַיִים כּוּלָּא. וְכוּלָּא
 קִישׁוּרָא חַדָּא.

וְדָא דְאֲחוּרֵי אֲמַצְעִיתָא, אֲמַר, מְשַׁכְנֵי אַחֲרִיךְ,
 לְאֶתְחַבְּרָא עִמָּךְ, לִיטוּל בְּרַכָּאן, מַעַם
 נְקוּדָה עֵילָאָה דְעַלְךָ. וְכַד נְהָא דְכַר וְנוֹקְבָא
 פְּחַדָּא, כִּיּוֹן דְתַטּוּל בְּרַכָּאן וְרַעוּא, אָנָּא וְקוּצָא
 דְתַלְיָא לְתַפָּא מִינֵי, אַחֲרִיךְ נְרוּצָה, נְתַרְעֵי
 אֶבְתְּרִךְ, לְמַהוּי חַד שְׁלִימוּ עֵילָא וְתַפָּא.
 וְלְמַהוּי א' כָּל אֶחָד (כּלָּא חַד) בְּשְׁלִימוּ דִילֵיהּ.

הַבִּיאֲנִי הַמְּלֶךְ חַדְרִיו וְגו'. בְּכָה רַבִּי שְׁמַעוֹן
 כְּמַלְקָדְמִין וְאֲמַר. הַלְוֹאֵי יְהֵא בִּידָן
 לְגַלְּאָה רְזִין עֵילָאִין, חַדוּא אִיהוּ, הוּאִיל
 וְרַעוּתֵיהּ לְגַלְּאָה רְזִין עֵילָאִין בְּדָא דָּא.
 אִית לְמַנְדַּע, דְּהָא קִישׁוּרָא דְמַלְיָן לָא אֶשְׁתַּפְּחוּ
 בְּקִרָא, דְּכִיּוֹן דְאֲמַר מְשַׁכְנֵי, מַהוּ הַבִּיאֲנִי
 הַמְּלֶךְ חַדְרִיו, תְּבִיאֲנִי לְחַדְרִיךְ מִבְּעֵי לֵיהּ. וְעַל
 דָּא נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה בְּךָ.

אֲרָא בְּרָזָא דְאֶתְוּן, תַּלְיִין עֵילָאִין וְתַפָּאִין,
 וְעֲלָמִין כּוּלָּהוּ. וְקִישׁוּרָא דְמַלְיָן הָכִי
 הוּא, קִישׁוּרָא דְתוּשְׁבַחְתָּא לְגְבֵי נְהוּרָא, דְעַלְהּ
 אֲמַרְהָ לְגְבֵי בַעְלָהּ, אֲמַצְעִיתָא דְאֶל"ף, מְשַׁכְנֵי
 עִמָּךְ, כְּמָה דְאֶתְמַר, וְאֶף עַל גְּבֵי דְאֶמְרַת דָּא,
 בְּעַאֲת לְאֶשְׁתַּבַּחָא לְגְבֵיהּ, דְאֶף עַל גְּבֵי דְאִיהִי
 תַּחוּתֵיהּ בְּשַׁחוּתָא לְגְבֵי אֲמַצְעִיתָא דְאֶל"ף,

וְהוּא מִתְעַטַר בְּעַטוּר חַקוּק,
 שְׁכוּלִיל אֶת כָּל הַעוֹלָמוֹת.

וְא' הִיא אַחַת, אֶשְׁה רִיחַ נִיחוּחַ
 לְה'. אֶשְׁה - זֶה הַקוּץ הַתְּלוּי
 לְמַטָּה, הַסוּד שֶׁל כָּל הַצְּבָאוֹת
 וְהַמַּחְנוֹת אֵלּוּ וְאֵלּוּ. הַרִיחַ - סוּד
 שֶׁעַל אוֹתוֹ הַקוּץ שֶׁנֶּאֱחָז בְּאֲמַצְעַי.
 נִיחוּחַ - הַמְרֻכְבָּה שֶׁל הַתְּפִשְׁטוֹת
 הָאֲמַצְעַי, שֶׁשׁוּרָה עָלָיו רוּחַ
 עֲלִיוֹנָה. לְה' - נְקוּדָה הַעֲלִיוֹנָה
 שֶׁעַל גְּבֵי הָאֲמַצְעַי, שֶׁהוּא מְקַיִם
 אֶת הַכָּל וְהַכָּל קֶשֶׁר אֶחָד.

וְזֶה שֶׁל אַחוּרֵי הָאֲמַצְעַי, אֲמַר
 מְשַׁכְנֵי אַחֲרִיךְ. לְהַתְּחַבֵּר עִמָּךְ,
 לְטַל בְּרַכּוֹת מַעַם הַנְּקוּדָה
 הַעֲלִיוֹנָה שֶׁעֲלֶיךָ. וְכִשְׁנֵהִיָּה זָכַר
 וְנִקְבָּה יַחַד, כִּיּוֹן שֶׁתַּטּוּל בְּרַכּוֹת
 וְרַצוֹן, אֲנִי וְהַקוּץ שֶׁתְּלוּי לְמַטָּה
 מִמֶּנִּי - אַחֲרִיךְ נְרוּצָה, נְתַרְצָה
 אַחֲרִיךְ, לְהִיּוֹת שְׁלֵמוֹת אַחַת
 מֵעֵלָה וּמִטָּה, וְלְהִיּוֹת א כָּל אֶחָד
 (הַכָּל אֶחָד) בְּשְׁלֵמוֹתוֹ.

הַבִּיאֲנִי הַמְּלֶךְ חַדְרִיו וְגו' (שִׁיר א').
 בְּכָה רַבִּי שְׁמַעוֹן כְּמוֹ מְקַדֵּם,
 וְאֲמַר, הַלְוֹאֵי יְהִיָּה בִּידֵינוּ לְגַלוּת
 סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים, שְׁמַחָה הִיא,
 הוּאִיל וְרַצוֹנוֹ לְגַלוּת סוּדוֹת
 עֲלִיוֹנִים בְּדוֹר הַזֶּה.

יֵשׁ לְדַעַת, שֶׁהִרִי קֶשֶׁר הַדְּבָרִים
 לֹא נִמְצְאוּ בְּכַתוּב, שְׁכִיּוֹן שְׁאֲמַר
 מְשַׁכְנֵי, מַה זֶה הַבִּיאֲנִי הַמְּלֶךְ
 חַדְרִיו? הֲיֵה צְרִיךְ לְהִיּוֹת תְּבִיאֲנִי
 לְחַדְרִיךְ, וְעַל זֶה נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה
 בְּךָ!

אֲרָא בַסוּד הָאוֹתִיוֹת תְּלוּיִים
 הַעֲלִיוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים וְכָל
 הַעוֹלָמוֹת. וְקֶשֶׁר הַדְּבָרִים כְּךָ
 הוּא, קֶשֶׁר שֶׁל תְּשַׁבַּחַת לְאוּר,
 שֶׁעֲלֶיהָ אֲמַרְהָ לְבַעְלָהּ, אֲמַצְעַי
 הָאֶל"ף, מְשַׁכְנֵי עִמָּךְ, כְּמוֹ
 שֶׁנֶּאֱמַר. וְאֶף עַל גְּבֵי שְׁאֲמַרְתָּ זֶה,
 רְצַחְתָּהּ לְהַשְׁתַּבַּח אֲלֵי, שְׁאֶף עַל
 גְּבֵי שֶׁהִיא תַּחְתּוּי בְּשַׁחוּת לְאֲמַצְעַי
 שֶׁל הָאֶל"ף וְשׁוֹכַבַת תַּחְתּוּי,

אמרה, איני בכך. ואף על גב שאני אליך כך, הביאני המלך חדריו, אני בעלוי וחביבות למלך העליון, בלי שחות.

שהרי הביאני חדריו, באיזה מקום? באות ה', שהרי ההתפשטות של מעלה, סוד המלך העליון, היא האות ה"א. ואותו שנקנס אליו, אני היא. ומשום כך אני בתשבתת רבה ובעלוי נכבד, אף על גב שאני בשחות אליך.

ואני לא חוששת אלא להיות אליך בשחות, ואמה שתשלט עלי. ועל זה, אף על גב שאהיה יותר בשחות אליך, אני וצבאותי נגילה ונשמחה בך. שמחה ורצון יש לנו להיות אצלך ולא להפך ממך, שהרי כל השמחה והרצון אינם אלא בך, שהרי אין שמחה ורצון לאשה אלא עם בעלה, ולא באמה ואביה. הביאני המלך חדריו, ולא קבלתי שמחה ורצון אלא בך.

הביאני המלך חדריו - אלו הם חדריו גן עדן. ואם תאמר, חדריו גן עדן היא גן עדן, והיא אומרת כך? אלא אותם חדרים שגן עדן נזון מהם ונקרא בהם.

החדר הראשון, י"ה, זה חדר, וחדר עליון שאין בו מראה ולא גון כלל, אלא כמו שנצבע לפי שעה במדידת הניצוץ הקשה, וחוזר עולה לאין סוף, בסתר שגונז.

החדר הראשון הזה, כשעולה המדה, עובר הצבע של הגון ונטמן, ולא נראה בו גון כלל. אז בארבעה צדדים, נראים בסתר ונקסים בגלוי ארבע אותיות, והם: אהיה (אשר אהיה).

ושכיבת תחותיה, אמרת לאו אנא בכך, ואף על גב דאנא לגבך הכי, הביאני המלך חדריו, אנא בעילויה וחביבו לגבי מלכא עילאה, בלא שחותא.

דהא הביאני חדריו. באן אתר, באת ה', דהא אתפשטותא דלעילא, רזא דמלכא עילאה, את ה"א איהו. וההוא דעאל לגביה, אנא איהי. ובגין כך, אנא בתושבתתא סגי, ובעילויה יקירא, אף על גב דאנא בשחותא לגבך.

ואנא לא חיישנא, אלא למהוי גבך בשחותא. ואת דתשלוט עלי. ועל דא, אף על גב דאהא יתיר בשחותא לגבך, אנא וחיילי נגילה ונשמחה בך, חדווא ורעוא אית לן למהוי לגבך, ולא לאתפרשא מינך, דהא כל חדווא ורעוא לאו איהי אלא בך, דהא לית חדווא ורעו לאתתא אלא בבעלה, ולא באימא ואביה. הביאני המלך חדריו, ולא קבילנא חדווא ורעו אלא בך.

הביאני המלך חדריו, אלין אינון חדריו גן עדן. ואם תאמר חדריו גן עדן, איהי גן עדן, ואיהי אמרת הכי. אלא, אינון חדרים דגן עדן אתזנת מנייהו, ואתקרי בהו.

חדרא קדמאה, י"ה, דא חדרא, ואידרא עילאה דלית ביה חיזו, ולא גוון כלל, אלא כמא דאצטבע לפום שעתא במדידו דבוצינא דקרדינותא, והדר סלקא לאין סוף, בסתירו דגניז.

האי חדרא קדמאה כד סלקא משחתא, אתעברא צביעו דגוונא ואתטמר, ולא אתחזי ביה גוון כלל. כדן בארבע סטרין, אתחזיין בטמירו, ואתכסיין באתגללא, ארבע אתוון, אינון: אהי"ה (אשר אהיה).

על מה נקרא כף? שעתיד להתגלות מתוך הריח שעליה. ומשום שטרם התמלאה להאיר למטה, נקראת אהי"ה.

וכימן זה ראשית נבואת משה, שעד כאן לא יצאה הלכנה מכסויה להיות מוארת מתוך השמש. וכיון שהלכנה היתה בחשכה, עד עכשו השמש לא מאיר לה, והחדר העליון הזה לא התגלה להאיר, שהרי אותו ריח עליון עולה לתוך נסתר כל הנסתרים, שאין נודע כלל, ואז אהי"ה.

וכששב למקומו, אזי ודאי עומד להאיר לכל, ואז אשר אהיה, שהרי אז התתקנו להתמלא מתוך שביל דק אחד שנכנס בו בסתר. ועם כל זה, בשמות הללו, עד עכשו לא התגלה להאיר המנורות.

אחר כף אהיה השלישי, שהרי עתידה להתגלות ולהפשט אורות לכל צד, וזהו אהי"ה, הריני עתיד להתגלות.

וזה השלישי, תקון השופר להוציא קול. וכיון שיצא אותו הקול בחזק של ראשית הקול, יוצא בתקף של אותו שתקע אותו. אותו ראשית הקול נקרא יהו"ה, משום שאותו החזק של הראשית שב למקומו, ולא (התגלה) כשאר השמות. אחר כף כשהתפשט הקול בהתפשטות של מנוחה, אז נקרא יהו"ה, השם שהתגלה.

כאן סוד הסודות לידועי החכמה העליונה, ומעטים הם (שיודעים) שם זה. ואף על גב שהרי בארנו בסוד האותיות, וכך הוא. אבל נקודות וטעמים קבלה למשה מסיני, בדרך נסתר, לחכמי הלב. וזה סוד (שמות לא) ובלב כל חכם לב נתתי חכמה. שהרי מסוד

על מה אתקרי הכי דזמין לאתגלייא מגו ריחא דעלה. ובגין דעד לא אתמליאת לאנהרא לתתא, אתקרי אהי"ה.

וכימנא דא שירותא דנבואה דמשה, דעד כאן לא נפקת סיהרא מפסויה, לאתנהרא מגו שמשא. וכיון דסיהרא הות בחשוכא, עד כען שמשא לא נהיר לגבה, ואידרא עילאה דא לא אתגלייא לאנהרא, דהא ההוא ריחא עילאה, סלקא לגו סתימא דכל סתימין, דלא אתידע כלל, וכדין אהי"ה.

וכר תב לאתריה, פדין קיימא ודאי לאנהרא לכולא, וכדין אשר, אהיה, דהא כדין אתתקנו לאתמלייא, מגו שביל חד דקיק, (דף ט"ו) דעיל ביה בסתימו. ועם כל דא, בשמהן אליו, עד כען לא אתגלייא לאנהרא בוצינין. לבתר אהיה תליתאה, דהא זמינת לאתגלייא, ולאפשטא נהורין לכל סטר, ודא איהו אהי"ה, הא אנא זמין לאתגלייא.

ודא תליתאה, תיקונא דשופר לאפקא קלא. וכיון דנפק ההוא קלא בתקיפו דשירותא דקלא, נפיק בתוקפא דההוא דתקע ליה, ההוא שירותא דקלא איקרי יהו"ה. בגין דההוא תוקפא דשירותא תב לאתריה, ולא (אתגלייא) כשאר שמהן. לבתר כד אתפשט קלא בפשיטו דנביחא, פדין איקרי יהו"ה, שמא דאתגלייא.

הכא רזא דרזין, לידעי חכמתא עילאה. וזעירין אינון (ידועין) שמא דא. ואף על גב דהא אוקימנא ברזא דאתוון, והכי איהו. אבל נקודי וטעמי, קבלה למשה מסיני, באורח סתים, לחפימי לבא. ורזא דא, (שמות לא ו) ובלב כל חכם לב נתתי חכמה. דהא מרזא דנקודי ותנועי

הַנְּקֻדוֹת וְהַתְּנוּעוֹת שֶׁל הַטְּעָמִים
הֵיוּ יוֹדְעִים לְהַאִיר הַצִּיּוּרִים
שֶׁלְמַעֲלָה. שְׁהַרֵי הַנְּקֻדוֹת שֶׁל
הָאוֹתִיּוֹת מְאִירִים (מִתְּנַהֲגִים) בָּהֶם
הֵיוּ יוֹדְעִים, וּבִסּוּד שֶׁלָּהֶם הֵיוּ
יוֹדְעִים וּמְפִירִים לְקַיֵּם אוֹתוֹ
הַצִּיּוּר בִּסּוּד עֲלִיּוֹן.

מִשּׁוּם שֶׁכּוֹנֵה וְרָצוֹן צָרִיף לְכָל
אוֹתָם הַמַּעֲשִׂים וְהַצִּיּוּרִים
הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁל מַעֲלָה, וְהֵם הֵיוּ
יוֹדְעִים מִתּוֹךְ סוּד הַצִּיּוּר שֶׁל
הַנְּקֻדוֹת לְשֵׁים רָצוֹן וְלֵב בְּכָל
מַעֲשֵׂה וּמַעֲשֵׂה.

כִּי אוֹתָם צִיּוּרֵי הַמִּשְׁפָּן לֹא הֵיוּ
אֲלָא סוּד הָאוֹתִיּוֹת הַקְּטָנוֹת,
מִשּׁוּם שֶׁיֵּשׁ אוֹתִיּוֹת עֲלִיּוֹנוֹת
גְּדוּלוֹת, וְיֵשׁ אוֹתִיּוֹת קְטָנוֹת
דְּקוֹת. הָאוֹתִיּוֹת הַקְּטָנוֹת הַדְּקוֹת
הֵיוּ מַעֲשֵׂה הַמִּשְׁפָּן. הָאוֹתִיּוֹת
הָעֲלִיּוֹנוֹת הַגְּדוּלוֹת - מַעֲשֵׂה בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ שֶׁל בֵּית רֵאשׁוֹן, וְאֵלוֹ
לֹא נַעֲשׂוּ לְהַתְקַדֵּשׁ לְמַעֲלָה אֲלָא
בְּצִיּוּר הַזֶּה.

שִׁסּוּד הַנְּקֻדוֹת שֶׁל הָאוֹתִיּוֹת
הַדְּקוֹת הֵן מִצַּד הַשְּׂמָאל,
וְהַנְּקֻדוֹת שֶׁל הָאוֹתִיּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת
הַגְּדוּלוֹת הֵן מִצַּד הַיָּמִין. וְאֵלוֹ
כְּמוֹ אֵלוֹ נִשְׁכַּחוּ מִהָעוֹלָם, רַק
שָׁבְאוּ חֲכָמִים, שֶׁקָּבְלוּ אֶת אוֹר
הַחֲכָמָה מִהֵרָאשׁוֹנִים, וּבְאֵרוֹ
אוֹתָם עַל הָאוֹתִיּוֹת, לְנִסְע
הָאוֹתִיּוֹת מִסְעִיָּהֶם בְּשִׁבְלֵם. וְעַל
כֵּן עֲבוּדַת הַמִּשְׁפָּן וְעֲבוּדַת בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ, בְּצִיּוּר שֶׁל הַנְּקֻדוֹת הֵיוּ
שְׁלֵמִים בְּרָצוֹן וּבְכּוֹנֵה.

הַתְּנוּעוֹת הַטְּעָמִים קָמוּ כִּלְכָן עַל יַד
מֹשֶׁה. וְעַל כֵּן (שְׁמוֹת לט) וַיִּבְיֵאוּ אֶת
הַמִּשְׁפָּן אֶל מֹשֶׁה, שֶׁהוּא הַעֲמִיד
הַכֹּל בִּסּוּד שֶׁלָּהֶם.

בַּתְּנוּעוֹת שֶׁל הַטְּעָמִים, יֵשׁ בָּהֶן
תְּנוּעוֹת בִּסּוּד שֶׁלְמַטָּה, לְהַנְהִיג
וּלְקַיֵּם אֶת מַעֲשֵׂה הַמִּשְׁפָּן. וְיֵשׁ
בָּהֶן תְּנוּעוֹת בִּסּוּד שֶׁלְמַעֲלָה, לְהַנְהִיג וּלְקַיֵּם מַעֲשֵׂה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ.

דְּטַעְמִי, הוּוּ יְדַעִין לְאַנְהָרָא צִיּוּרִין דְּלַעֲיִלָּא.
דְּהָא נְקוּדֵי דְאַתְוּוֹן מִתְנַהֲרָן (מִתְנַהֲרָן) בְּהוּ הוּוּ
יְדַעִין, וּבְרָזָא דִילְהוֹן הוּוּ יְדַעִין וְאַשְׁתְּמוּדַעִין
לְקַיִימָא הֵהוּא צִיּוּרָא בְרָזָא עֵילָאָה.

בְּגִין דְכּוֹנֵה וְרַעוּתָא אִיצְטְרִיף לְכָל אִינוּן
עוּבְדִין וְצִיּוּרִין עֵילָאִין דְלַעֲיִלָּא. וְאִינוּן
הוּוּ יְדַעִי מַגּוּ רָזָא דְצִיּוּרָא דְנְקוּדֵי, לְשׁוּוּאָה
רַעוּתָא וְלִבָּא בְכָל עוּבְדָא וְעוּבְדָא.

כִּי אִינוּן צִיּוּרִין דְמִשְׁפָּנָא, לֹא הוּוֹן אֲלָא רָזָא
דְאַתְוּוֹן דְקַיִקִין. בְּגִין דְאִית אַתְוּוֹן עֵילָאִין
רְבִרְבִין, וְאִית אַתְוּוֹן זְעִירִין דְקַיִקִין. אַתְוּוֹן
זְעִירִין דְקַיִקִין, אִינוּן עוּבְדָא דְמִשְׁפָּנָא. אַתְוּוֹן
עֵילָאִין רְבִרְבִין, עוּבְדָא דְבֵי מְקוּדְשָׁא דְבֵית
רֵאשׁוֹן, וְהֵי לֹא אַתְעֵבִידוּ לְאַתְקַדְשָׁא לַעֲיִלָּא,
אֲלָא בְצִיּוּרָא דָא.

דְרָזָא דְנְקוּדֵי דְאַתְוּוֹן דְקַיִקִין, אִינוּן מִסְטְרָא
דְשְׂמָאֲלָא. וְנְקוּדֵי דְאַתְוּוֹן עֵילָאִין
רְבִרְבִין, אִינוּן מִסְטְרָא דִימִינָא. וְאֵלִין כְּגוּוֹנָא
דְאֵלִין אַתְנַשִׁי מַעֲלָמָא, בְּרֵ דְאַתּוּ חַפְיָמִי,
דְקַבִּילוּ נְהִירוּ דְחַכְמָתָא מְקוּדְמָאִי, וְאַקִימוּ לוֹן
עַל אַתְוּוֹן, לְנַטְלָא אַתְוּוֹן מִטְלַנְהוֹן בְּגִינֵיהוּ.
וְעַל דָּא עֵבִידְתָּא דְמִשְׁפָּנָא, וְעֵבִידְתָּא דְבֵי
מְקוּדְשָׁא, בְצִיּוּרָא נְקוּדֵי הוּוּ שְׁלֵמִין בְּרַעוּתָא
וּכּוֹנֵה.

תְּנוּעֵי דְטַעְמֵי קַיִמוּ כּוּלָּא עַל יְדָא דְמֹשֶׁה.
וְעַל דָּא, (שֵׁם לט ל) וַיִּבְיֵאוּ אֶת הַמִּשְׁפָּן אֶל
מֹשֶׁה, דְאִיהוּ קַיִים כּוּלָּא בְרָזָא דְלְהוֹן.

בַּתְּנוּעֵי דְטַעְמֵי, אִית בְּהוּ תְנוּעֵי בְרָזָא דְלְתַתָּא,
לְאַנְהָגָא וּלְקַיִימָא עוּבְדָא דְמִשְׁפָּנָא.

וְאִית בְּהוּ תְנוּעֵי בְרָזָא דְלַעֲיִלָּא, לְאַנְהָגָא
וּלְקַיִימָא עוּבְדָא דְבֵי מְקוּדְשָׁא.

שְׁרֵמָה מִלְפָּא, לֹא אֶצְטְרִיךְ לְנִקּוּדֵי וְלִטְעָמֵי,
 אֶלָּא אֵינּוֹן הוּוּ אֶתְיִין בְּסִתְיִמוּ וְלַחֲיִשׁוּ,
 וּמִתְצִיירִין בְּגִלְפִיפוּ (נ"א בְּגִלְפִי) צִיירֵי מִקְדָּשָׁא.
 הָדָא הוּוּ דְכְתִיב, (מ"א ר"ו) וְהִבִּית בְּהַבְנוֹתוֹ, וְדָאֵי,
 אֶבְנֵי שְׁלֵמָה מִסַּע נִבְנָה. אֶבְנֵי שְׁלֵמָה, וְלֹא חֶסְרָה
 בְּאַתְוּוֹן דְּקִיקִין, כְּעוֹבְדָא דְּמִשְׁפָּנָא. וּמִקְבוֹת
 וְהַגְרִזוֹן כָּל כְּלֵי בְרִזְל לֹא נִשְׁמַע בְּבֵית בְּהַבְנוֹתוֹ.
 לֹא נִשְׁמַע וְדָאֵי, דְּהָא אֶתְרִיהַ גְרַם דְּאִיהוּ
 בְּלַחֲיִשׁוּ.

שְׁרֵמָה הַמְלִיךְ לֹא הֶצְטַרְךְ לְנִקְדוֹת
 וְלִטְעָמִים, אֶלָּא הֵם הָיוּ בְּאִים
 בְּסִתְרָ וְלַחֲשׁ, וּמִצְטְרִים בְּחִקִּיקָתָ
 (בְּחִקִּיקוֹת) צִיירֵי הַמִּקְדָּשׁ. זֶהוּ
 שְׁפָתוֹב (מלכים א-ו) וְהִבִּית
 בְּהַבְנוֹתוֹ, וְדָאֵי, אֶבְנֵי שְׁלֵמָה מִסַּע
 נִבְנָה. אֶבְנֵי שְׁלֵמָה, וְלֹא חֶסְרָה
 בְּאוֹתִיּוֹת דְּקוֹת, כְּמַעֲשֵׂה הַמִּשְׁכָּן.
 וּמִקְבוֹת וְהַגְרִזוֹן כָּל כְּלֵי בְרִזְל לֹא
 נִשְׁמַע בְּבֵית בְּהַבְנוֹתוֹ, לֹא נִשְׁמַע
 וְדָאֵי, שְׁהָרֵי מִקוֹמוֹ גְרַם שְׁהוּוּ
 בְּלַחֲשׁ.

וְעַל דָּא, סִפְר תוֹרָה דְּאִיהוּ דִּיּוֹקְנָא דְּבִי
 מִקְדָּשָׁא, לִית בֵּיה דִּיּוֹקְנָא דִּטְעָמֵי
 וְנִקּוּדֵי, דְּכוּלָּא סְתִים בְּגוּיָה, כְּגוּוֹנָא דְּדִיּוֹקְנָא
 דְּרָזָא דְּבִי מִקְדָּשָׁא קְדֻמָּאָה, דִּטְעָמֵי וְנִקּוּדֵי
 הוּוּ סְתִימִין בְּגוּיָה.

וְעַל כֵּן סִפְר תוֹרָה, שְׁהוּוּ דִּיּוֹקְנָא
 שֶׁל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, אֵין בּוֹ דִּיּוֹקְנָא
 שֶׁל טְעָמִים וְנִקּוּדוֹת, שֶׁהִכֵּל נִסְתָּר
 בְּתוֹכּוֹ, כְּמוֹ שֶׁהִדְיוֹקְנָא שֶׁל סוּד
 בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הִרְאִישׁוֹן, שֶׁטְעָמִים
 וְנִקּוּדוֹת הָיוּ נִסְתָּרִים בְּתוֹכּוֹ.

וְדַחֲבִין דְּתוֹקְפָא דְּשִׁירוּתָא דְּקָלָא, אֶהְדֵּר
 לְאַתְרִיהַ, וְנִקּוּדֵי דִּילִיָּה בְּאַתְוּוֹן
 יְהו"ה (אֵינּוֹן בְּרֹא דְשָׁמָּא אֱלֹהִים). וּבְגִינִיָּהוּ אִיקְרִי
 בְּשָׁמָּא דָּא, לְאַתְגְּלִיָּא אֱלֹהִים חַיִּים. וְעַל דָּא
 נִקּוּדֵי מִתְפָּא לְעִילָא וּמַעִילָא לְתַתָּא כְּנִישׁ
 וְנָטִיל, וְאַהְדֵּר לְאַתְרִיהַ.

וְהַדְחִק שֶׁל תְּקֵף הִרְאִישִׁית שֶׁל
 הַקּוֹל חוֹזֵר לְמִקוֹמוֹ, וְנִקּוּדוֹתָיו
 בְּאוֹתִיּוֹת יְהו"ה (הֵם בְּסוּד שֶׁל שָׁם
 אֱלֹהִים). וּבִשְׁבִילֵם נִקְרָא בְּשֵׁם הַיְהוָה,
 לְגַלוֹת אֱלֹהִים חַיִּים, וְעַל זֶה
 נִקְדוֹת מִמְעַלָּה לְמַטָּה מְכַנְּסִים
 וְנוֹסְעִים, וְחוֹזְרִים לְמִקוֹמוֹ.

לְבַתֵּר אֶתְפְּשִׁיט בְּפְשִׁיטוֹ דְּנִיחָא, וְאַתְהֵדְרוּ
 נִקּוּדֵי, כְּגוּוֹנָא דְּרָזָא עִילָאָה, לְמַהוּי
 כּוּלָּא רָזָא חָדָא כְּדָקָא יָאוּת. אֶתְוּוֹן וְנִקּוּדֵי
 כְּגוּוֹנָא חָדָא.

אַחַר כֵּן מִתְפַּשֵּׁט בְּהִתְפַּשְּׁטוֹת
 שֶׁל מְנוּחָה, וְחוֹזְרוֹת הַנִּקּוּדוֹת,
 כְּמוֹ הַסּוּד הַעֲלִיּוֹן, שֶׁהִכֵּל יְהוָה
 בְּסוּד אֶחָד כְּרָאוּי. הָאוֹתִיּוֹת
 וְהַנִּקּוּדוֹת כְּגוֹן אֶחָד.

נִקּוּדֵי בְּתֵלַת אֶתְוּוֹן קְדֻמָּאִין. הַ בְּתַרְאָה, לִית
 לָהּ נְהוּרָא מְגַרְמָה כְּלוּם. י אִיהוּ אֶתְנַהֲרִיר
 בֵּיה נְהִירוֹ דְּנִקּוּדָה בְּהוּוּ גּוּוֹנָא מְשֵׁשׁ, וְהוּוּ
 דִּיּוֹקְנָא מְשֵׁשׁ. הַ, נְהִירוֹ דְּנִקּוּדָה בְּהוּוּ גּוּוֹנָא,
 וְרָזָא חָדָא. ו דְּאִיהוּ אֶמְצָעִיתָא, בְּרָזָא דִּילִיָּה
 לְמַהוּי כּוּלָּא גּוּפָא וְרוּחָא, בְּדִיּוֹקְנָא וְנְהִירוֹ
 שְׁלִים, כְּדָקָא יָאוּת.

הַנִּקּוּדוֹת בְּשֵׁלֶשׁ אוֹתִיּוֹת
 הִרְאִישׁוֹנוֹת. ה' אַחְרוּנָה, אֵין לָהּ
 אוּר מַעֲצָמָה כְּלוּם. י' הוּוּ מְאִיר
 בּוֹ אוֹ שֶׁל נִקְדָּה בְּאוֹתוֹ גּוֹן מְשֵׁשׁ
 וְאוֹתוֹ דִּיּוֹקְנָא מְשֵׁשׁ. ה' הָאוּר שֶׁל
 הַנִּקְדָּה בְּאוֹתוֹ הִגְוֵן וְסוּד אֶחָד.
 ו' שְׁהוּוּ בְּאֶמְצָע, בְּסוּד שְׁלוֹ
 שִׁיָּהִי הַכֵּל, גּוּף וְרוּחַ, בְּדִיּוֹקְנָא
 וְאוּר שְׁלֵם כְּרָאוּי.

וְעַל זֶה (שְׁמוֹת יד) שָׁם זֶה הוּוּ שָׁם
 הַרְחָמִים, שְׁהָאוֹתִיּוֹת וְהַנִּקּוּדוֹת
 בְּדִיּוֹקְנָא וְסוּד אֶחָד, בְּדִרְךָ לְשֵׁר.

וְעַל דָּא, שְׁמָא דָּא שְׁמָא דְּרַחֲמֵי, דְּאַתְוּוֹן וְנִקּוּדֵי
 בְּדִיּוֹקְנָא וְרָזָא חָדָא, בְּאוֹרַח מִיִּשְׁר. כֵּד אֶתְוּוֹן וְנִקּוּדֵי בְּעִקְיִמוֹ דָּא מִן

כְּשֶׁהֶאֱוִיתִי וְהִנְקִדוֹת בְּעֵקִימוֹת
זֶה מְזֶה, אֲזוּ אֵינִי בְּדֶרֶךְ שֶׁל
רַחֲמִים, שֶׁהֲרִי עֹמֵד בְּהֶפֶךְ.

זֶה סוּד וַיְבֹא בֵּין מַחְנֵה מִצְרַיִם
וְכוּ', בְּסוּד הָאוֹתִיּוֹת הַחֲקוּקוֹת
שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִרְאֶה
בְּאוֹתָם שְׁלֹשָׁה צְדָדִים. וְאוֹתוֹ שֶׁל
הַהֶפֶךְ אֵינִי בְּדֶרֶךְ הַרַחֲמִים,
מְשׁוּם שֶׁהֶאֱוִיתִי מִתְהַפְּכוֹת, וְכֹל
שֶׁפֶן הָאוֹתִיּוֹת שֶׁהֵן כְּגֹן אַחֵר.

לְהֵאָחֲרוֹנָה אֵין לָהּ מַעֲצָמָה
כְּלוּם. וּמְשׁוּם כֵּן אֵין לָהּ נִקְדָּה
מַעֲצָמָה, רַק כְּשֶׁעוֹשֶׂה שְׁלִיחוֹת,
שְׁמֵלּוּיִם אוֹתָהּ נִקְדָּה אַחַת לְהַכְנִס
וְלַעֲשׂוֹת חֵיל וְתַקְּףָהּ. כְּמוֹ שְׁמֵלּוּיִם
אוֹתָהּ נִקְדָּה לְהַכְנִס, אֲפִי כֵּן מְלוּיִם
אוֹתָהּ הָאוֹתִיּוֹת, שֶׁהֵם סוּד עֲלִיּוֹן
לְהַשְׁלִים אֶת אוֹתָהּ שְׁלִיחוֹת.

חֲדָר שְׁנֵי - אֵל. זֶה חֲדָר וְאֵדְרָא
שֶׁל יְמִין, שֵׁישׁ בּוֹ מֵרָאֶה שְׁנֵטְמָן
וּנְגִנָּה. כִּיּוֹן שִׁיּוּצָא וּמֵאִיר לְפִי
שְׁעָה, מִיַּד נִגְנָה.

אֵל, לְמָה נִקְרָא כֵּן? א - הוּא סוּד
הָאוֹר הָרֵאשׁוֹן, שְׁכָלוֹל בְּשְׁנֵי
אוֹרוֹת, וְעַל זֶה א' הוּא אֶחָד. מִשֵּׁם
הָרֵאשִׁית לְהָאִיר וְשִׁיתְּפִשְׁטוֹ
אוֹרוֹת לְכֹל צַד, וְעַל כֵּן הוּא
רֵאשׁוֹן לְכֹל הָאוֹתִיּוֹת, הָרֵאשִׁית
שֶׁל כְּלוּם.

הַכְּרָר שֶׁל שֵׁלשׁ, שֶׁהֵם אֶחָד,
שְׁלֹשָׁה (וּשְׁלִשִׁים) אוֹרוֹת כְּלוּלִים
בְּאוֹת א', בְּזִרְעֵ אַחַת בְּצַד אֶחָד,
וּבְזִרְעֵ אַחַת בְּצַד אֶחָד. ו'
בְּאֻמְצָע, שְׁפוֹלְלֵת שְׁתֵּי זְרוּעוֹת
שֶׁל שְׁנֵי צְדָדִים.

זְרִיךְ הַשְּׁעוֹר שֶׁל הָאֻמְצָע בְּשְׁתֵּי
זְרוּעוֹת שֶׁל שְׁנֵי צְדָדִים, מְשׁוּם
שֶׁהוּא נוֹטֵל אוֹתָם, וְהוּא לְבָדוּ
בְּשִׁנְיָהֶם. א - אֵשׁ מִצַּד זֶה, מִיָּם
מִצַּד זֶה. הַרוּחַ מִפְּסִיקָה בְּאֻמְצָע,
וְנוֹסַעַת בְּשְׁנֵי צְדָדִים, וְהַכֹּל הֵם
אֶחָד.

דָּא, כְּדִין לָאוּ אִיהוּ בְּאוֹרַח דְּרַחֲמִי, דְּהָא
בְּהַפּוּכָא קִיּוּמָא.

וְרָזָא דָּא, (שְׁמוֹת י"ד כ) וַיְבֹא בֵּין מַחְנֵה מִצְרַיִם וְכוּ',
בְּרָזָא דְּאַתְּוּוֹן גְּלִיפִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
אַתְּחַזִּי בְּאֵינוֹן תְּלַת סְטָרִין. וְהֵהוּא דְּהַפּוּכָא,
לָאוּ אִיהוּ בְּאוֹרַח דְּרַחֲמִי, בְּגִין דְּמִתְהַפְּכָן
אַתְּוּוֹן. וְכֹל שֶׁפֶן אַתְּוּוֹן דְּאֵינוֹן כְּגֹוֹנָא אַחֵרָא.
ה' בְּתֵרָאָה, לִית לָהּ מַגְרָמָה כְּלוּם. וּבְגִין כֵּן
לִית לָהּ נִקְוּדָה מַגְרָמָה, בְּרַ פֶּד עֶבְדָּא
שְׁלִיחוֹתָא, דְּאוּזְפִין לָהּ חַד נִקְוּדָה, לְאַעֲלָא
וְלִמְעַבַּד חֵילִין וְתוֹקְפָא. כְּמָה דְּאוּזְפִין לָהּ
נִקְוּדָה לְאַעֲלָא, אוֹף הֵכִי אוּזְפִין לָהּ אַתְּוּוֹן,
דְּאֵינוֹן רָזָא עֵילָאָה לְאַשְׁלָמָא בְּהֵהוּא
שְׁלִיחוֹתָא.

חֲדָרָא תְּנַיְינָא, א"ל. דָּא חֲדָרָא וְאֵדְרָא
דְּיִמִּינָא, דְּאִית בֵּיהּ חִיזוֹ, דְּאַתְטַמַּר
וְאַתְגְּנִיז. כִּיּוֹן דְּנִפְיָק וְנִהִיר לְפּוּם שְׁעָתָא, מִיַּד
אַתְגְּנִיז.

א"ל, אֲמַאי אֵיקָרִי הֵכִי. א, אִיהוּ רָזָא דְּנִהוּרָא
קְדָמָאָה, דְּכָלִיל בְּתָרִין נִהוּרִין, וְעַל דָּא
א' אִיהוּ חַד. מִתְמָן שִׁירוֹתָא לְאַתְנַהֲרָא
וְלְאַתְפְּשֵׁטָא נִהוּרִין לְכֹל סְטָר, וְעַל דָּא אִיהוּ
קְדָמָאָה לְכֹל אַתְּוּוֹן, שִׁירוֹתָא דְּכִלְהוֹ.

בְּרָרָא דְּתֵלַת, דְּאֵינוֹן חַד. תְּלַת (וּתְלַתִּין) נִהוּרִין
אֵינוֹן כְּלִילִין בְּאוֹת א'. בְּדְרוּעָא חָדָא
בְּחַד סְטָרָא. וּדְרוּעָא חָדָא בְּחַד סְטָרָא. ו'
בְּאֻמְצָעִיתָא, דְּכָלִיל תְּרִין דְּרוּעִין, דְּתָרִין
סְטָרִין.

וְאַצְטָרִיךְ שִׁיעוּרָא דְּאֻמְצָעִיתָא, בְּתָרִין דְּרוּעִין
דְּתָרִין סְטָרִין. בְּגִין דְּאִיהוּ נְטִיל לֹוֹן,
וְאִיהוּ בְּלַחוּדוּי בְּתְרוּיְיהוּ. א, אֵשׁ מִסְטָרָא דָּא.
מִיָּם מִסְטָרָא דָּא. רוּחַ פְּסִיק בְּאֻמְצָעִיתָא, וְנְטִיל
בְּתָרִין סְטָרִין, וְכוּלָּא אֵינוֹן חַד.

תו, א' דא, אתפשט ואתפליל בכללא דכלהו, וכיון דאיהו פליל בשלימו דתרין סטרין, דאתערו דתלתא (דלתא), אתער לגבי נוקביה, ואתהפך א ברזא (דף פא ע"א) אחרא. ונטיל נוקביה לתתא מיניה, ומתחבראן פחדא, וכדין נקודה עילאה שריא עליה, לאחזאה דנהורא עילאה, נקודה קמייתא, ברזא דשכינתא עילאה, לא שריא אלא באתר דאיהו דכר ונוקבא מתחברן פחדא.

בראשית ברא אלהים את (בראשית א א), הא הכא ארבע אלפין, מתחברן פחדא דכר ונוקבא, בארבע תיבין, בכל תיבה ותיבה א' דאיהו דכר. ובכל תיבה ותיבה, את חד דאיהו נוקבא.

ובספרא דרב המנונא סבא, בראשית, אדם ואתתיה. ברא, אברהם ונוקביה. אלהים, יצחק ונוקביה. את, יעקב ונוקביה. ואי תימא את נוקבא בכל אתר. תא חזי, א דכר, ת נוקבא פלילן תרוייהו פחדא, ונוקבא אתחזי בשלימו, פלילא ברזא דכל אתוון. ובגין כך (את), אף על גב דנוקבא איהו, אבל איהי ברזא דכללא דדכורא.

ועל דא ארבעא זווגין אינון הכא. ובכל אתר א דכר, דמתחברא בנוקבא באת אחרא, קרית ארבע, על דאתחברו ארבע רברבן ממנן דעלמא תמן.

ר, דא מגדל דפרח באורא, דאיהו מלך גדול. ובגין כך איקרי אל עילאה (ס"א עילא) ואמצעיתא פחדא. עילא ורישא דאשגחותא, רישא דכל אתוון, פחדא. אל: נטיל אל"ף סיועא דההוא מגדלא דפרח באורא לגביה, ועליה סליק בשמא.

תלתין ותרין שבילין אינון דנפקי מאורייתא,

עוד, א' הזו מתפשטת ונכללת בפלל של כלם, וכיון שהוא פולל בשלמות של שני צדדים, שהעירו שלשה (שלמה), מתעורר לנקבתו, ומתהפך א' בסוד אחר. ונטיל נקבתו למטה ממנו, ומתחברים יחד, ואז הנקדה העליונה שורה עליו, להראות שהאור העליון, הנקדה הראשונה, בסוד השכינה העליונה, אין שורה אלא במקום שזכר ונקבה מחברים יחד.

בראשית ברא אלהים את - הרי כאן ארבע אלפיים, מחברים יחד זכר ונקבה בארבע תבות, בכל תבה ותבה א' שהוא זכר, ובכל תבה ותבה אות אחת שהיא נקבה.

ובספרו של רב המנונא סבא, בראשית - אדם ואשתו. ברא - אברהם ונקבתו. אלהים - יצחק ונקבתו. את - יעקב ונקבתו. ואם תאמר את נקבה בכל מקום - בא וראה, א' זכר, ת' נקבה, פלילים שניהם יחד. והנקבה נראית בשלמות, כלולה בסוד של כל האותיות. ומשום כך (את), אף על גב שהיא נקבה, אבל היא בסוד של הכלל של הזכר.

ועל בן ארבעה זווגים הם כאן, ובכל מקום א זכר, שמתחבר עם הנקבה באות אחרת. קרית ארבע, על שהתחברו ארבעה גדולים ממנים של העולם שם. ר, זה מגדל הפורח באור, שהוא מלך גדול, ומשום כך נקרא אל עליון (מעלה) ואמצעי יחד. המעלה נראש של ההשגחה, ראש של כל האותיות יחד. אל - נוטל אל"ף סיוע של אותו המגדל הפורח באור אליו, ועליו עולה בשם.

שדשים ושנים שבילים הם שיוצאים מן התורה, והם הסוד

שֶׁל עֵשֶׂר אֲמִירוֹת וְעֵשְׂרִים וּשְׁתַּיִם
הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה, וְכֻלָּם
יוֹצְאִים מִסּוּד הַנְּקֻדָּה הָעֵלְיוֹנָה.
כָּל הָעֵשֶׂר אֲמִירוֹת כְּלוּלוֹת בְּסוּד
הַתּוֹרָה, שֶׁהוּא הַמֶּלֶךְ הָעֵלְיוֹן,
הַסּוּד שֶׁל תּוֹרָה שֶׁבְּכַתָּב, הָעוֹלָם
הַבֶּא.

וְעֵשְׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת
מִתְּפַשְׁטוֹת, וּמִתְחִילוֹת לְהָאִיר
מֵרֵאשׁ הָאוֹר הָרֵאשׁוֹן בְּסוּד
הַיְחוד, שְׁשָׁם הָאוֹתִיּוֹת
לְהַתְּגַלּוֹת, וּמִשָּׁם מֵאִירוֹת
הָאוֹתִיּוֹת וְעוֹלוֹת. א' הַסּוּד שֶׁל
כָּל הָאוֹתִיּוֹת בְּסוּד אֶחָד.

הַחֲדָר הַשְּׁלִישִׁי - אֱלֹהִים. זֶהוּ
זֶהר אָדָם, נוֹצֵץ כְּמוֹ זֶהב. זֶהר
שֶׁלִּפְעָמִים מֵאִיר וְטוֹב, וְלִפְעָמִים
נִחָשֵׁף בַּחֲשֻׁכָה, וְאַחַד (ל) נִיצוֹץ כְּמוֹ
שְׁהִיָּה (זֶהב).

אֱלֹהִים, הַסּוּד שֶׁל הַהֲתַעֲוֹרוֹת
לְנֻקְבָה, בְּאוֹתוֹ הַצֵּד. שֶׁשָּׁם הַזֶּה
הוּא בְּסוּד הַסּוּדוֹת לְיִוְדָעִי
הַחֲקִמָה, שְׁשָׁם זֶה הוּא זָכָר,
וְהַהֲתַעֲוֹרוֹת לְנֻקְבָה בְּשָׁם הַזֶּה
מַעִיר הַכֹּל.

וְאַלְמָלָה הַהֲתַעֲוֹרוֹת שֶׁל הַשָּׁם
הַזֶּה, צִדִּיק לֹא מִתְּעוֹרֵר. וְאֵף עַל
גַּב שֶׁהַכֹּל הוּא דִין, וְהַצִּדִּיק הוּא
מִצַּד הַיְמִין, אֲבָל הַתְּעוֹרוֹתוֹ
אֵינָה אֶלָּא מִצַּד הַשְּׂמָאל.

אָדָם עוֹב אֶת הַצֵּד הַזֶּה, וְהַתְּעוֹרֵר
בְּפִסְלַת הַזֶּהב הַהִיא, שְׁיִוצֵאת
מִהַלְכָלוֹךְ שֶׁל הַהַתּוֹף שְׁלוֹ.

אֱלֹהִים, אַחַת דְּבַר אֱלֹהִים -
הַתְּעוֹרוֹת הַצִּדִּיק. וְהוּא מִלָּה
בְּפִרְיעָה, בְּלִי צֵד עֲרָלָה כָּלֵל. וְזֶהוּ
כְּשֶׁנִּזְכָּר הַשָּׁם הַזֶּה לְטוֹב, כְּמוֹ
וַיִּזְכָּר אֱלֹהִים אֶת בְּרִיתוֹ,
שֶׁהַתְּעוֹרָה הַבְּרִית בְּסוּד זֶה,
וְאֵלֵהִם פֶּקֶד פֶּקֶד.

בְּצַד אַחַר הַתּוֹרָה מַעֲיָדָה עַל
דֵּינוּ, שֶׁהָרִי מִשָּׁם יוֹצֵאת הָעֲרָלָה.

וְאֵינוֹן רִזָּא דְעֵשֶׂר אֲמִירָן, וְעֵשְׂרִין וְתַרְיִן אֲתוּוֹן
דְּאוּרִייתָא. וְכֻלְהוּ נִפְקִי מִרִזָּא דְנִקְוֵדָה עֵילָאָה.
עֵשֶׂר אֲמִירָן, כְּלֵהוּ כְּלִילָן בְּרִזָּא דְאוּרִייתָא,
דְּאִיהוּ מֶלֶךְ עֵילָאָה, רִזָּא דְתוֹרָה שֶׁבְּכַתָּב,
עֲלָמָא דְאֲתִי.

וְעֵשְׂרִין וְתַרְיִן אֲתוּוֹן, מִתְּפַשְׁטִין, וְשְׂרִיין
לְאֲתַנְהָרָא מְרִישָׁא דְנִהוּרָא קְדָמָאָה,
בְּרִזָּא דְיַחְוּדָא, דְתַמָּן אֲתוּוֹן לְאֲתַגְלִיא, וּמִתַּמָּן
נְהִירִין אֲתוּוֹן וְסִלְקִין, א' רִזָּא דְכָל אֲתוּוֹן בְּרִזָּא
דְאֶחָד.

חֲדָרָא תְּלִיתָאָה, אֱלֹהִים. דָּא אִיהוּ זֶהרָא
סוּמְקָא, נִצִּיץ כְּדִהָבָא. זֶהרָא, דְלִזְמַנִּין
נְהִיר וְטוֹב, וְלִזְמַנִּין אֲתַחֲשָׁף בַּחֲשׁוּכָא, וְ(לִית לִיה)
נִצִּיצוּ כְּמָה דְהוּהוּ (דְהָבָא).

אֱלֹהִים, רִזָּא דְאֲתַעֲרוּתָא לְגַבֵּי נוּקְבָא, בְּהֵוּא
סְטָרָא. דְשָׁמָא דָּא אִיהוּ בְּרִזָּא דְרִזִּין
לְיַדְעֵי חֲכַמְתָּא, דְשָׁמָא דָּא אִיהוּ דְכָר, וְאֲתַעֲרוּ
לְגַבֵּי נוּקְבָא בְּשָׁמָא דָּא, כְּלָא אֲתַעֲרוּ.

וְאַלְמָלָה אֲתַעֲרוּ דְשָׁמָא דָּא, צִדִּיק לֹא
אִיתַעֲרוּ. וְאֵף עַל גַּב דְכּוֹלָא אִיהוּ
דִּינָא, וְצִדִּיק מִסְטָרָא דִּימִינָא אִיהוּ, אֲבָל
אֲתַעֲרוּ דִּילִיה, לָאוּ אִיהוּ אֶלָּא מִסְטָרָא
דְשָׁמָלָא.

אָדָם שֶׁבַק סְטָרָא דָּא, וְאֲתַעֲרוּ בְּהֵוּא טוּפְסָרָא
דְדִהָבָא, דְנִפְיָק מִלְכָלוֹכָא דְהַתּוּכָא
דִּילִיה.

אֱלֹהִים, אַחַת דְּבַר אֱלֹהִים, אֲתַעֲרוּתָא דְצִדִּיק,
וְאִיהוּ מִיִּלָּה בְּפִרְיעָה, בְּלָא סְטָר
עֲרָלָה כָּלֵל. וְדָא אִיהוּ כַּד אֲדַכְּר שָׁמָא דָּא
לְטוֹב, כְּגוֹן (שְׁמוֹת ב כד) וַיִּזְכָּר אֱלֹהִים אֶת בְּרִיתוֹ,
דְּאֲתַעֲרוּ בְּרִית. בְּרִזָּא דָּא, (בְּרֵאשִׁית נ כד) וְאֵלֵהִים פֶּקֶד
יִפְקֵד.

בְּסְטָרָא אֲתַרָּא, אוּרִייתָא אֲסִהִידַת עַל דֵּינוּ, דְהָא מִתַּמָּן עֲרָלָה נִפְקַת.

לפַעַמִּים שְׁמַע הַזֶּה, הַנִּקְבָּה יוֹרֶשֶׁת אוֹתוֹ, פְּדֵי שִׁדּוֹן אֶת הָעוֹלָם בְּאוֹתוֹ סוּד הָעֶרְלָה. כְּשֶׁמִּתְחַזֵּק אֱלֹהִים הַזֶּה לְמַעַלָּה, וּמִתְקַשֶּׁה אוֹתָהּ הָעֶרְלָה, וְאֵין נִמְצָאת פְּרִיעָה.

וְעַל כֵּן, לְטוֹב הוּא בְּפִרְיעָה, שֶׁהָרִי נִפְרַעַת הָעֶרְלָה וּמַעְבֵּרַת, וּמִתְגַּלֶּה סוּד בְּרִית הַקֹּדֶשׁ, וְהַכֵּל הוּא בְּסוּד שֶׁל אֱלֹהִים. שֶׁהָרִי גִוּוֹן זֶה מִתְהַפֵּף לְכַמָּה גִּוּוִּים, לְפַעַמִּים כִּף וּלְפַעַמִּים כִּף, וְזֶהוּ בְּסוּד שֶׁל אֱלֹהִים.

אֱלֹהִים, שְׁלֹשָׁה שְׁמוֹת הֵם. אֶחָד - אֱלֹהִים חַיִּים, שֶׁהוּא אֱלֹהִים חַיִּים וּמְלַךְ עוֹלָם. אֱלֹהִים שֶׁל פֶּחַד יִצְחָק. אֱלֹהִים הָאֲחֵרוֹן. וְשֵׁם מִתְפַּשְׁטִים אֱלֹהִים שֶׁל פֶּחַד יִצְחָק.

הַחֲשֻׁנְחָה שֶׁלוֹ, חֲצִיזוֹ אֶל הַיָּם הַקֶּדְמוֹנִי דְּוָקָא, וְחֲצִיזוֹ אֶל הַיָּם הָאֲחֵרוֹן. אֶל הַיָּם הָאֲחֵרוֹן דְּוָקָא. שְׁנֵי קָבָא בְּשֵׁם הַזֶּה.

וּכְמוֹשׁ שִׁיזְצָא מִלְּמַעַלָּה, יֵשׁ לוֹ רִשּׁוֹת לְהַכְלִיל הַיָּמִין בְּתוֹכוֹ. וְכִשְׁנֹכְלֵל הַיָּמִין בְּתוֹכוֹ, אִזּוֹ הִיא בְּשִׁמְחָה, וְאוֹחִזוּ בְּתוֹף הַיָּם הַתְּחוֹתוֹן תַּחַת הָרֵאשׁ, שְׁפָתוֹב (שֵׁר) שְׁמָאלוֹ תַּחַת לְרֵאשֵׁי. אִזּוֹ נִקְרָא אֱלֹהִים, שֶׁהָרִי הוֹלֵךְ אֶל הַיָּם הָאֲחֵרוֹן. וְזֶהוּ הַחֲדָר הַשְּׁלִישִׁי (מֵאוֹתוֹ) הַמְּלַךְ הָעֲלִיוֹן.

בְּחֲדָר הַרְבִּיעִי, הַדְּמוּת שֶׁל יִצְקָב הַזֶּקֶן, בְּסוּד יְהוּ, שְׁנוּטֵל יִרְשָׁה שֶׁל אָב וְאָם, וְהוּא מִתְגַּדֵּל בְּתוֹכָם וְהוֹלֵךְ לַפְּנִימָה.

דְּרַךְ צְנִיעוּת שֶׁל כָּל הָעוֹלָם כִּף נִרְאָה, כְּמוֹ שְׁסֻדוֹר הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל רַבּוֹן הַכֵּל, כְּמוֹ שֶׁהֵם מְסֻתְּדָרִים יְהוּ"ה, דְּרַךְ הַזְּכָר לְשֵׁים תְּמִיד נִקְבְּתוֹ לַפְּנִי, לְהַשְׁגִּיחַ בָּהּ, וּלְסַלֵּק מִמֶּנָּה חֲשָׁד וְקִנְיָה, וְאֵין נוֹתֵן עֵינֵי בְּאִשָּׁה אַחֲרָת. י' זָכָר, ה' נִקְבָּה. י"ה, הִנֵּה נִקְבָּה לַפְּנִי

לְזַמְנִין שְׁמַע דָּא נּוֹקְבָא יִרְתָּא לִיה, בְּגִין לְאַתְדַּנָּא עַלְמָא בְּהָהוּא רְזָא דְעֶרְלָה. כַּד אֲתַתְקַף הָאִי אֱלֹהִים לְעִילָא, וְאֲתַקְשִׁי הָהוּא עֶרְלָה, וּפְרִיעָה לָא אֲשַׁתְכַּח.

וְעַל דָּא, לְטַב בְּפִרְיעוֹ אִיהוּ, דְּהָא אֲתַפְרַע עֶרְלָה וְאֲתַעְבֵּר, וְאֲתַגְלִיא רְזָא דְבְרִית קְדִישָׁא. וְכוּלָא בְּרְזָא דְאֱלֹהִים אִיהוּ. דְּהָא גִוּוֹן דָּא אֲתַהַפֵּף לְכַמָּה גִּוּוִּין, לְזַמְנִין הַכִּי, וְלְזַמְנִין הַכִּי, וְדָא אִיהוּ בְּרְזָא דְאֱלֹהִים.

אֱלֹהִים, תְּלַת שְׁמֵהֶן אֵינוֹן. חָדָא, אֱלֹהִים חַיִּים, דְּאִיהוּ אֱלֹהִים חַיִּים וּמְלַךְ עוֹלָם. אֱלֹהִים, דְּפֶחַד יִצְחָק. אֱלֹהִים בְּתַרְרָא. וְתַמָּן מִתְפַּשְׁטִין אֱלֹהִים דְּפֶחַד יִצְחָק.

אֲשַׁנְחוּתָא דִּילִיָּה, (זכריה יד ח) חֲצִיזוֹ אֶל הַיָּם הַקֶּדְמוֹנִי דְּיִיקָא. וְחֲצִיזוֹ אֶל הַיָּם הָאֲחֵרוֹן. אֶל הַיָּם הָאֲחֵרוֹן דְּיִיקָא. דְּאֲתַקְרִי בְּשֵׁמָא דָּא.

וּבְגִין דְּנַפְיָא מְלַעֲלִיא, אִית לִיה רִשּׁוֹ לְאַכְלִילָא יְמִינָא בְּגוּיָה. וְכַד אֲתַפְלִילָא יְמִינָא בְּגוּיָה, כְּדִין אִיהִי בְּחֲדוּא, וְאַחִיד בְּגוּ יִמָּא תַּתְרָא תַּחַת רִישָׁא. דְּכַתִּיב שְׁמָאלוֹ תַּחַת לְרֵאשֵׁי, כְּדִין אֲתַקְרִי אֱלֹהִים, דְּהָא אֲזִיל אֶל הַיָּם הָאֲחֵרוֹן. וְדָא אִיהוּ חֲדָרָא תְּלִיתָא, (מֵהוּא) מְלַךְ עִילָא.

חֲדָרָא רְבִיעָא, דְּיוֹקְנָא דְיַעֲקֹב סְבָא, בְּרְזָא יְהוּ"ו, דְּנֻטִיל יְרוּתָא דְאַבָּא וְאַמָּא, וְאִיהוּ אֲתַרְבִּי בְּגוּיָהוּ, וְאֲזִל לְקַמֵּיָהוּ.

אוֹרְחָ דְצְנִיעוֹ דְכָל עַלְמָא, הַכִּי אֲתַחֲזִי, כְּגוּוֹנָא דְסִידוּרָא דְאַתּוּוֹן דְמֵאֲרִי כּוּלָא, כְּמָא דְאֵינוֹן מְסֻתְּדָרִין יְהוּ"ה. אוֹרְחִיָה דְדְכוּרָא, לְשׁוּאַה תְּדִיר נּוֹקְבִיָה לְקַמֵּיָה, לְאַשְׁגַּחָא בָּהּ, וְלְאַסְתַּלְקָא מִינָּה חֲשָׁדָא וְקִנְיָה, וְלָא יְהִיב עֵינוּי בְּאַנְתּוֹ אַחֲרָא. י' דְכָר, ה' נּוֹקְבָא. י"ה,

הזכר כְּדִי לְהַסְתַּכֵּל בָּהּ תָּמִיד. הַבֶּן
הוֹלֵךְ לִפְנֵי אָמוֹ, לְכַסּוֹתָהּ מִן
הָעֵינַי, בְּשָׁבִיל כְּבוֹד וּכְבוֹד אָבִיו.
וְסִימָנֶךָ - (בראשית מט) בֵּן פֶּרֶת יוֹסֵף.
שְׁפָתוֹב (שם לג) וְאַחַר נִגַּשׁ יוֹסֵף
וְרַחֵל, יוֹסֵף לִפְנֵי אָמוֹ.

יַעֲקֹב נָטַל נִקְבָּתוֹ וְשָׁם אוֹתָהּ
לִפְנֵי, לְהַשְׁגִּיחַ בָּהּ (תמיד) וְלֹא
בְּאַחֲרָתָּ. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (דברים יא)
תָּמִיד עֵינֵי ה' אֱלֹהֶיךָ בָּהּ, שְׁאִין
מְסַתְּלָקֶת מִהָעֵינַי רַגַע אֶחָד. וְזֶהוּ
סוּד הָאוֹתִיּוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת, שְׂיִהְיֶה
הַסְדוּר הַזֶּה מַעֲלָה וּמַטָּה.

הָאוֹתִיּוֹת הֵלְלוּ נִרְשָׁמוּ בְּרֶשֶׁם
שְׁלֶחֶן, כְּשִׁינְצָאוּ הַחוּצָה מִכַּחַ
וְתַקְּףָהּ הַשׁוֹפָר, אֲזַי בְּשַׁעַה
שְׂיִרְצָאוֹת מִכַּחַ וְתַקְּףָהּ הַשׁוֹפָר
מִתּוֹךְ הַחֶק, שְׁהַקּוֹל נַעֲשֶׂה כְּלוּל
מֵאֵשׁ רוּחַ וּמֵיִם, הָאוֹתִיּוֹת
הַתְּגַלְמוֹ, וְנִרְשָׁמוּ בְּפִרְצוּפֵיִם
שְׁלֶחֶם, כֹּל אֶחָד וְאֶחָד פְּרָאוּי
לָהֶם, וְהִתְיַשְׁרוּ בְּמִקּוּמָם.

הָאוֹתִיּוֹת הֵיוּ גְנוּזוֹת בְּתוֹךְ
הַשׁוֹפָר, בְּלֵי רֶשֶׁם שְׁנִרְאָה כְּלָל.
כִּיּוֹן שְׂיִצְאוּ, כֹּלֶם הַתְּגַלְמוֹ,
וְנִרְשָׁמוּ בְּדִיוֹקָנָם, כֹּל אֶחָד וְאֶחָד
כְּרָאוּי לוֹ, כְּמוֹ שְׁנִרְאָה תוֹךְ סוּד
הַנְּקֻדוֹת.

חֲדָרָיו - חֲדָרִים טְמִירִים. הַבִּיאֲנִי
- תוֹךְ אוֹתָן הָאוֹתִיּוֹת לְהִיּוֹת
בִּינֵיהֶם בְּהַתְּנַשְׂאוֹת בְּחִבּוּר אֶחָד.
וְכֹל זֶה לְמָה? (שיר א) נְגִילָה
וְנִשְׁמַחָה בָּךְ, כְּדִי שְׂתִהְיֶה לָנוּ
שְׁמַחָה בָּךְ.

עַל פִּיּוּ שֶׁל אֵלֶיהוּ נִגְזַר. (שם)
מְשַׁכְּנֵי אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה. כְּתוּב
(בראשית א) וַיִּכְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם
בְּצַלְמוֹ וְכוּ'. כְּאֲשֶׁר בְּרָא הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא אֶת הָאָדָם, כְּמוֹ שְׁאֲמָרוּ
הַחֲכָרִים, אֲשֶׁרֵיהֶם: דוּ פְרָצוּפֵיִם
נִכְרָאוּ, בְּאוֹתִיּוֹת עֲלִיוֹנוֹת גְּדוּלוֹת,
וּבְאוֹתִיּוֹת קִטְנוֹת תַּחְתּוֹנוֹת.

הָאוֹתִיּוֹת הַעֲלִיוֹנוֹת הַגְּדוּלוֹת הֵיוּ
בְּדֶרֶךְ יֶשֶׁר לְגַבֵּי הַזְּכָר. הָאוֹתִיּוֹת

הָא נִוְקְבָא לְקַמֵּי דְכוּרָא, בְּגִין לְאַסְתַּפְּלָא בָּהּ
תְּדִיר. בְּרָא אָזִיל לְקַמֵּיהּ אַמִּיהּ, לְחַפְּיָא לָהּ
מַעֲיָנָא. בְּגִין יִקְרָא דִילֵיהּ וַיִּקְרָא דְאָבוּי.

וְסִימָנֶךָ (בראשית מט כב) בֵּן פֶּרֶת יוֹסֵף. דְּכַתִּיב, (שם
לג טז) וְאַחַר נִגַּשׁ יוֹסֵף וְרַחֵל, יוֹסֵף לְקַמֵּי אַמִּיהּ.
יַעֲקֹב נָטַל נִוְקְבִיָּהּ, וְשׁוּי לָהּ לְקַמֵּיהּ, לְאַשְׁגַּחָא
בָּהּ (תְּדִיר) וְלֹא בְּאַחֲרָא. הֵדָא הוּא דְכַתִּיב,
(דברים יא יב) תָּמִיד עֵינֵי ה' אֱלֹהֶיךָ בָּהּ, דְּלֹא תִסְתַּלַּק
מַעֲיָנָא רַגַעָא חֲדָא. וְדָא אִיהוּ סְדָרָא דְאַתּוּוֹן
קְדִישֵׁין, לְמַהְוֵי סִדוּרָא דָא עֵילָא וְתַתָּא.

אַתּוּוֹן אַלִּין אַתְרֵשִׁימוּ בְּרֵשִׁימוּ דְלַהוֹן, כַּד נִפְקוּ
לְבַר מַחִילָא וְתוֹקְפָא דְשׁוֹפָר. כְּדִין
בְּשַׁעַתָּא דְנִפְקֵי מַחִילָא וְתוֹקְפָא דְשׁוֹפָר, מַגּוּ
דְחִיקוּ, דְאַתְעֵבִיד קָלָא כְּלִילָא מֵאֵשׁ וְרוּחַ
וּמֵיִם, אַתּוּוֹן אַתְגְּלִימוּ, וְאַתְרֵשִׁימוּ בְּפִרְצוּפֵיִן
דְלַהוֹן, כֹּל חַד וְחַד כְּדָקָא חֲזֵי לוֹן, וְאַתְיַשְׁרוּ
בְּדוּכְתֵיָהוּ.

נְגִיּוּן הוּוּ אַתּוּוֹן גּוּ שׁוֹפָר, בְּלֹא רֵשִׁימוּ דְאַתְחֲזֵי
כְּלָל, כִּיּוֹן דְנִפְקֵי, אַתְגְּלִימוּ כּוּלְהוּ,
וְאַתְרֵשִׁימוּ בְּדִיוֹקְנֵיָהוּ, כֹּל חַד וְחַד כְּדָקָא חֲזֵי
לֵיהּ, כְּמָא דְאַתְחֲזֵי (דף פא ע"ב) גּוּ רִזָּא דְנִקְוֹדִין.
חֲדָרָיו, חֲדָרִין טְמִירִין. הַבִּיאֲנִי, גּוּ אִינוּן אַתּוּוֹן,
לְמַהְוֵי בִינֵיָהוּ גּוּפְטָרָא בְּחִבּוּרָא חֲדָא.

וְכֹל דָּא לְמָה. נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה בָּךְ, בְּגִין דִּיָּהָא
לָן חֲדוּוּא בָּךְ.

עַל פּוּמָא דְאַלֵּיהּ אַתְגְּזַר. מְשַׁכְּנֵי אַחֲרֶיךָ
נְרוּצָה. כְּתִיב (בראשית א כז) וַיִּכְרָא אֱלֹהִים אֶת
הָאָדָם בְּצַלְמוֹ וְכוּ'. כַּד בְּרָא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא
לְאָדָם, כְּמָא דְאָמְרוּ חֲבַרְיָא זַכְּאִין אִינוּן, דוּ
פְרָצוּפֵיִן אַתְבְּרִיאוּ בְּאַתּוּוֹן עֵילָאִין רַבְרַבִּין.
וּבְאַתּוּוֹן זַעֲרִין תַּתָּאִין.

אַתּוּוֹן עֵילָאִין רַבְרַבִּין, הוּוּ בְּאוּרַח מִישׁוּר לְגַבֵּי
דְכַר. אַתּוּוֹן זַעֲרִין תַּתָּאִין, הוּוּ בְּהִיפּוּכָא

הקטנות התפתחות היו בהפוך לנקה. האותיות העליונות הגדולות היו בדרך ישר לזכר, אב ג, וכן כלם, כמו שראוי שילכו האותיות בדרך ישר אל הזכר. האותיות הקטנות התפתחות היו בהפוך למפרע תוך הנקה, תשרק, וכן כלם, כמו שראוי לנקה, שהיתה מאחור, קשר התפלין שנקרא אחור.

כמו שנאמר (תהלים קלט) אחור וקדם צרתני. אחור לנקה, וקדם לזכר. וזהו שכתוב (שמות ל) וראית את אחרי, זו הנקדה שהיתה מאחור.

וכשמתקשטת הנקה, שמקשט אותה המלך העליון, שיתישבו האותיות במקומן פראוי, מכניס אותן לתדריו להתפקן.

ומתפקנות האותיות.

וכר אות של נקה קוראת לכל אות של הזכר, ומתפקנות כל אות ואות זכר ונקבה, וכל אות קוראת ואומרת, משכני אחריך נרצה.

כשהתקנו להתחבר, בסוד של א"ת ב"ש הם התפקנו, והתישבו פנים בפנים. ונקבה כשרצה להראות לפניו, היא אומרת, שחרי התקשטה ברצון האם, וכל האותיות התפקנו. ועל זה הביאני המלך חדריו, להתפקן ולהתקשט פראוי.

וכר זה פדי שנגילה ונשמחה ב"ך. עשרים ושתים האותיות הרשומות העליונות. וזהו ב"ך, וזהו הסוד אשר נשבעת להם בך. נזכרה דידך מיין, פיין שנתחבר יחד, באותה השמחה שלנו, נתן חלק לכל אחד ואחד מאותה השמחה שלנו ונרה אותם, כמו שנאמר יזכר כל מנחתך. מיין - מצד של אותו היין שמשמח הכל.

לגבי נוקבא. אתון עילאין רברבין, הו באורח מישר לגבי דכר, א"ב ג"ד, וכן פולהו, כמה דאתחזי למיהך אתון באורח מישר לגבי דכורא. אתון זעירין תפאין, הו בהפוכא למפרע גו נוקבא, תשר"ק, וכן פולהו, כמה דאתחזי גבי נוקבא, דהוות מאחורא, קשר דתפלין דאיקרי אחור.

כמה דאת אמר (תהלים קלט ה) אחור וקדם צרתני, אחור, לגבי נוקבא. וקדם, לגבי דכורא. ודא איהו דכתוב, (שמות לג ב) וראית את אחורי, דא נוקבא דהות מאחורא.

וכר אתקשטת נוקבא, דקשיט לה מלפא עילאה, לאתיישבא אתון בדוכתייהו פדקא חזי, אעיל לון לאדרוי לאתפקנא, ואתפקנו אתון.

וכר את דנוקבא, קרי לכל את דדכורא, ואתפקנו כל את ואת דכר ונוקבא. וכל את קרי ואמר, משכני אחריך נרצה.

כד אתפקנו לאתחברא, ברזא דא"ת ב"ש אתפקנו. ואתישבו אנפין באנפין. ונוקבא כד בעא לאתחזאה לגביה, היא אומרת, דהא אתקשטא ברעו דאימא, וכל אתון אתפקנו. ועל דא הביאני המלך חדריו, לאתפקנא ולא תקשטא פדקא יאות.

וכר דא בגין דנגילה ונשמחה ב"ך. עשרין ותריין אתון רשימין עילאין. ודא איהו ב"ך. (שם לב יג) ורזא דא אשר נשבעת להם בך.

נזכרה דודיך מיין, פיין דנתחבר כחדא, בההוא חדוא דילן, גיהב חלקא לכל חד וחד מההוא חדוא דילן, ונרווי לון. כמה דאת אמר, (תהלים כ ד) יזכר כל מנחתך. מיין: מחדוא דילן, מסטרא דההוא יין דחדי פולא.

מִיִּשְׂרָיִם אֶהְבוּךָ, מִיִּשְׂרָיִם - אוֹתָן
שָׁאֵר הָאוֹתִיּוֹת שֶׁנִּשְׁאַרוּ. וּמִי הֵם?
מִנְצַפ־ךְ. שָׁאֵין בְּכָל הָאוֹתִיּוֹת
שֶׁנִּקְרְאוּ מִיִּשְׂרָיִם פָּרַט לְאֵלֶּה.
וְאֵלוֹ שֶׁנִּכְפְּלוּ מִיִּשְׂרָיִם, אֵלוֹ
בְּאֵלוֹ, מ' בִּם', נ' בִּן', צ' בִּין', פ'
בִּין', כ' בִּךְ'. אֵלוֹ מִיִּשְׂרָיִם אֵלוֹ
עִם אֵלוֹ, וְזֶה עִם זֶה.

שְׁהָרֵי עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת
כְּלוּלוֹת בִּ"ף. אוֹתָם שֶׁנִּשְׁאַרוּ,
שֶׁהֵם מִיִּשְׂרָיִם, אֶהְבוּךָ לְהַכְלִיל
עִמָּךְ בְּאוֹתָם עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם
אוֹתִיּוֹת.

הַמִּיִּשְׂרָיִם הֵלְלוּ הֵם אוֹתִיּוֹת
טְמִירוֹת גְּנוּזוֹת בְּתוֹךְ הָעוֹלָם
הָעֲלִיּוֹן, וּכְשֶׁנִּגְנְזוּ הָאוֹר הֶרְאִשׁוּן,
נִגְנְזוּ הָאוֹתִיּוֹת הֵלְלוּ. וְהִזָּה מִפִּיר
אוֹתָן אָדָם. אַחַר שֶׁאָדָם חָטָא,
נִגְנְזוּ כְּמוֹ מִקְדָּם, עַד שֶׁבָּא
אַבְרָהָם וְהַפִּירָן בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ
שֶׁשְׁרָתָה עֲלָיו.

אַחַר כֵּן הוֹרִישֵׁן לִיצְחָק, שְׁכָתוּב
(בראשית כה) וַיִּתֵּן אַבְרָהָם אֶת כָּל
אֲשֶׁר לוֹ לִיצְחָק. יִצְחָק הוֹרִישֵׁן
לִיעֲקֹב, יִעֲקֹב הוֹרִישֵׁן לְיוֹסֵף. כִּיּוֹן
שְׁמַת יוֹסֵף וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הָיוּ
בְּגִלוּת, נִגְנְזוּ הָאוֹתִיּוֹת, וְהִסְתַּלְקוּ
כְּמוֹ מִקְדָּם.

עַד שֶׁעָמְדוּ עַל הַר סִינַי וּנְמַסְרָה
תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, הִתְגַּלוּ הָאוֹתִיּוֹת,
וַיִּשְׂרָאֵל הָיוּ מִפִּירִים אוֹתָן עַל
בְּרִיָּן, בְּסוּד הַשְּׁמוֹת הַחֲקוּקִים,
עַד שֶׁחָטְאוּ. כִּיּוֹן שֶׁחָטְאוּ, כְּתוּב
(שמות לב) וַיִּתְנַצְּלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת
עֲדָיִם. וְהִזָּה מִפִּיר אוֹתָם מִשֶּׁה
וַיְהוֹשֻׁעַ וְשִׁבְעִים זְקֵנִים, וּבִהֵם
נִכְנְסוּ לְאַרְצָן.

כִּיּוֹן שֶׁנִּבְנְהָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְהִתְגַּלְּהָה
הַשִּׁיר הַזֶּה, נִחְקְקוּ הָאוֹתִיּוֹת הֵלְלוּ
בְּעֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת, סוּד
בִּ"ף, וְהִינּוּ מִיִּשְׂרָיִם אֶהְבוּךָ.

וְכַתּוּב (תהלים צט) אַתָּה כּוֹנֵנֶת
מִיִּשְׂרָיִם. (שיר ז) וְחַכְּךָ כִּיּוֹן הַטּוֹב
הוֹלֵךְ לְדוּדֵי מִיִּשְׂרָיִם. כָּלֵם בְּסוּד

מִיִּשְׂרָיִם אֶהְבוּךָ, מִיִּשְׂרָיִם: אֵינּוֹן שָׁאֵר אֶתּוֹן
דְּאֶשְׁתְּאָרוּ. וּמֵאֵן אֵינּוֹן. מִנְצַפ־ךְ.
דְּלִית בְּכָל אֶתּוֹן דְּאִיקְרוֹן מִיִּשְׂרָיִם, בַּר אֲלִין.
וְאֵינּוֹן דְּאֶתְכַפְּלוּ מִיִּשְׂרָיִם אֲלִין בְּאֲלִין, מ' בִּם',
נ' בִּין', צ' בִּין', פ' בִּין', כ' בִּךְ'. אֲלִין מִיִּשְׂרָיִם
אֲלִין בְּאֲלִין, וְדָא בְּדָא.

דְּהָא עֲשָׂרִים וּתְרִין אֶתּוֹן כְּלִילָן בִּ"ף, אֵינּוֹן
דְּאֶשְׁתְּאָרוּ דְּאֵינּוֹן מִיִּשְׂרָיִם, אֶהְבוּךָ
לְאֶתְכַפְּלָא עִמָּךְ, בְּאֵינּוֹן עֲשָׂרִין וּתְרִין אֶתּוֹן.
אֲלִין מִיִּשְׂרָיִם, אֵינּוֹן אֶתּוֹן טְמִירִין גְּנוּזִין גּוֹ
עֲלֵמָא עֵילְאָה. וְכַד אֶתְגְּנִיז אוֹר קְדָמְאָה,
אֶתְגְּנִיזוּ אֶתּוֹן אֲלִין. וְהוּהוּ יַדַּע לּוֹן אָדָם. כְּתוּב
דְּחָטָא אָדָם, אֶתְגְּנִיזוּ כְּמִלְקָדְמִין. עַד דְּאֶתְא
אַבְרָהָם וַיַּדַּע לּוֹן בְּרוּחַ קוּדְשָׁא דְשְׂרָאֵת עֲלֵיהּ.
דְּכַתְר אוֹרִית לּוֹן לִיצְחָק, דְּכַתִּיב, (בראשית כה ה)

וַיִּתֵּן אַבְרָהָם אֶת כָּל אֲשֶׁר לוֹ לִיצְחָק.
יִצְחָק אוֹרִית לּוֹן לִיעֲקֹב. יִעֲקֹב אוֹרִית לּוֹן
לְיוֹסֵף. כִּיּוֹן דְּמִית יוֹסֵף, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הָיוּ
בְּגִלוּתָא, אֶתְגְּנִיזוּ אֶתּוֹן, וְאֶסְתַּלְקוּ
כְּמִלְקָדְמִין.

עַד דְּקִיִּימוּ יִשְׂרָאֵל עַל טוֹרָא דְּסִינַי, וְאֶתְמַסְרַת
אוֹרִייתָא לְיִשְׂרָאֵל, וְאֶתְגַּלוּ אֶתּוֹן, וְהוּוּ
יִשְׂרָאֵל יַדְעִין לּוֹ עַל בְּרִירוֹ דְּלֵהוּן, בְּרִזָּא
דְּשְׁמֵהֶן גְּלִיפִין. עַד דְּחָטְאוּ. כִּיּוֹן דְּחָטְאוּ,
כְּתִיב (שמות לג ו) וַיִּתְנַצְּלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֲדָיִם.
וְהוּהוּ יַדַּע לּוֹן מִשֶּׁה וַיְהוֹשֻׁעַ וְשִׁבְעִים זְקֵנִים,
וּבִהוּ עֲאֵלוֹ לְאַרְעָא.

כִּיּוֹן דְּאֶתְכַנְיַי בֵּי מִקְדָּשָׁא, וְאֶתְגַּלִּי שִׁיר דָּא,
אֶתְגַּלִּיפוּ אֲלִין אֶתּוֹן, בְּעֲשָׂרִין וּתְרִין
אֶתּוֹן, רְזָא בִּ"ף, וְהִינּוּ מִיִּשְׂרָיִם אֶהְבוּךָ.

וְכַתּוּב, (תהלים צט ד) אַתָּה כּוֹנֵנֶת מִיִּשְׂרָיִם. וְחַכְּךָ
כִּיּוֹן הַטּוֹב הוֹלֵךְ לְדוּדֵי מִיִּשְׂרָיִם.
כְּלֵהוּ בְּרִזָּא דְּאֲלִין אֶתּוֹן, אֵינּוֹן דְּאִיקְרוֹן

מישרים. ואלין אתון, בתרין גניזין גו עלמא דאתי אינון. וכולהו נביעו בתר נביעו גו מחשבה, בגליפו דרזין דשמהן קדישין, בגליפו דכר וניקבא, לאסתכמא פחדא, דהא לית בכל אתון אסכמותא אלין באלין למהוי דא בדא, בר אלין.

תו. מישרים, אלין י"ה, דרחימו דלהון לגבי ו, ואינון אסכמותא דכלא, וברעותא חדא לגבי ו. ועל דא, משכני לגביה, למהוי עמך, דהא אתון קדישין עילאין אינון י"ה, אתחבר עמהון ו, ואיהו שמא קדישא עילאה. ה' דיתבא תחותיה, ולית לה מגרמה פלום, תיאובתה דידה לסלקא לגביה, לאתחברא בהדיה, ולא סלקא אלא ברשו, ואיהי אומרת משכני, למהוי בהדך בחיבורא חדא.

הביאני המלך חדריו, ואתקין לי בכל זיני תיקונין, בשפירו עילאה, בגין למהוי לגבך. ועל דא נגילה ונשמחה בך, אנא וכל תיקוני, פד אהא לגבך בחיבורא חדא.

נזבירה דודיך, פמה דאיתמר, נרווי לכל חד וחד, ונחדי לון מההוא יין דחדי כולא, ולא נפסוק מלמחדי לון, דהא מישרים אהבוך. ולא יפסקון למיתן לך, הואיל והם אהבוך, למיתן לך, ולא רקא בך, ולא נהרא לך.

אמר רבי שמעון, אי ניחא קמי דמר, הא כתיב, אפה כוננת מישרים. אי אינון י"ה, מאן זכיל לאתתקנא לון, בר עתיקא דכל עתיקין, דלא ידיע פלל, וההוא דלא אתידיע, טמיר וגניז, לא אקרי אפה, והיכי קאמר וכתיב אפה כוננת מישרים.

אמר ליה, הא אתמר דלית דיוקנא לאתון בגלימו דלהון, עד דנפקי לבר, פיון

האותיות הללו, אותם שנקראים מישרים. והאותיות הללו הם כתרים גנוזים בתוך העולם הבא, וכלם נביעה אחר נביעה תוך המחשבה בחקיקת הסודות של השמות הקדושים, בחקיקת זכר ונקבה להספים יחד, שהרי אין ככל האותיות הסכמה אלו עם אלו להיות זה עם זה, פרט לאלו. עוד מישרים, אלו יה, שאהבתם לו, והם הסכמת הכל, ובכרצון אחד לו. ועל זה משכני לגביך, להיות עמך, שהרי האותיות הקדושות העליונות הן יה. מתחבר עמהם ו, והוא השם הקדוש העליון. ה' שיושבת תחתיו, ואין לה מעצמה פלום, תשוקתה לעלות אליו, להתחבר עמו. ואין עולה אלא ברשות, והיא אומרת משכני, להיות עמך בחבור אחד.

הביאני המלך חדריו, ואתקין אותי בכל מיני תקונים, בלפי עליון, כדי להיות אצלך. ועל זה נגילה ונשמחה בך, אני וכל תקוני, כשאהיה אצלך בחבור אחד.

נזבירה דדיך, כמו שנאמר, נרוה לכל אחד ואחד, ונשמח אותם מאותו היין שמשמח את הכל, ולא נפסיק מלשמח אותם, שהרי מישרים אהבוך. ולא יפסיקו לתת לך, הואיל והם אהבוך, לתת לך, ולהריק בך, ולהאיר לך.

אמר רבי שמעון, אם נוח לפני מר, הרי כתוב (תהלים טז) אפה כוננת מישרים. אם הם יה, מי יכול לתקן אותם פרט לעתיק כל העתיקים שאינו ידוע פלל, וההוא שלא נודע, טמיר וגניז, לא נקרא אפה, ואיך אמר וכתיב אפה כוננת מישרים?

אמר לו, הרי נתבאר שאין דיוקן לאותיות בהתגלמות שלהם, עד

שְׂיוּצָאוֹת הַחוּצָה. כִּיּוֹן שְׂיוּצָאוֹ,
הַתְּגַלְמוֹ וְנִתְקַנּוּ לְהַקְרֵא בְּהֵם
בְּאוֹתָן הָאוֹתִיּוֹת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא. וּמִשׁוּם כֵּן, אֶתְּהַ כּוֹנֵנֶת
מִיִּשְׂרָאֵל. כִּיּוֹן שְׂמַגִּיעִים לְאוֹתוֹ
מְקוֹם שֶׁנִּקְרָא אֶתְּהַ, אֲזִי הַתְּתַקְּנוּ
מִיִּשְׂרָאֵל.

וְעַל זֶה הַתְּשׁוּקָה לְהַתְּחַבֵּר עִם
אוֹתָן הָאוֹתִיּוֹת, שְׂיִהְיֶה הַכֹּל שֵׁם
שְׁלָם, וְעַד שֶׁהַתְּתַקְּנוּ הַצְּדִדִים
הַלְלוּ שְׁלָה, אִינֶה מִתְּחַבֵּר עִם
שְׂאָר הָאוֹתִיּוֹת, שְׂיִהְיֶה הַכֹּל שֵׁם
שְׁלָם.

וְעַל זֶה הִיא אוֹמֶרֶת בִּיפִי תְּקוּנֶיהָ,
מִשְׁכְּנִי אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה, הֲרִי הִיא
וְצִדִּיקָה. הִבִּיאֲנִי הַמֶּלֶךְ חֲדָרָיו
נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה, הֲרִי הִיא וְצִדִּיקָה.
מִשׁוּם שֶׁהִיא הַתְּתַקְּנָה בִּיפִי
תְּקוּנֶיהָ לְהַתְּחַבֵּר, לְהִיּוֹת שֵׁם
שְׁלָם בְּחַבּוּר אַחַד. שְׂפִשְׁעוּלָה, אֲזִי
הוּא שֵׁם שְׁלָם, סוּד הַשֵּׁם יְהו"ה
אֱלֹהִים.

וְאֵם תֹּאמֶר, הֲרִי כְּשִׁעוּלָה
לְהַתְּחַבֵּר, אֲזִי הִיא שֵׁם שְׁלָם
יְהו"ה, וְלֹא יוֹתֵר, אִיפֹה הוּא
הַסּוּד שֶׁל אֱלֹהִים? אֲלֹא כְּשִׁשְׁשׁ
בְּשִׁלְמוֹת, אֲזִי נִכְלַלֶת מְעַלָּה
וּמִטָּה. לְמַעַלָּה בְּשֵׁם שֶׁל יְהו"ה,
וּלְמִטָּה בְּשֵׁם שֶׁל אֱלֹהִים, וְאֲזִי
נִשְׁלַמְתָּ בְּכֹל.

כְּתוּב (מלכים א-ב) וְהַמֶּלֶךְ שְׁלָמָה
בְּרוּךְ. לְמָה נִקְרָא כֵּן? אֲלֹא
וְהַמֶּלֶךְ שְׁלָמָה - הַמֶּלֶךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם
שָׁלוֹ. שֶׁהָרִי בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת כְּתוּב
סֵתֵם הַמֶּלֶךְ, וְלֹא כְּתוּב הַמֶּלֶךְ
שְׁלָמָה. אֲלֹא הַמֶּלֶךְ סֵתֵם, עַל בֵּית
דָּוִד הוּא אָמַר. הַמֶּלֶךְ שְׁלָמָה -
עַל הַמֶּלֶךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם שָׁלוֹ הוּא
אָמַר.

בְּרוּךְ - שֶׁהָרִי אֲזִי נְבִיעַת הַבְּרֻכּוֹת
לֹא הִיוּ פּוֹסְקִים לְמַעַלָּה וּלְמִטָּה.
בְּרוּךְ - שֶׁכָּל הַבְּרֻכּוֹת נּוֹבְעוֹת
מִשֵּׁם שִׁתְּבֻרְכוּ כָּל הַעוֹלָמוֹת,
וְכָל הָאוֹתִיּוֹת מֵאִירוֹת כָּל בְּחַבּוּר אַחַד, בְּשִׁלְמוֹת אַחַת.

דְּנַפְקִי, אֶתְּגַלְמוֹ וְאֶתְּתַקְּנוּ, לְאֶתְּקַרֵּי בְּהוּ
בְּאִינּוֹן אֶתְּוֹן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וּבְגִין כֵּן,
אֶתְּהַ כּוֹנֵנֶת מִיִּשְׂרָאֵל. כִּיּוֹן דְּמִטּוֹ לְהִהוּא אֶתְּר
דְּאֶקְרִי אֶתְּהַ, כְּדִין אֶתְּתַקְּנוּ מִיִּשְׂרָאֵל.

וְעַל דָּא תִּיאוּבְתָא לְאֶתְּחַבֵּרָא בְּאִינּוֹן אֶתְּוֹן,
לְמַהּוֹי כּוֹלָא שְׂמָא שְׁלִים, וְעַד דְּאֶתְּתַקְּנוּ
אִינּוֹן סְטְרִין דִּילָהּ, לָא אֶתְּחַבֵּרֶת עִם שְׂאָר
אֶתְּוֹן, לְמַהּוֹי כּוֹלָא שְׂמָא (דף פב ע"א) שְׁלִים.

וְעַל דָּא אִיְהִי אֶמְרַת בְּתִיקוּנִי שְׂפִירָהָא, מִשְׁכְּנִי
אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה, הִיא אִיְהִי וְסְטְרָהָא. הִבִּיאֲנִי
הַמֶּלֶךְ חֲדָרָיו נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה, הִיא הִיא
וְסְטְרָהָא.

בְּגִין דְּאִיְהִי אֶתְּתַקְּנַת בְּשִׁפְירוֹ תִּיקוּנָהָא,
לְאֶתְּחַבֵּרָא, לְמַהּוֹי שְׂמָא שְׁלִים
בְּחַיְבוּרָא חָדָא. דְּכַד סְלָקָא, כְּדִין אִיְהוּ שְׂמָא
שְׁלִים, רְזָא דְשְׂמָא יְהו"ה אֱלֹהִים.

וְאִי תִּימָא, הִיא כַּד סְלָקָא לְאֶתְּחַבֵּרָא, כְּדִין הוּא
שְׂמָא שְׁלִים יְהו"ה, וְלֹא יִתִּיר, אֲן הוּא
רְזָא דְאֱלֹהִים. אֲלֹא כַּד הוּי שְׂמָא בְּשִׁלְמוֹ,
כְּדִין אֶתְּפִלִּילֶת עֵילָא וְתַתָּא, עֵילָא בְּשְׂמָא
דִּיהו"ה. לְתַתָּא בְּשְׂמָא דְאֱלֹהִים. וְכְדִין
אֶשְׁתְּלִימַת בְּכוֹלָא.

כְּתוּב, (מ"א ב מ"ה) וְהַמֶּלֶךְ שְׁלָמָה בְּרוּךְ. אֶמָּאִי
אִיקְרִי הַכִּי. אֲלֹא וְהַמֶּלֶךְ שְׁלָמָה,
מְלָכָא דְשְׁלָמָה דִּילִיָּה. דְּהִיא בְּכַמָּה אֶתְּרִי כְּתוּב
הַמֶּלֶךְ סֵתֵם, וְלֹא כְּתוּב הַמֶּלֶךְ שְׁלָמָה. אֲלֹא
הַמֶּלֶךְ סֵתֵם, עַל בֵּית דָּוִד קְאָמַר. הַמֶּלֶךְ שְׁלָמָה,
עַל מְלָכָא דְשְׁלָמָה דִּילִיָּה קְאָמַר.

בְּרוּךְ, דְּהִיא כְּדִין נְבִיעוֹ דְּבְרֻכָּאן לָא הוּוּ פְּסֻקִין
עֵילָא וְתַתָּא. בְּרוּךְ, דְּכָל בְּרֻכָּאן נְבִיעִין
מִתְּתִין, לְאֶתְּבְּרָכָא כָּל עַלְמִין, וְכָל אֶתְּוֹן
אֶתְּנַהֲרִין, כְּלָהוּ בְּחַבּוּרָא חָדָא, בְּשִׁלְמוֹ חָד.

וְכָל הָאוֹתִיּוֹת מֵאִירוֹת כָּל בְּחַבּוּר אַחַד, בְּשִׁלְמוֹת אַחַת.

וְאִזּוּ יִרְשׁ הַשֵּׁם הַזֶּה אֶת הָאוֹת
הָאֲחֻרֹנָה שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ
לְהִקְרֹא אַף כִּף בְּרוּךְ, שְׁכָתוּב (שם
ה) בְּרוּךְ ה' אֱלֹהֵי וְכוּ' דָּוֵד אָבִי.
שֶׁבְאֲשֶׁר נִקְרָא בְּרוּךְ, אִזּוּ הַכֹּל הוּא
שֵׁם שֶׁלֹּם פְּרָאוֹי, וְכֹל הָעוֹלָמוֹת
מִתְבָּרְכִים מִתּוֹךְ מְקוֹר הַחַיִּים.
וְהַשֵּׁם הַזֶּה הוּא מַעְלָה וּמְטָה.
לְפַעֲמִים לְמַעְלָה, וּלְפַעֲמִים
לְמַטָּה. אֲשֶׁרִיכֶם הַעֵם הַקְּדוֹשׁ,
שְׁסוּדוֹת קְדוּשִׁים עֲלוֹנִים הַתְּגַלוּ
לְכֶם.

בְּאֲשֶׁר מִתְחַבְּרוֹת הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל
הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, אֲזִי ו' יוֹרֶדֶת
לְהַמְשִׁיךְ אֶת ה' מִמְטָה לְמַעְלָה,
לְהִיּוֹת חֲבוּר אֶחָד, וְאִזּוּ הָאוֹתִיּוֹת
שֶׁל אֶלְפָּא בִּיתָא יוֹרְדוֹת וְעוֹלוֹת.
א' יוֹרֶדֶת אֶל ת' לְהַמְשִׁיכָה אֵלַיָּה,
שִׁיתְחַבְּרוּ אֵלָיו תּוֹךְ אֵלָיו. ב' עוֹלָה
לְש' מִמְטָה לְמַעְלָה, שְׁהָרִי
נִמְשָׁכָה מִמְטָה, וְרוֹצֵה לְהִתְחַבֵּר
עִם בְּעָלָה.

א' הַסּוּד שֶׁל הָאוֹת ו', שְׂרוּצָה
לְהַקִּים אֶת הַכְּפֹלָה בְּשִׁירִים הֶלְלוּ
שֶׁהִיא מְעוֹרֶרֶת מִמְטָה, כְּשֶׁהִיא
מִתְקַשֶּׁטֶת, וְנוֹתֵן לָהּ יָד
לְהַמְשִׁיכָה אֵלָיו, וְהָאוֹתִיּוֹת
שֶׁמְחֹת זֹו לְזֹו. בְּשַׁעָה שֶׁהִיא
אוֹמֶרֶת אֵלָיו מְשֻׁכְנִי, אֲזִי א'
שֶׁהוּא ו', יוֹרֶדֶת אֶל הַת'
לְהַמְשִׁיכָה אֵלַיָּה.

וּבְשַׁעָה שֶׁהִיא אוֹמֶרֶת אַחֲרֶיךָ
נְרוּצָה, עוֹלָה ב', וְרוּצָה אַחֵר ש',
שֶׁהִיא ו'. וְאִזּוּ הִיא נִכְנָסֶת לְתוֹךְ
חֲדָרֵי הַמְּלָךְ, שֶׁהֵם שְׁלֹשׁ נִקְדוֹת,
וְהַחֲדָרִים, וְהַאֲכֻסְדְּרוֹת לְתוֹךְ
הַחֲדָרִים, זֹו הִיא הָאוֹת ש', שְׁלֹשׁ
נִקְדוֹת וְהַאֲכֻסְדְּרוֹת לְפָנִים.

וּבְשַׁעָה שֶׁאוֹמֶרֶת נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה
כִּף, בָּאָה ג' לְהַתְדַבֵּק בְּאוֹת ר',
שְׁהָרִי אִזּוּ שְׁמַחָה וְרוּצוֹן בְּעֶשְׂרִים
וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת, שֶׁנִּשְׁתַּלְמּוּ בְּאוֹת
ג', וְהָאוֹת ר' מִתְגַּלִּית אֵלָיו, לְטַל
מִמֶּנּוּ בְּלִי בּוֹשָׁה כָּלֵל. וְהוּא
לְהַדְבִּק בָּהּ וּלְהַרְיֵק בָּהּ בְּרוּצוֹן.

וְכַדִּין, יִרְתָּא שְׁמָא דָּא, אֶת בְּתָרְאָה דְּבִשְׁמָא
קְדִישָׁא, לְאַתְקָרִי אוּף הָכִי בְּרוּךְ.

דְּכַתִּיב, (שם ח טו) בְּרוּךְ ה' אֱלֹהֵי וְכוּ' דָּוֵד אָבִי.

דְּכַד אַתְקָרִי בְּרוּךְ, כְּדִין כּוּלָּא אִיהוּ שְׁמָא
שְׁלִים כְּדָקָא יָאוֹת, וְכֹל עֲלָמִין אַתְבְּרָכָאן
מִגּוּ מְקוּרָא דְחַיִּי. וּשְׁמָא דָּא, אִיהוּ עֵילָא
וְתַתָּא. לְזַמְנִין לְעֵילָא, לְזַמְנִין לְתַתָּא. זְכָאִין
אַתּוֹן עֲמָא קְדִישָׁא, דְּרִזִּין קְדִישִׁין עֵילָאִין
אַתְגַּלְיִין לְכוּ.

כַּד מִתְחַבְּרִין אַתּוֹן דְּשְׁמָא קְדִישָׁא, כְּדִין ו'
נְחִית לְאַמְשָׁכָא ה', מִתַּתָּא לְעֵילָא, לְמַהוּי
חִיבּוּרָא קְדָא, וְכַדִּין אַתּוֹן דְּאַלְפָּא בִּיתָא
נְחִיתִין וְסִלְקִין. א' נְחִיתָא לְגַבִּי ת', לְאַמְשָׁכָא
לָהּ לְגַבִּיָּה, לְאַתְחַבְּרָא אֵלַיִן גּוּ אֵלַיִן. ב' סִלְקָא
לְגַבִּי ש', מִתַּתָּא לְעֵילָא, דְּהָא אַתְמְשָׁכַת
מִתַּתָּא, וּבְעֵיָא לְאַתְעַטְרָא בְּכַעְלָה.

א רְזָא דָּאֵת ו', דְּבַעֲי לְאַקְמָא לְכֹלָה, בְּאַלִּין
שִׁירִין דְּאִיהִי אַתְעַרַת מִתַּתָּא, כַּד אִיהִי
מִתְקַשֶּׁטֶת. וְיַהִיב לָהּ יָדָא לְאַמְשָׁכָא לָהּ לְגַבִּיָּה,
וְאַתּוֹן חֲדָאִין דָּא לְגַבִּי דָּא. בְּשַׁעָתָא דְּאִיהִי
אַמְרַת לְגַבִּיָּה מְשֻׁכְנִי, כְּדִין א' דְּאִיהוּ ו', נְחִית
לְגַבִּי ת', לְאַמְשָׁכָא לָהּ לְגַבִּיָּה.

וּבְשַׁעָתָא דְּאִיהִי אַמְרַת אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה, סִלְקָא
ב', וּמְרַהֲטָא כְּתֵר ש', דְּאִיהוּ ו'.

וְכַדִּין עֵילָא אִיהִי גּוּ חֲדָרֵי מְלָכָא, דְּאִינוּן תְּלַת
נְקוּדִין, וְחֲדָרִין, וְאַכְסְדְּרִין לְגּוּ חֲדָרִין, דָּא
אִיהִי אוֹת ש', תְּלַת נְקוּדִין, וְאַכְסְדְּרִין לְגּוּ.

וּבְשַׁעָתָא דְּאַמְרַת נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה כִּף, אַתְנָא
ג' לְאַתְדַבְּקָא בְּאַת ר', דְּהָא כְּדִין

חֲדוּא וְרוּעָא בְּעֶשְׂרִין וְיִתְרִין אַתּוֹן,
דְּאַשְׁתַּלִּימוּ בְּאַת ג'. וְאַת ר אַתְפְּרַעָא לְגַבִּיָּה,
לְנִטְלָא מִנִּיהּ בְּלָא כִּיסוּפָא כָּלֵל. וְאִיהוּ
לְאַתְדַבְּקָא בָּהּ, וְלְאַרְקָא בָּהּ בְּרוּעָא.

בשעה שהיא אומרת נזפירה דודיך מיין, נזכרת שהרי הערלה באה לתוך אותם ההמונים לערבב שמחתה, כדי לטל חלק בשמחת הקדש. וכשהיא רואה אותו, שאוחזו הטמאה בשפולי המקדש, אזי היא מקטינה את עצמה, כדי לתת לו תמצית דחוקה ונסתרת, כמו שנזכר מתוך האבן. ואז ד' נותנת לאות ק', והאות ק' מתפשטת בשמחה, לטל חלק מתוך המקדש.

ועל שהפלה הזו היא קדושה, לטמאה אין לה לתת, עושה עצמה ד', כמי שלא נוטל בתוכה כל פך, והיא עניה, וכך צריך. וסימנה - (בראשית מב) ויאמר יעקב לבניו למה תתראו. שאתם בשבע ובעשר, הרי רשעי הארץ אצלכם. הראו עצמכם עניים ורעבים. ועל זה מראה עצמה בשמחה, ד'.

בשרואה, רשע זה האות ק', שמתפשטת כמו שנחש פושט את זנבו, ומחזיק אותה בשמחה, לינק מן המקדש, שאז הוא מזדמן לערבב את השמחה בכל מקום שרואה אותה.

ועל פן, בכל מקום של שמחה יש להרבות צבאות, כדי שלא יוכל לקטרג, וכך בכל מקום של אכל יש להרבות צבאות, שהרי הוא שם, שאין יכול לקטרג, וישברו כח.

בשעה הזו אומרת מישרים, ומזפירה אות אחת מאותם מישרים. אז יוצאת אות הנזב החזק שמתפשט למטה חמשים אמה. כמו שאותו המקום שהמן נתלה בו, וזו היא האות י'. פיין שהנחש הזה זוקף עיניו, ורואה את אותה התליה שבאה, אז נפרד מתוך המקדש, ובורח.

והכלה יוצאת אל אהובה, ומעברת מהאות ד', ונכנסת

בשעתא דאיהי אמרת נזפירה דודיך מיין, אינפרת דהא ערלה אתיאי גו אינון אוכלוסין, לערבבא חדוהא, בגין למיטל חולקא בחדווא דקודשא. וכד איהי חמת ליה, דאחיד מסאבא בשיפולי מקדשא, כדין איהי אזעירת גרמה, בגין למיהב ליה תמצית דחיק וסתים, כמה דנביע מגו אבנא. וכדין ד' יהיב לאת ק', ואת ק' אתפשט בחדווא, לנטלא חולקא מגו מקדשא.

ועל דכלה דא קדישא איהי, למסאבו לית לה למיהב, עבידת גרמה ד', כמאן דלא נטיל בגווה כל פך, ואיהי מספנא, והכי אצטריך. וסימניה, (בראשית מב א) ויאמר יעקב לבניו למה תתראו. דאתון בשבעא ובעותרא, הא חייבי ארעא גבייכו, אחזו גרמייכו מספנין וכפינין. ועל דא אחזיאת גרמה בחדוה, ד'.

בר חמת, חייבא דא את ק', דאתפשטא פנחש דפשיט זנביה, ואתקיף ליה בחדווא, לינקא מן מקדשא, וכדין איהו אזדמן לערבבא חדוה, בכל אתר דחמי לה.

ועל דא, בכל אתר דחדווא, אית לאסגאה חילין, בדיל דלא יכיל לקטרגא. וכל בכל אתר דאבלא, אית לאסגאה חילין, דהא איהו תמן, דלא יכיל לקטרגא, ויתברון חיליה.

בשעתא דאיהי, אמרת מישרים, ואדפרת את חד מאינון מישרים. כדין נפקת את תקיף זנבא פשיט לתפא, חמשין אמין. פגוונא דההוא אתר, דהמן אזדקף ביה, ודא איהי את י'. פיין דזקיף האי נחש עינוי, וחמא להאי זקפא דאתי, כדין אתפרש מגו מקדשא, ועריק.

וכלה נפקת לגביה דרחימה, ואתעברת מאת

לאות ה' ויוצאת אליו, והשמה
נשלמת מכל הצדדים, בלי קטרוג
אחר ובלי ערבוביָא.

באן יש להסתכל, בשעה
שאמרת משכני, הוא א', והיא
ת'. ובשעה שאמרת אחריו
נרוצה, היא ב' והוא ש'. ובשעה
שאמרת נגילה ונשמחה בך, הוא
ג' והיא ר'. ובשעה שפא הנחש,
כשאמרת נזכרה דידך מיין, היא
ד', ואותו המקטרג ק'. כל זה
למה מתחלפות האותיות במקום
למקום? הוא מתחלף באותיות
אחרות, והיא מתחלפת באותיות
אחרות?

א"א, בשעה שאמרת משכני,
אין אות שמושכת אותה פרט לזו
א'. שהיא האות שמאירה בצד
האור הראשון, סוד הימין, שהרי
הימין תמיד מקרבת, ומחזיק בה
להמשיכה למעלה. ומשום כך
הוא א' והיא ת', שהיא מתקשטת
בכל הצדדים, כדי לעלות
למעלה, משפחת וחוזרת
להתעורר למעלה.

ובשעה שאמרת אחריו נרוצה,
הרי כל אותם ההמונים הפנימיים
שלה, שהם הגוף, לוקחת אליה,
והיא הבית לקבל את אוכלוסיה
ולהכניסם למלך, כמו שנאמר
(תהלים מה) בתולות אחריה רעותיה
וגו'. ועל זה היא ב'. והוא
מתעטר בש"ן, ופותח ההיכלות
של אותם חדרי המלך, לקבל
אותה ולהכניסה אליהם.

ובשעה שאמרת נגילה ונשמחה
בך, הרי שמחת הצדיקים
שהזדמן לשמח אותה. ועל זה
הוא ג' והיא ר'. התפקנה היא
לבדה, ונתגלתה אליו, לטל
שמה באותו המקום, כמו אשה
שמתגלית להשתמש בבעלה.

ד', ועיילא באת ה', ונפקת לגביה, וחדוה
אשתלים מכל סטרין, בלא קטרוגא אחרא,
ובלא ערבוביָא.

הבא אית לאסתכלא, בשעתא דאמרת משכני,
איהו א', ואיהי ת'. ובשעתא דאמרת
אחריו נרוצה, איהי ב', ואיהו ש'. ובשעתא
דאמרת נגילה ונשמחה בך, איהו ג', ואיהי
ר'. ובשעתא דאתיא נחש, פד אמרה נזכרה
דודיך מיין, איהי ד', והוא מקטרגא ק'. כל
דא, אמאי מתחלפי אתוון מאתר לאתר, איהו
אתחלף באתוון אחרנין, ואיהי אתחלפת
באתוון אחרנין.

א"א, בשעתא דאמרת משכני, לית את
דאמשיך לה, בר דא א'. דאיהי את
דנהרא בסטרא דאור קדמאה, רזא דימינא,
דהא ימינא מקרב תדיר, ואתקיף בה,
לאמשכא לה לעילא. ובגין כך איהו א', ואיהי
ת', דאיהי מתקשטא בכל סטרין, בגין לסלקא
לעילא, משפחת ומהדרת לאתערא לעילא.

ובשעתא דאמרת אחריו נרוצה, הא כל אינון
אוכלוסין (דף פב ע"ב) פנימאן דילה,
דאינון גופא, נטלה לגבה, ואיהי ביתא לקבלא
אוכלוסהא, ולעאלא לון לגבי מלפא. כמה
דאת אמר, (תהלים מה טו) בתולות אחריה רעותיה
וגו'. ועל דא איהי ב'. ואיהו אתעטר בש"ן,
ופתח היכלין דאינון חדרי מלפא, לקבלא לה
ולאעלא לה לגבייהו.

ובשעתא דאמרת נגילה ונשמחה בך, הא
חדוה דצדיקיא, דאזדמן למחדי
לה. ועל דא איהו ג', ואיהי ר', אתפקנת איהי
בלחודהא, ואתפרעא לגביה, לנטלא חדווה
דהוא אתר, פאתתא דאתפרעא לאשתמשא
בבעלה.

ובשעה שאמרת נזכירה דודיך מיין, מתקרב אותו המקטרג. וכיון שרואה אותו, נעשית עניה, בסוד האות ד', כדי שלא יטמא המקדש. ואותו המקטרג פושט זנבו בשמחה לקבל מעינוגי השמחה, ועל זה ק'.

עד שאמרת מישרים, ומתגלה פ', והמקטרג ההוא בורח. והיא באה ומתעברת מהאות ד', ונכנסת לאות ה', ואז מתגלים המישרים. ה"ץ הגה מישרים, ו"ף הגה מישרים.

ועל זה מתחלפות האותיות ממקום למקום ומדרגה לדרגה, והכל בסוד של אותיות התורה. אשרי העם הקדוש, שהם נדבקים במלך העליון, והכל התפקן בשבילם.

שמוח רבי שמעון. אמר לו אליהו, רבי, פתח פיה ויאירו דבריך לפני עתיק הימים. פתח רבי שמעון ואמר, אם נוח לפני מר שאשאל ממנו שאלה? אמר לו, רבי, הקשר של השלטון בחקיקות האורות מהו?

אמר לו: זהו שפתוב משכני אחריו נרוצה, שהרי במקום שהולך השלטון של המלך העליון, שם כלם הולכים ונמשכים אחריו. כעת, רבי, אמר דבריך וסדר את פלי זינך.

פתח ואמר, משכני אחריו נרוצה הביאני המלך חדריו. פתוב (תהלים 130) מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה. בא וראה, דוד המלך, הקדוש ברוך הוא התרצה בו יותר מכל מלכי העולם, כמו שנאמר (מלכים א-ח) ואבחר בדוד להיות על עמי ישראל. מה הטעם?

משום שדוד, מיום שהיה הולך אחר הצאן במדבר, היה מסתכל משבח ואומר (תהלים ח) כי אראה

ובשעתא דאמרת נזכירה דודיך מיין, אתקריב ההוא מקטרגא, וכיון דחמת ליה, אתעבידת מסכנא, ברזא דאת ד', בגין דלא יסתאב מקדשא. וההוא מקטרגא פשיט זנביה בחידו, לקבלא מעינוגי דחדוא, ועל דא ק'.

עד דאמרת משרים, ואתגלייא פ', וההוא מקטרגא ערק. ואיהי אתייא ומתעברא מאת ד', ועיילת באת ה'. וכדין אתגליין משרים. ה"ץ, הא משרים. ו"ף, הא משרים. ועל דא, מתחלפי אתוון, מאתר לאתר, ומדרגא לדרגא, וכולא ברזא דאתוון דאורייתא. ופאין עמא קדישא, דאינון מתדבקי במלכא עילאה, וכולא אתתקן בגינייהו.

חרי רבי שמעון, אמר ליה אליהו, רבי, אפתח פומך, וינהרון מילך קמי עתיק יומין. פתח רבי שמעון ואמר, אי ניחא קמי דמר דאשאל מיניה חד שאילתא. אמר ליה, רבי, קוטרא דהורמנותא בגליפין טהירין מהו.

אמר ליה, הדא הוא דכתיב, משכני אחריו נרוצה. דהא באתר דהורמנותא דמלכא עילאה אזיל, תמן אזלי כולהו ואתמשכן אבתריה. השתא רבי, אימא מיליך וסדר זינך.

פתח ואמר, משכני אחריו נרוצה הביאני המלך חדריו. פתיב, (שם 130 א) מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה. תא חזי. דוד מלכא, קודשא בריך הוא אתרעי ביה נתיר מכל מלכין דעלמא, כמה דאתמר, (מ"א ח טו) ואבחר בדוד להיות על עמי ישראל. מאי טעמא.

בגין דדוד, מן יומא דהוה אזיל בתר עאנא במדברא, הוה מסתכל התם במדברא עובד אומנותא דקודשא בריך הוא, והוה שם במדבר את מעשה האמנות של הקדוש ברוך הוא, והנה

מִשְׁבַּח וְאָמַר, (תהלים ח ד) כִּי אֶרְאֶה שְׁמֶךָ מַעֲשֵׂה אֲצַבְעוֹתֶיךָ וּגּוֹ'.

שְׁמֶיךָ מַעֲשֵׂה אֲצַבְעוֹתֶיךָ וּגּוֹ'.
מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁהָיָה בְּלִילָה כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם שׁוֹכְבִים יְשָׁנִים עַל מִטּוֹתֵיהֶם, וְהוּא הָיָה יוֹשֵׁב בַּמִּדְבָּר, וְהָיָה מִסְתַּפֵּל בַּשָּׁמַיִם, בְּלִבְנָה וּבִכְפֻכְבִּים וּבִמְזֻלוֹת וּבְכַמְעֵשֶׂה הַשָּׁמַיִם, וְהָיָה אוֹמֵר כִּי אֶרְאֶה שְׁמֶיךָ וּגּוֹ'. וְכַתּוּב (שם) ה' אֲדוֹנָנוּ מֶה אֲדִיר שְׁמֶךָ וּגּוֹ'. וְתַמִּיד הָיָה פּוֹחֵד, וּמִשְׁבַּח וּמְרוֹמֵם אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אַחֲרַי כֶּף הָיָה בּוֹרַח מִלִּפְנֵי חַמּוּי, וּבְכָל צָרָה שֶׁהִיָּתָה לוֹ, הָיָה מִשְׁבַּח וּמִתְפַּלֵּל לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְכַעֲתָ, בְּהִיּוֹתוֹ בַּמִּדְבָּר יִהְיֶה, שֶׁהָיָה שְׁאוּל רוֹדֵף אַחֲרָיו, הָיָה אוֹמֵר שִׁירָה, שֶׁכְּתוּב (תהלים 10) מִזְמוֹר לְדָוִד (וְכַן בְּאֲבִשְׁלוֹם כְּתוּב (שם 1) מִזְמוֹר לְדָוִד בְּכַרְחוֹ מִפְּנֵי אֲבִשְׁלוֹם בְּנֹו, הָיָה אוֹמֵר, וְעַשְׂוֹ אֲמַר שִׁירָה) בְּהִיּוֹתוֹ בַּמִּדְבָּר יִהְיֶה, בְּמָקוֹם שֶׁהָיָה רוֹדְפִים אַחֲרָיו.

וְכֹה אָמַר? אֱלֹהִים אֵלֵי אַתָּה אֲשַׁחֲרֶךָ וּגּוֹ'. אֱלֹהִים, אֵלֵי, אַתָּה - שְׁלֹשָׁה שְׁמוֹת הֵם. אֱלֹהִים - זוֹהֵי דְרָגָתוֹ, כְּתוּר הַמַּלְכוּת. אֵלֵי - זֶה הָרֵאשׁ שֶׁהַכְּתוּר הַזֶּה שְׁעוֹמֵד עָלָיו, וְהוּא עֹמֵד אַחַד שְׁכָל הָעוֹלָם עוֹמֵד עָלָיו, שֶׁכְּתוּב (משלי 1) וְצַדִּיק יִסּוֹד עוֹלָם. אַתָּה - זֶה הַיְמִין הָעֲלִיּוֹן, שֶׁכְּתוּב (תהלים קי) אַתָּה כֹּהֵן לְעוֹלָם. וְעַל זֶה שֶׁלֹּשׁ דְּרָגוֹת כָּאֵן - אֱלֹהִי"ם, אֵלֵי, אַתָּה. אֲשַׁחֲרֶךָ, וְאַבְקֵר אֶצְלֶךָ בְּכָל יוֹם תָּמִיד.

צְמָאָה לֶךָ נִפְשִׁי (שם 10), כְּמִי שֶׁצְמָא לְשִׁתּוֹת. אַף כָּאֵן אָנִי, צְמָאָה נִפְשִׁי אֶלֶיךָ, תָּאב אֶלֶיךָ בְּשָׂרִי, שִׁיְהִי הַנֶּפֶשׁ וְהַבֶּשֶׂר דְּבָקִים אֶלֶיךָ. בְּאַרְצָ צִיָּה וְעֵיף בְּלֵי מַיִם, מֶה זֶה בְּלֵי מַיִם? שְׁאֵין שֵׁם אוֹר הַתּוֹרָה, הָאוֹר שֶׁל הַמְּאֹר הָעֲלִיּוֹן.

מִאֵי טַעְמָא, בְּגִין דְּהָא בְּלִילָא, כָּל בְּנֵי עֲלָמָא שְׁכָבֵי נְיִימִין עַל עַרְסִייהוּ, וְאִיהוּ הוּא יְתִיב בַּמִּדְבָּרָא, וְהוּא אִסְתַּפֵּל בַּשָּׁמַיָא, בְּסִיְהָרָא וְכוּכְבִּיָא וּבְמִזְלֵי, וּבְעוֹבְדֵי דְשָׁמַיָא, וְהוּא אָמַר כִּי אֶרְאֶה שְׁמֶיךָ וּגּוֹ'. וְכַתִּיב (שם פסוק י') ה' אֲדוֹנָנוּ מֶה אֲדִיר שְׁמֶךָ וּגּוֹ'. וְתַדִּיר הוּא דְחִיל, וּמִשְׁבַּח וּמְרוֹמֵם לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

לְבַתֵּר הוּא עָרִיק מִקְמֵי חַמּוּי, וּבְכָל עָאקוּ דְהוּא לִיָּה, הוּא מִשְׁבַּח וּמִצְלֵי קְמֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְהַשְׁתָּא בְּהִיּוֹתוֹ בַּמִּדְבָּר יִהְיֶה, דְהוּא שְׁאוּל מִלְכָּא רְדִיף בְּתַרְיָה, הוּא אָמַר שִׁירָה. דְכַתִּיב, מִזְמוֹר לְדָוִד (וְכַן בְּאֲבִשְׁלוֹם כְּתִיב (שם 1) מִזְמוֹר לְדָוִד מִפְּנֵי אֲבִשְׁלוֹם בְּנֹו, הוּא אָמַר, וְהַשְׁתָּא אָמַר שִׁירָה) בְּהִיּוֹתוֹ בַּמִּדְבָּר יִהְיֶה, בְּאַתֵּר דְהוּא רְדִפִין אַבְתַּרְיָה.

וְכֹה אָמַר, (שם 10 ב) אֱלֹהִים אֵלֵי אַתָּה אֲשַׁחֲרֶךָ וּגּוֹ'. אֱלֹהִים, אֵלֵי, אַתָּה, תִּלְתַּת שְׁמֵהֶן אֵינוּן. אֱלֹהִים, דָּא אִיהוּ דְרָגָא דִּילִיָּה, כְּתָרָא דְמַלְכוּתָא. אֵלֵי, דָּא רִישָׁא, דְכְּתָרָא דָּא דְקִיּוּמָא עָלִיָּה, וְאִיהוּ חַד עֹמּוּדָא דְכָל עֲלָמָא עָלִיָּה קִיּוּמָא. דְכַתִּיב, (משלי י כה) וְצַדִּיק יִסּוֹד עוֹלָם. אַתָּה, דָּא יְמִינָא עֵילָאָה. דְכַתִּיב, (תהלים קי ד) אַתָּה כֹּהֵן לְעוֹלָם. וְעַל דָּא, תִּלְתַּת דְּרָגִין הַכָּא, אֱלֹהִי"ם, אֵלֵי, אַתָּה. אֲשַׁחֲרֶךָ, וְאַבְקֵר לְגַבְרֵי בְּכָל יוֹמָא תַדִּיר.

צְמָאָה לֶךָ נִפְשִׁי, כְּמֵאן דְצָחֵי לְמִשְׁתִּי, אוּף הָכִי אָנָּא, צָחֵי נִפְשִׁי לְגַבְרֵי, תָּאִיבָא לְגַבְרֵי בְּשָׂרָא דִּילִי, לְמַהוּי נִפְשָׁא וּבְשָׂרָא דְבָקָא לְגַבְרֵי. בְּאַרְצָ צִיָּה וְעֵיף בְּלֵי מַיִם, מִאֵי בְּלֵי מַיִם. דְלִית תַּפְּן נְהִירוֹ דְאוּרִיָּתָא, נְהִירוֹ דְנְהוּרָא עֵילָאָה.

בן בקדש חזיתך, מאי טעמא. אלא פן בקדש
חזיתך, אף על גב דאנא במדברא דא,
באתר דאיהו הכי, אנא חמי לך, לאתדבקא
בך, ותאיב אבתך למהחמי עוזך וכבודך. ודא
איהו כמא דכתיב, משכני אחרך נרוצה,
בזמנא דתמשכני אבתך, פלא נתרעי עמך.
הביאני המלך חדריו, אליו חדריו - אלו חדריו
גן העדן. ששנינו, כשברא
הקדוש ברוך הוא את אדם
הראשון, מעפרו של בית המקדש
נטל, ומשם נברא. ונפח בו נשמת
חיים, ומשם פתח לו פתח של גן
עדן, והכניס אותו לשבעים
חדרים היכלות קדושים, ועשה
לו עשר חפות, כמו אותן החפות
שעתיד הקדוש ברוך הוא לעשות
לצדיקים בגן עדן. ומלאכים
העליונים היו מרקדים לפניו,
והיה שמח שם.

והיה שמח שם. ושם העביר לפניו הקדוש ברוך
הוא כל אותן רוחות ונשמות
שעתידות ומזמנות להיות בבני
אדם שיצאו ממנו.
בין שהגיע לדוד המלך, ראה
אותו שלא היה לו חיים כלל. אמר
לפניו: רבוננו של עולם, מי הוא
זה שלא ראיתי לו חיים? עד
שאמר לו הקדוש ברוך הוא: זה
דוד המלך. בין שראה אדם
הראשון כך, נתן לו משנתיו
שבעים שנים, והם שבעים
השנים של חיי דוד המלך. וכל
איבר ואיבר מכל איבריו נתן לו
משלו. וחסרו מאדם הראשון
שבעים שנה מאותן אלף השנים
שלו.

והיה שמח שם. ושם העביר לפניו הקדוש ברוך
הוא כל אותן רוחות ונשמות
שעתידות ומזמנות להיות בבני
אדם שיצאו ממנו.
בין שהגיע לדוד המלך, ראה
אותו שלא היה לו חיים כלל. אמר
לפניו: רבוננו של עולם, מי הוא
זה שלא ראיתי לו חיים? עד
שאמר לו הקדוש ברוך הוא: זה
דוד המלך. בין שראה אדם
הראשון כך, נתן לו משנתיו
שבעים שנים, והם שבעים
השנים של חיי דוד המלך. וכל
איבר ואיבר מכל איבריו נתן לו
משלו. וחסרו מאדם הראשון
שבעים שנה מאותן אלף השנים
שלו.

כתוב משכני אחרך נרוצה,
אותיות הסוד של השם הקדוש
היו חקוקות מעלה ומטה. בשעה
שאותן אותיות בולטות ועולות

בן בקדש חזיתך, מאי טעמא. אלא פן בקדש
חזיתך, אף על גב דאנא במדברא דא,
באתר דאיהו הכי, אנא חמי לך, לאתדבקא
בך, ותאיב אבתך למהחמי עוזך וכבודך. ודא
איהו כמא דכתיב, משכני אחרך נרוצה,
בזמנא דתמשכני אבתך, פלא נתרעי עמך.
הביאני המלך חדריו, אליו חדריו - אלו חדריו
גן העדן. ששנינו, כשברא
הקדוש ברוך הוא את אדם
הראשון, מעפרו דבי מקדשא נטיל,
ומתמן אתברי. ונפח באנפוי נשמתא דחיי,
ומתמן פתח ליה פתחא דגן עדן, ועייל ליה
בשבעין אדרין היכלין קדישין, ועבד ליה
עשר חופות. כגוונא דאינון חופות דזמין
קודשא בריך הוא למעבד לצדיקנא בגן עדן.
ומלאכי עילאי הוו מרקדן קמיה, וההו חדי
תמן.

ותמן אעבר קמיה קודשא בריך הוא, כל אינון
רוחין ונשמתין, דזמנין ומתעתדן
למהוי בבני נשא, דיפקון מיניה.

בין דמטא למלך דוד, חמא ליה דלא הוי
ליה חייין כלל. אמר קמיה רבוננו של
עולם, מאן הוא דנא, דלא חמינא ליה חייין,
עד דאמר ליה קודשא בריך הוא, דוד מלכא
איהו. בין דחמא אדם הראשון כך, נהיב ליה
משנוי שבעין שנין, ואינון שבעין שנין דחיי
דוד מלכא. וכל שייפא ושייפא מכל שייפוי,
יהב ליה מדייליה, וחסרו מאדם קדמאה
שבעין שנין, מאינון אלף שנין דיליה.

כתיב, משכני אחרך נרוצה, אתון דרזא
דשמא קדישא, הו גליפין עילא
ותתא. בשעתא דאינון אתון בלטין וסלקין
לגבי אתון אחרנין, כל אינון משריין קדישין,

לאותיות האחרות, כל אותם המחנות הקדושים נוסעים במסעיהם באימה ובושה, משום שאין תקיפות לעליונים.

מכאן, כל אותם בני העולם שאין להם בושה, אין להם חלק לעולם הבא. כל אותם עזי המצח שהיו בישראל, כשהיו מסתכלים באותיות השם הקדוש, בציץ נור הקדש של כהן גדול, היו משברים את לבם ומסתכלים במעשיהם, משום שהציץ היה עומד על אות, שכל מי שהסתכל בו, היה מתבייש במעשיו.

האותיות של סוד השם הקדוש יהו"ה, שהיו חקוקים על הציץ, היו מאירים ובולטים ונוצצים. כל מי שהסתכל באותו ניצוץ, היה רואה אותיות בולטות, ופניו נופלים מאימה של רבונו, ושבר לבו לקדוש ברוך הוא.

כמו זו הקטרת, כל מי שמריח באותו העשן, כשעולה אותו העמוד מאותו מעלה עשן, היה מברר לבו בברור ואור, בשמחה ורצון, לעבד את אדונו, ומעביר ממנו זממת וטנוף היצר הרע, ולא היה לו אלא לב אחד כנגד אביו שבשמים.

משום שקטרת היא שברון ליצר הרע ודאי בכל הצדדים. וכמו שהציץ היה עומד על גס, אף כף הקטרת. שאין לה דבר בעולם שמשבר את הצד האחר פרט לקטרת.

בא וראה, שהרי פרושה, שכתוב ויאמר משה אל אהרן קח את המחפה וגו', שהרי השבר של הצד האחר אינו אלא קטרת. משום שהרי אין שמחה וחיבת לב לפני הקדוש ברוך הוא כמו הקטרת, ועומדת לבטל כשפים ודברים רעים מן הבית. ריח ועשן הקטרת שעושים בני אדם לאותו מעשה הוא מבטל, כל שכן הקטרת.

נטלין במטלונן באימתא וכסופא. בגין דלית תקיפו לעילאי.

מחבא, כל אינון בני עלמא דלית בהו כיסופא, לית להו חולקא לעלמא דאתי. כל אינון תקיפי מצחא דהוי בהו בישראל, בד הוו מסתכלין באתוון דשמא קדישא, בציצא נזרא דקודשא דכהן גדול, הוו מתברי לביהו, ומסתכלי בעובדיהון, בגין דציץ על את הוה קאים, דכל מאן דאסתפל ביה, הוה מכסיף מעובדוי.

אתוון דרזא דשמא קדישא דיהו"ה, דהוה גליף על ציצא, הוו נהרין ובלטין ונצצין, כל מאן דאסתפל בהווא נציצו, הוה חמי אתוון בלטין, ואנפוי נפלין מאימתא דמאריה, ותבר לביה לגבי קודשא בריך הוא.

בגוונא דא קטורת, כל מאן דארח בהווא תננא, בד סליק ההוא עמודא, מההוא

(דף פג ע"א) מעלה עשן, הוה מברר לביה בבירור ונהירו, בחדווא ורעותא, למפלח למאריה, ואעבר מגיה זוהמא וטנופא דיצר הרע, ולא הוה ליה אלא לבא חדא, לקבל אבוי דבשמיא. בגין דקטורת תבירו דיצר הרע איהו ודאי בכל סטרין. וכמא דציץ הוה קאים על ניסא, אוף הכי קטורת. דלית לה מלה בעלמא, דמתבר ליה לסטרא אחרא, בר קטורת.

תא חזי, דהא אוקמוה, דכתיב, (במדבר יז יא) ויאמר משה אל אהרן קח את המחפה וגו', דהא תבירו דסטרא אחרא לאו איהו אלא קטורת. בגין דהא לית חדוה וחיבוו קמי קודשא בריך הוא כקטורת. וקיימא לבטלא תרשין ומילין בישא מביתא. ריחא ועשנא דקטורת, דעבדי בני נשא להווא עובדא איהו מבטל. כל שכן קטורת.

דְּבַר זֶה הוּא גְזֵרַת קִיּוּם לַפְּנֵי
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא - שְׁפַל מִי
שֶׁמִּסְתַּכֵּל וְקוֹרָא בְּכָל יוֹם אֶת
מַעֲשֵׂה הַקְּטָרֶת, נִצּוֹל מִכָּל דְּבָרֵי
כַּשְׁפִּים שֶׁל הָעוֹלָם, וּמִכָּל
הַפְּגָעִים הַרְעִים, וּמִהַרְהוּר רַע,
וּמִדִּין רַע וּמִמְגַּפָּה, וְלֹא יִנְזַק כָּל
אוֹתוֹ הַיּוֹם, שְׂאֵין יָכוֹל הַצַּד
הָאֲחֵר לְשַׁלֵּט עָלָיו, וְצָרִיף שְׂיִכּוֹן
בו.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אִם בְּנֵי אָדָם
הֵיוּ יוֹדְעִים פְּמָה עָלִיוֹן הוּא
מַעֲשֵׂה הַקְּטָרֶת לַפְּנֵי הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא, הֵיוּ נוֹטְלִים כָּל מְלָה
וּמְלָה מִמֶּנָּה, וּמַעֲלִים אוֹתָהּ
עֲטָרָה עַל רֹאשׁוֹ כְּמוֹ כֶּתֶר שֶׁל
זָהָב. וּמִי שִׁישְׁתַּדֵּל בוֹ, לְהַסְתַּכֵּל
בְּמַעֲשֵׂה הַקְּטָרֶת וּלְכוּן בוֹ בְּכָל
יוֹם, יֵשׁ לוֹ חֶלֶק בְּעוֹלָם הַזֶּה
וּבְעוֹלָם הַבָּא, וְיִסְלַק מִגַּפָּה מִמֶּנּוּ
וּמִכָּל הָעוֹלָם, וְיִנְצַל מִכָּל דֵּינֵי
הָעוֹלָם הַזֶּה, וּמִצָּדִידִים רָעִים,
וּמִדֵּינֵי גֵיהֶנֶם, וּמִדִּין שֶׁל מַלְכוּת
אֲחֵרָת.

בְּאוֹתָהּ הַקְּטָרֶת, כְּשֶׁהִיא עוֹלָה
עֲמוּד הַעֲשָׂן, נִכְתָּן הֵיחָד הַזֶּה רֹאֵה
אוֹתוֹת הַשָּׁם הַקְּדוֹשׁ פְּרוּשׁוֹת
בְּאֵייר, וְעוֹלוֹת לְמַעְלָה בְּאוֹתוֹ
הָעֲמוּד. אַחַר כֵּן, כְּמָה מְרַכְּבוֹת
קְדוּשׁוֹת הֵיוּ מְקִיפּוֹת אוֹתוֹ מִכָּל
הַצָּדִידִים, עַד שֶׁעוֹלָה וּמִשְׁמַח אֶת
מִי שֶׁמִּשְׁמַח. וּבְאוֹתָהּ הַקְּטָרֶת הֵיוּ
נִקְשְׂרִים קְשָׁרִים עָלֵינוּ, וְהַאֲבִירִים יוֹרְדִים לְהַמְשִׁיף אֶת
הַדְּרָגָה שֶׁלְּמַטָּה לְמַעְלָה. וְאִזּוֹ הִיא
אוֹמְרָת, מִשְׁכְּנֵי אַחֲרִיף נְרוּצָה,
מִשׁוּם שֶׁקְטָרֶת קוֹשֶׁרֶת קְשָׁרִים
מַעְלָה וּמַטָּה.

פְּתַח וְאָמַר, (שמות ל) וְעֲשִׂיתָ מִזְבַּח
מִקְטָר קְטָרֶת וְגו'. הַפְּסוּק הַזֶּה
יֵשׁ לְהַתְּבוּנָה בוֹ, מִשׁוּם שֶׁהֵיוּ שְׁנֵי
מִזְבְּחוֹת - מִזְבַּח הָעוֹלוֹת, וּמִזְבַּח
קְטָרֶת הַבְּשָׂמִים. זֶה בַּחוּץ וְזֶה
בְּפָנִים. מִזְבַּח הַקְּטָרֶת הַזֶּה הוּא פְּנִימִי.

מִלְּחָה דָא אִיהוּ גְזֵרַת קְיָמָא קַמִּי קוּדְשָׁא בְּרִיף
הוּא, דְּכָל מֵאן דְּאַסְתַּכֵּל וְקָרִי בְּכָל יוֹמָא
עוּבְדָא דְקְטוֹרֶת, אֲשַׁתְּזִיב מִכָּל מְלִין דְּחַרְשִׁין
דְּעֵלְמָא, וּמִכָּל פְּגָעִין בִּישִׁין, וּמִהַרְהוּרָא
בִּישָׁא, וּמִדִּינָא בִּישָׁא, וּמִמוֹתָנָא. וְלֹא יִתְזַק כָּל
הֵהוּא יוֹמָא, דְּלֹא יָכִיל סְטָרָא אַחֲרָא לְשַׁלְטָאָה
עָלֶיהָ, וְאַצְטְרִיף דִּיכוּוִין בֵּיהּ.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אִי בְנֵי נָשָׂא הוּוּ יוֹדְעֵי פְּמָה
עֵילְאָה הוּא עוּבְדָא דְקְטוֹרֶת קַמִּי קוּדְשָׁא
בְּרִיף הוּא, הוּוּ נְטָלִי כָּל מְלָה וּמְלָה מִנֶּיהָ,
וְסִלְקִי לָהּ עֲטָרָא עַל רִישֵׁיהּ, כְּכַתְּרָא דְדַהְבָּא.
וּמֵאן דִּישְׁתַּדֵּל בֵּיהּ, לְאַסְתַּכֵּלָא בְּעוּבְדָא
דְקְטוֹרֶת, וּלְכוּוִין בֵּיהּ בְּכָל יוֹמָא, אֵית לֵיהּ
חוּלְקָא בְּהַאי עֵלְמָא וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי, וְיִסְלַק
מוֹתָנָא מִינֶיהָ וּמִכָּל עֵלְמָא, וְיִשְׁתְּזִיב מִכָּל דֵּינִין
דְּהַאי עֵלְמָא, וּמִסְטְרִין בִּישִׁין, וּמִדֵּינֵי דְגֵיהֶנֶם,
וּמִדִּינָא דְמַלְכוּת אַחֲרָא.

בְּהוּא קְטוֹרֶת, כַּד הָהּ סָלִיק תְּנַנָּא בְּעֲמוּדָא,
כְּהֵנָּא הָהּ חָמִי אַתּוּוֹן דְּרָזָא דְשָׂמָא
קְדִישָׁא פְּרִישִׁין בְּאֵוִירָא, וְסִלְקִין לְעֵילָא בְּהוּא
עֲמוּדָא. לְבַתַּר, כְּמָה רְתִיכִין קְדִישִׁין הוּוּ סְחָרִין
לֵיהּ מִכָּל סְטְרִין, עַד דְּסָלִיק וְחָדִי לְמֵאן דְּחָדִי.
וּבְהוּא קְטוֹרֶת הָהּ מִתְקַשְׂרִי קְשׁוּרִין עֵילְאִין.
וְשִׁיפִין נִחְתִּין לְאַמְשָׁכָא לְדְרָגָא דְלִתְתָא
לְעֵילָא. וּכְדִין אִיהִי אֲמַרְת, מִשְׁכְּנֵי אַחֲרִיף
נְרוּצָה. בְּגִין דְקְטוֹרֶת אִיהִי מְקַשֶּׁר קְשָׁרִין עֵילָא
וְתַתָּא.

פְּתַח וְאָמַר, (שמות ל א) וְעֲשִׂיתָ מִזְבַּח מִקְטָר קְטָרֶת
וְגו'. הַאי קָרָא אֵית לְאַסְתַּכֵּלָא בֵּיהּ. בְּגִין
דְתִרִין מְדַבְּחִין הוּוּ, מְדַבְּחָא דְעֵלְוֹן, וּמְדַבְּחָא
דְקְטוֹרֶת בּוּסְמִין. דָּא לְבַר, וְדָא לְגָאוּ. הַאי
מְדַבְּחָא דְקְטוֹרֶת, אִיהוּ פְּנִימָאָה.

לְמָה נִקְרָא מִזְבַּח, וְהָיָה אֵין זֹבְחִים בּוֹ זֹבְחִים, וּמִזְבַּח עַל זֶה הוּא נִקְרָא? אֲלֵא מִשׁוּם שְׁמִכְבֹּשֶׁל וְכוּפַת אֶת כְּמָה צְדָדִים רְעִים. וְאוֹתוֹ הִצֵּד הָאֲחֵר הִיָּה כְּפוּת כְּמוֹ עֵגֶל שְׁכָפוּת לְזִבְיָהּ. אַךְ כִּף הִצֵּד הָאֲחֵר הִיָּה כְּפוּת, שְׂאִין יְכוּל לְשַׁלֵּט, וְלֹא לְהִיֹּת מְקַטְרֵג, וְעַל כֵּן נִקְרָא מִזְבַּח.

בְּשֵׂאוֹתוֹ הַמִּזְבַּח הָאֲחֵר הִיָּה רוֹאֵה עֲמוּד הַעֵשֶׂן שֶׁל הַקְּטֹרֶת עוֹלָה, הִיָּה נִכְנָע וּבוֹרַח וְלֹא יְכוּל לְקַרֵּב לְמִשְׁכָּן. וּמִשׁוּם כִּף נִטְהַר, וְלֹא מִתְעַרֵּב אַחֵר בְּאוֹתָהּ שְׂמִיָּה שְׁלֹמֶעֱלָה, פָּרַט לְקֹדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבַדּוֹ.

וְאֵין צַד אַחֵר שֶׁנִּהְיָה מִמֶּנּוּ, וְאֵין לְצַד הָאֲחֵר בַּה חֵלֶק כְּמוֹ בְּשֵׂאֵר הַקְּרַבְנוֹת וְהַעוֹלוֹת. מִשׁוּם שְׁבִשְׂאֵר הַקְּרַבְנוֹת, יֵשׁ חֵלֶק לְכָל וּקְרִיבָה בְּאוֹתוֹ הַקְּרַבֵּן. בְּקְטֹרֶת לֹא מִתְקַשֵּׁר וּמִתְעַרֵּב, אֲלֵא רַק הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבַדּוֹ, וְכָל הַצְּדָדִים הַרְעִים בּוֹרְחִים, וְהַצְּדָדִים הַקְּדוֹשִׁים מִתְקַרְבִּים, וְנִקְשָׁרִים אִיבֵר עִם אִיבֵר זֶה עִם זֶה, כֹּל אֶחָד וְאֶחָד כְּרֵאוֹ לֹ.

וּמִשׁוּם שֶׁהִיא כֹּף חֲבִיבָה, אֵין עוֹמֵד אוֹתוֹ הַמִּזְבַּח הַפְּנִימִי אֲלֵא בַּפְּנִים, שֶׁזֶהוּ הַמִּזְבַּח שֶׁהַבְּרָכוֹת נִמְצְאוֹת בּוֹ, וְעַל כֵּן הוּא נִסְתָּר מִן הָעֵינַן.

מַה כְּתוּב בְּאַהֲרֹן? (במדבר יז) וַיַּעֲמֵד בֵּין הַמַּתִּים וְגו'. שְׁכַפַּת אֶת מַלְאָךְ הַמָּוֶת שְׂאִין יְכוּל לְשַׁלֵּט כְּלָל, וְלֹא לַעֲשׂוֹת דִּין. סִימָן זֶה נִמְסָר בְּיַדְנוּ - שְׁבָכַל מְקוֹם שְׂאוֹמְרִים בְּכֹנֵה וּבְכֹרֵץ הַלֵּב אֶת מַעֲשֵׂה הַקְּטֹרֶת, שֶׁלֹּא תִשְׁלַט מִגִּפָּה בְּאוֹתוֹ מְקוֹם וְלֹא יִנְזָקוּ, וְלֹא יְכוּלִים עוֹבְדֵי גִלוּלִים וְלֹא שְׂאֵר הַדְּרָגוֹת הָאֲחֵרוֹת לְהִתְקַרֵּב עִמָּם.

מַה כְּתוּב בְּיַעֲקֹב? (בראשית ל) וַיֵּשֶׁת לֹו עֲדָרִים לְבַדּוֹ. מִכָּאן שְׁבַר

אֲמַאי אִיקְרֵי מִזְבַּח, וְהָא לָא דְבַחִין בֵּיה דְבַחִין, וּמִזְבַּח עַל דָּא אִיקְרֵי. אֲלֵא בְּגִין דְּבִטְיִל וְכַפִּית לְכַמָּה סְטָרִין בִּישׁוּן. וְהָהוּא סְטָרָא אַחְרָא הָוֵה כְּפוּת, כְּעֵגֶל דְּכַפִּית לְדְבַחָא, אוֹף הָכִי סְטָרָא אַחְרָא הָוֵה כְּפוּת, דְּלֹא יְכוּל לְשַׁלְטָאָה, וְלֹא לְמַהוּי מְקַטְרֵגָא, וְעַל דָּא אִיקְרֵי מִזְבַּח.

כִּד הָהוּא סְטָרָא אַחְרָא הָוֵה חֲמֵי עֲמוּדָא דְעֵשָׂא דְקְטוֹרֶת סְלִיק, הָוֵה אֶתְכַפֵּיָא וְעָרַק, וְלֹא יְכוּל לְקַרְבָּא לְמִשְׁכָּנָא. וּבְגִין דָּא אֶתְדַפֵּי, וְלֹא אֶתְעַרֵּב אַחְרָא בְּהָהוּא חֲדוּוּא דְלַעֲיִלָא, בַּר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלַחֲדוּי.

וְלִית סְטָרָא אַחְרָא דְאֶתְהַנִּי מִיָּנִיָּה, וְלִית לִיה חוּלְקָא כְּבִשְׂאֵר קוּרְבָנִין וְעַלְוֹן. בְּגִין דְּבִשְׂאֵר קוּרְבָנִין, לְכוּלָּא אִית חוּלְקָא וּקְרִיבּוּ בְּהָהוּא קְרַבֵּן. בְּקְטוֹרֶת, לָא מִתְקַשֵּׁר וּמִתְקַרֵּב בַּר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלַחֲדוּי, וְכָל סְטָרִין בִּישׁוּן עָרַקִין, וְסְטָרִין קְדִישִׁין מִתְקַרְבִּין, וּמִתְקַשְׁרִין שְׂיִפָּא בְּשְׂיִפָּא, דָּא בְּדָא, כָּל חַד וְחַד כְּדָקָא חֲזִי לִיה.

וּבְגִין דְּחֲבִיבָא כָּל כִּף, לָא קָאִים הָהוּא מִזְבַּח פְּנִימָאָה אֲלֵא לְגוֹ. דְּהָאִי אִיהוּ מִזְבַּח דְּבִרְכָאן אֲשַׁתְּפָחוּ בֵּיה, וְעַל דָּא סְתִים מַעֲיָנָא. מַה כְּתוּב בְּאַהֲרֹן, (במדבר יז) וַיַּעֲמֵד בֵּין הַמַּתִּים וְגו'. דְּכַפִּית לִיה לְמַלְאָךְ הַמָּוֶת, דְּלֹא יְכוּל לְשַׁלְטָאָה כְּלָל, וְלֹא לְמַעֲבַד דִּינָא. סִימָנָא דָּא אֶתְמָסַר בִּידְנָא, דְּכָכַל אֶתְר דְּאֲמָרֵי בְּכֹנֵה וּבְרַעוּתָא דְלִבָּא עוֹבְדָא דְקְטוֹרֶת, דְּלֹא שְׁלֹטָא מוֹתָנָא בְּהָהוּא אֶתְר, וְלֹא יִתְזָקוּ, וְלֹא יְכַלִּין עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וְלֹא שְׂאֵר דְּרָגִין אַחְרָנִין לְאֶתְקַרְבָּא בְּהַדְּיָהּ.

מַה כְּתוּב בְּיַעֲקֹב, (בראשית ל מ) וַיֵּשֶׁת לֹו עֲדָרִים לְבַדּוֹ. מִכָּאן, דְּבִירַר פְּסוּלָת מִן מְקַדְשָׁא,

הפסלת מן המקדש, ושם חלקו לבדו, וכל אותן המרפבות שנראו לו לסוד האמונה הקדושה. ולא שתם על צאן לבן - ששם את חלק שאר העמים לבדם, שלא יתערבו עם האמונה הקדושה. הצאן המקשרות - אותם שמתקשרים בקשר אחד, שאין מתערבים עם שאר העמים, שלא נקשרים אתם לעולם.

כמו כן הקטרת, שהרי באותה הקטרת, כל המרפבות הקדושות של סוד האמונה היו נקשרות, וכל האיברים העליונים והתחתונים, כלם נקשרים אלה עם אלה. שהרי המרפבות הקדושות שלמטה היו מתקרבות ונקשרות אלה עם אלה, שכלם יהיו ביחוד אחד, לעלות ביחוד פראוי.

וכך אותם המחנות של שאר העמים, כלם מתפזרים ונחלקים זה מזה, ועל כן נקראים ישראל גוי אחד, שהם ביחוד וקשר אחד, ועל כן נקראים הצאן המקשרות, מה שאין כן לשאר העמים.

הקטרת אסור להקטירה במקום אחר, רק במזבח, ולא בכלי אחר, פרט למחמה. מי שהדין רודף אחריו, צריך את הקטרת הזו, ולשוב לפני רבוננו, שהרי זהו סיוע לסלק את הדינים מעליו.

ובזה בודאי מסתלקים הדינים מעליו, אם הוא רגיל בזה, להזכירה פעמים בכל יום, בבקר ובערב, שפתיב (שמות ל) והקטיר עליו אהרן קטרת סמים בבקר בבקר. וכתוב (שם) ובהעלת אהרן וגו'. וזהו הקיום של העולם שלמטה, וקיום העולם שלמעלה, שפתיב קטרת תמיד לפני ה'.

באותו מקום שאין נזכר בכל יום מעשה הקטרת, הדינים שלמעלה

ושני חולקיה בלחודוי, וכל אינון רתיכין דאתחזון ליה לרזא דמהימנותא קדישא. ולא שתם על צאן לבן, דשני חולק שאר עמין בלחודייהו, דלא יתערבון בהדי מהימנותא קדישא. (שם מ א) הצאן המקושרות, אינון דמתקשרי בקישורא חדא, דלא מתערבי בהדי שאר עמין, דלא מתקשרין בהדייהו לעלמין. בגוונא דא קטורת, דהא בההוא קטורת, כל רתיכין קדישין דרזא דמהימנותא, הוו מתקשרן, וכל שייפין עילאין ותתאין, פולהו מתקשרין אלין באלין. דהא רתיכין קדישין דלתתא, הוו מתקרבין ומתקשרין אלין באלין, למהוי פולהו בייחודא חדא, לסלקא בייחודא פדקא חזי.

וכך אינון משריין דשאר עמין, פולהו מתבדרי, ומתפלגי דא מן דא, ועל דא איקרון ישראל (ש"ב ו כג) גוי אחד, דאינון בייחודא וקישורא חדא. ועל דא איקרון הצאן המקושרות, מה דלית הכי לשאר עמין.

קטורת אסור לאקטרא באתר אחרא בר במזבח, ולא במנא אחרא, בר במחמה. האי מאן דדינא רדיף אבתריה, אצטריך להאי קטורת, ולאכתבא לקמי מאריה, דהא סיועא איהו לסלקא דינין מעליה.

ובהאי ודאי מסתלקין דינין מעליה, אי הוא רגיל בהאי, לאדפרא ליה תרין זמנין בכל יומא, בצפרא ובמרשא, דכתיב (שמות ל) והקטיר עליו אהרן קטורת סמים בבקר בבקר. וכתוב (שם ח) ובהעלות אהרן וגו'. ודא איהו קיומא דעלמא דלתתא, וקיומא דעלמא דלעילא דכתיב, קטרת תמיד לפני ה'.

בההוא אתר דלא אידפר בכל יומא עובדא דקטורת, דינין דלעילא שריין עליה,

שורים עליו, ומגפה רבה בו, ועמים אחרים שולטים עליו, משום שכתוב (ש) קטרת תמיד לפני ה' לדרתיכם. הוא תמיד עומד לפני ה' יותר מכל העבודות האחרות.

משכני - באותיות השם הקדוש, כשמתחברים שני שמות יחד, שהם שם שלם, יהו"ה אלהים. השם הראשון מושך אליו השם האחר.

ומה שאמר אחריו נרוצה, ולא כתוב ארוצה, משום שהשם הזה שנקרא אלהים, כמה מרפכות וכמה פתי דינים, כלם כלולים ומתחברים בו, ועל כן כתוב אחריו נרוצה.

רבים הם שכלולים בשם הזה, והכל הוא שם אחד. שפיון שהשם הראשון מושך את השם האחר, אזי הכל הוא חבור אחד, והעליונים והתחתונים, כל הדרגות נקשרות זו בזו, שכלם יהיו קשר אחד וחבור אחד ויחוד אחד.

הביאני המלך חדריו (שיר א). זה המלך הקדוש העליון. חדריו - אלו החדרים העליונים, והחדרים הקדושים של המרפכות העליונות.

החדר הראשון הוא אור שמאיר מצד הימין, האור שמאיר מסוף העולם ועד סוף העולם. האור שכל האורות כלולים בו. האור של ארבעה גונים החקוקים בארבעת צדדי העולם, ונקרא אל גדול. האור שנוסע בראש, האדרא והחדר הראשון. וזהו האור שנקרא בראש בסוד שנקרא יהו"ה.

החדר השני, האור של החשכה, שיוצא מן הצד של האור הראשון. וזהו אור אדם, שחשוף. וזהו שנקרא אלהים, שבצד שמאל, להקשר באור הראשון.

ומותנא סגיאה ביה, ועמין אחרנין שלטין עליה, בגין דכתיב, קטרת תמיד לפני ה' לדרתיכם. תדיר איהו קיימא לפני ה', יתיר מפל פולחנין אחרנין.

משכני, באתוון דשמה קדישא. פד מתחברין תרין שמהן פחדא, דאינון שמה שלים, יהו"ה אלהים. שמה קדמאה, משיך לגביה שמה אחרא.

ומה דאמר (דף פג ע"ב) אחריו נרוצה, ולא כתיב ארוצה. בגין דשמה דא דאיקרי אלהים, כמה רתיכין, וכמה פי דינין, כולהו פלילין ומתחברין ביה. ועל דא כתיב אחריו נרוצה.

כניאין אינון דכלילין בהאי שמה, ואיהו כולא שמה חדא. דכיון דשמה קדמאה משיך לשמה אחרא, כדין פלא הוא חבורא חדא, ועילאין ותתאין כולהו דרגין מתקשרין הא בהא, למהוי כולהו קשורא חד, וחיבורא חד, וייחודא חד.

הביאני המלך חדריו, דא מלכא קדישא עילאה. חדריו, אליון חדרין עילאין, ואידרין קדישין דרתיכין עילאין.

חדרא קדמאה, איהו נהירו דנהיר מסטרא דימינא, נהירו דנהיר מסייפי עלמא ועד סייפי עלמא. נהירו דכל נהורין פלילין ביה. נהירו דארבע גוונין, גליפין בארבע סטרין דעלמא, ואיקרי אל גדול. נהירו דנטיל ברישא, אדרא וחדרא קדמאה. ודא איהו נהורא דאתאחדא ברישא ברזא דאיקרי יהו"ה.

חדרא תניינא, נהירו דחשוכא, דקא נפקא מסטרא דנהירו קדמאה. ודא איהו נהירו סומקא, דחשיף. ודא איהו דאתקרי אלהים, דבסטר שמאלא, לאתקשרא בנהירו קדמאה.

שְׁנֵי חֲדָרִים שְׁנֹקְשָׁרִים וּמִתְחַבְּרִים
 זֶה עִם זֶה. שְׁהָרִי בְּחֲדָרִים הִלְלוּ,
 אוֹתָהּ שְׁלֵמֶטָה נֶאֱחָזֶת, וּמְכַנְּסִים
 אוֹתָהּ הַמֶּלֶךְ הַעֲלִיּוֹן לְחֲדָרִים
 הַקְּדוּשִׁים הִלְלוּ. וְאֵנִי וְכֻלָּם,
 בְּשִׁעָה שְׁאֵנוּ מִתְקַשְּׂרִים יַחַד
 בְּקֶשֶׁר אֶחָד, נְגִילָה וְנִשְׁמָחָה בָּךְ.
 נְגִילָה וְנִשְׁמָחָה בְּאוֹתָן עֲשָׂרִים
 וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת שֶׁל אֶלְפָּא בֵּיתָא,
 שְׁנֹקְרָא בָּךְ, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר אֲשֶׁר
 נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בָּךְ, בָּךְ יִבְרַךְ
 יִשְׂרָאֵל.

אב ג ד הו זח טי כל מנ סע פצ
 קר שת - אלה הם עשרים ושתיים
 אותיות של אלפא ביתא,
 ומתחלפות לעשרים ושתיים
 אלפא ביתות, בסוד השמות
 הקדושים החקוקים בשמות
 שלהם, והם נקראים בָּךְ.

נְגִילָה וְנִשְׁמָחָה בָּךְ, בָּךְ וּדְאִי,
 שְׁהָרִי כֹל הָאוֹתִיּוֹת נוֹטֵל הַבְּרִית
 הַקְּדוּשׁ הַזֶּה, הַסּוּד שֶׁל בָּךְ: אב
 ג ד הו זח טי כל מנ סע פצ קר
 שת.

אשב גתד הקו זרח טפי כצל מסן
 עזר אכתריאל יה צבאות יושב
 על פסא רם ונשא. וכל גדודי שרי
 צבאות מעלה, מימינו חיים,
 משמאלו מות. והפסא עומד על
 ארבעה עמודים, העמוד הימיני,
 בארבע שלהבות לוקטות של
 אותיות.

בשא דתג וקה חרו יפט לצכ נסמ
 עזר יהו, זהו סוד וסתר של
 העמוד האמצעי מאותם ארבעה
 עמודים שאותו הפסא סמוך
 עליהם, בסוד האותיות של אלפא
 ביתא. והם שנים עשר בכל עמוד
 ועמוד, שיתקנים כל אחד מהם
 על שנים עשר עמודים תומכים
 שיתקנים עליהם הפסא.

העמוד השמאלי הוא בסוד אחר:
 תא"ש רב"ק צג"פ עד"ס נה"ם
 לו"ך כז"י טח"י הו"י. זהו הסוד

תְּרִין אֲדָרִין דְּמִתְקַשְּׁרִין וּמִתְחַבְּרִין דָּא בְּדָא.
 דְּהָא בְּאַלְיִן אֲדָרִין, הֵהִיא דִּלְתַתָּא
 אֲתַאחְדָּא, וְאַעִיל לָהּ מִלְכָּא עֵילָאָה לְאַלְיִן
 חֲדָרִין קְדִישִׁין. וְאַנָּא וְכוּלְהוֹן, בְּשִׁעָתָא
 דְּאַתְקַשְׁרְנָא כְּחֲדָא בְּקִישׁוּרָא חֲדָא, נְגִילָה
 וְנִשְׁמָחָה בָּךְ. נְגִילָה וְנִשְׁמָחָה בְּאַיְנוּן כ"ב
 אֲתוּוֹן אֶלְפָּא בֵּיתָא, דְּאַקְרִי בָּךְ. כְּמָה דְּאַתְּ
 אָמַר (שם לב יג) אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בָּךְ. (בראשית מח כ)
 בָּךְ יִבְרַךְ יִשְׂרָאֵל.

א"ב ג"ד ה"ו ז"ח ט"י כ"ל מ"נ ס"ע פ"צ
 ק"ר ש"ת אלין אינון עשרים ותריין
 אתוון דאלפא ביתא, ומתחלפי לעשרין ותריין
 אלפא ביתות, ברזא דשמעהן קדישין גליפין
 בשמהן דלהון, ואינון איקרון ב"ך.

נְגִילָה וְנִשְׁמָחָה בָּךְ, בָּךְ וּדְאִי, דְּהָא כֹּל אֲתוּוֹן
 נוֹטֵל הָאִי קְיָיְמָא קְדִישָׁא, רְזָא בָּךְ: א"ב
 ג"ד ה"ו ז"ח ט"י כ"ל מ"נ ס"ע פ"צ ק"ר
 ש"ת.

אש"ב גת"ד הק"ו זר"ח טפ"י כצ"ל מס"ן
 עז"ר אכתריאל"ל י"ה צבאות יושב על
 פסא רם ונשא. וכל גדודי שרי צבאות מעלה,
 מימינו חיים משמאלו מות. והפסא עומד על
 ארבעה עמודים. עמוד הימיני, בארבע
 שלהובי מלהטן דאתוון.

בש"א דת"ג וק"ה חר"ז יפ"ט לצ"כ נס"מ
 עז"ר יה"ו, דא איהו רזא וסתרא
 דעמודא דאמצעייתא, מאינון ארבע עמודין,
 דההוא פסא סמכא עלייהו, ברזא דאתוון
 דאלפא ביתא. ואינון תריסר בכל עמודא
 ועמודא, לאתקיימא כל חד מנייהו על תריסר
 עמודין סמכין, לאתקיימא כורסייא עלייהו.
 עמוד השמאלי, איהו ברזא אחרא, תא"ש
 רב"ק צג"פ עד"ס נה"ם לו"ך כז"י

טח"י הו"י דא איהו רזא וסתרא דעמודא
דשמאלא. וכורסייא מתתקנא עלייהו, ברזא
וסתרא דתריסר סמכין.

והא תשעה הוו. אלא, תלת (דף ט"א) אתוון
מצטרפין גו צירופא חדא בהאי סטרא,
ובהאי סטרא, לתלת תיבין. סלקין ונחתין,
ואינון טמירין ברזא יה"ו, גליפו דשמא
קדישא מחקקא יה"ו יה"ו יה"ו (פ"א גרים בזה האופן
יהוי יהו יוהי) אלין גניזין בעמודא קדמאה, דאיהו
עמודא דמינא. יה"ו יו"ה הי"ו, אלין גניזין
בעמודא דשמאלא. למהוי פורסייא שלימא
ברזא דעשרין ותריין אתוון דאלפא ביתא,
דהווא קים קדישא פניש ונטיל בגווייה ברזא
בך, ועל דא נגילה ונשמחה בך.

נזבירה דדיך מיין, מיינה של תורה. דודיך,
אלין שבועין ממנן דסחרין פורסייא
קדישא. ואינון רברבין שלטין, ונטלין דינא
מהווא יין. ועל דא פתיב, אשקה מיין הרקח.
ואינון דודים שבועין.

ואלין אינון: מיכאל. גבריאל. רפאל. נוריאל.
קדומיאל. מלפיאל. צדקיאל. פדאל.
תומיאל. חסדיאל. צוריאל. רמאל. (נ"א רויאל)
יופיאל. סטוריה. גזריאל. להמיאל. חזקיאל.
רהטיאל. קדשיאל. שבניאל. גדהסיאל.
ומיאל. קדמיאל. חכמיאל. רמאל. קדשיאל.
עניאל. עזריאל. פוריאל. חכמיאל. מבניאל.
קניאל. גדיאל. צורטק. עופפיאל. רחמיאל.
סנסניה. ודרגזריה. ודרגויה. רססיאל.
רומיאל. סניה. טהריאל. עזריאל. גדיה.
שמיאל. עינאל. תסוריה. דנאל. צוריה.
כסיסיה. עיריאל. סמכיאל. מרוניה. כמניה.
ירויאל. טטרוסיה. חוניאל. זכריאל. ועריאל.
דטיאל. גדיאל. בראל. אהינאל. (אין בין פולם רק ס"ה).

והסתר של עמוד השמאל,
והכפא מתתקן עליהם בסוד
וסתר של שנים עשר עמודים.
והרי תשע היו? אלא, שלש
אותיות מצטרפות תוף צרוף אחד
בצד הזה, ובצד הזה, לשלש
תבות. עולים ויורדים, והם
טמונים בסוד של יה"ו, החקיקה
של השם הקדוש חקוקה יה"ו
יה"ו יה"ו. אלו גנונים בעמוד
הראשון, שהוא עמוד הימין.
יה"ו יו"ה הי"ו (ס"א גרים בזה האופן
יהוי יהו יוהי), אלו גנונים בעמוד של
השמאל, להיות כפא שלם בסוד
של עשרים ושפים אותיות של
האלפא ביתא, שאותו ברית קדש
פונס ונוטל בתוכו בסוד של בך,
ועל זה נגילה ונשמחה בך.

נזבירה דדיך מיין - מיינה של
תורה. דדיך - אלו שבועים ממנים
שמקיפים את הכפא הקדוש,
ואותם גדולים שולטים ונוטלים
דין מאתו יין. ועל זה כתוב
אשקה מיין הרקח. ואותם דודים
שבועים.

ואליהם: מיכאל. גבריאל. רפאל.
נוריאל. קדומיאל. מלפיאל.
צדקיאל. פדאל. תומיאל.
חסדיאל. צוריאל. רמאל. (רויאל)
יופיאל. סטוריה. גזריאל.
להמיאל. חזקיאל. רהטיאל.
קדשיאל. שבניאל. גדהסיאל.
ומיאל. קדמיאל. חכמיאל.
רמאל. קדשיאל. עניאל. עזריאל.
פוריאל. חכמיאל. מבניאל.
קניאל. גדיאל. צורטק. עופפיאל.
רחמיאל. סנסניה. ודרגזריה.
ודרגויה. רססיאל. רומיאל. סניה.
טהריאל. עזריאל. גדיה. שמיאל.
עינאל. תסוריה. דנאל. צוריה.
כסיסיה. עיריאל. סמכיאל.
מרוניה. כמניה. ירויאל.
טטרוסיה. חוניאל. זכריאל.
ועריאל. דטיאל. גדיאל. בראל.
אהינאל. (אין בין פולם רק ס"ה).

בְּסַפְרִים אַחֲרִים כְּתוּב כְּסֹדֵר הַזֶּה: מִיכָאֵל.
 גְּבֻרֵיָאֵל. רְפָאֵל. נֹרִיָאֵל. קְדוּמֵיָאֵל.
 מְלַכְיָאֵל. צְדָקֵיָאֵל. פְּדָאֵל. תוּמֵיָאֵל. חֲסֵדֵיָאֵל.
 צוּרֵיָאֵל. רִמָּאֵל. יוֹפֵיָאֵל. סְטוּרֵיָאֵל. גְּזוּרֵיָאֵל.
 וּדְרֵיָאֵל. לְהַרְיָאֵל. חֲזוּקֵיָאֵל. רַהֲמֵיָאֵל.
 קְדוּשֵׁיָאֵל. שְׁבֻנֵיָאֵל. בְּרֻקֵיָאֵל. אֱהִיָאֵל. חֲנִיָאֵל.
 לְעֵרֵיָאֵל. מְלַכֵיָאֵל. שְׁבֻנֵיָאֵל. רַהֲסֵיָאֵל.
 רוּמֵיָאֵל. קְדוּמֵיָאֵל. קְדָמָאֵל. חֲכֵמֵיָאֵל. רִמָּאֵל.
 קְדוּשֵׁיָאֵל. עֲנִיָאֵל. עֲזוּרֵיָאֵל. חֲכֵמֵיָאֵל. מַחְנֵיָאֵל.
 קְנִיָאֵל. גְּדִיָאֵל. צוּרְטָק. עוֹפְפֵיָאֵל. רַחֲמֵיָאֵל.
 סַנְסַנְיָה. וּדְרַגְזִיָה. רַסְסֵיָאֵל. דוּמֵיָאֵל. סַנְיָה.
 טַהֲרֵיָאֵל. יַעֲזוּרֵיָאֵל. נְרִיָה. סַמְכֵיָאֵל. עֵינָאֵל.
 תְּסִירֵיָה. רְנָאֵל. צוּרֵיָה. פְּסִיסֵיָה. עִירֵיָאֵל.
 סַמְכֵיָאֵל. מְרוּנֵיָה. קַנּוּנֵיָה. יְרוּאֵל. טַטְרוּסֵיָה.
 חוּנֵיָאֵל. זַכְרֵיָאֵל. וְעִירֵיָאֵל. דְּנִיָאֵל. גְּדִיָאֵל.
 בְּרִיָאֵל. אֱהֵיָאֵל.

הֵם שְׁבָעִין אֵילִין, אֵינּוֹן דְּסַחְרִין פּוֹרְסֵיָא
 קְדִישָׁא, דְּאֶקְרוּן דּוּדִים. וְנַהֲרִין וְנַצְצִין,
 מְאִינּוֹן דּוּדִים עֵילָאִין, דְּנַהֲרִין וְנַצְצִין בְּטַמִּירוֹ
 וּגְגִיזוּ עֵלְאָה. וְעֵלְיָהוּ כְּתוּב, כִּי טוֹבִים דְּדִיךְ
 מִיֵּין. דּוּדִךְ, אֵילִין פּוֹלְהוֹן בְּכָלְלָא חֲדָא, תַּתְּאִין
 מְגוֹ עֵילָאִין, וְכוּלְהוֹן נַהֲרִין וְנַצְצִין מְגוֹ הַהוּא
 יֵין דְּמַנְטְרָא.

עֵילָאִין טַמִּירִין, אֵינּוֹן אֵיקְרוּן חֵיּוֹת טַמִּירִין,
 דְּאֵינּוֹן רְצוּא וְשׁוּב. וְאֵינּוֹן נַהֲרִין מְגוֹ
 עֵלְמָא עֵילָאָה, עֵלְמָא דְאַתִּי. וְאֵילִין תַּתְּאִין,
 נַהֲרִין וְנַצְצִין מְגוֹ הַהוּא נַהֲרִין טַמִּיר וּגְגִיזוּ,
 דְּאֵילִין נַצְצִין.

וּבְרַהוּ מִיֵּין, מְאִינּוֹן שְׁבָעִין שְׁמָהוּן, דְּאֵינּוֹן
 נַהֲרִין טַמִּירִין. דְּהָא אֵינּוֹן שְׁבָעִין
 דְּסַחְרִין פּוֹרְסֵיָא קְדִישָׁא לְתַתָּא, מְאִינּוֹן שְׁבָעִין

וּבְרַם מִיֵּין, מְאִינּוֹן שְׁבָעִים שְׁמוֹת שְׁהֵם מְאִירִים טַמִּירִים. שְׁהֵרִי אִוְתָם שְׁבָעִים מְקִיפִים אֶת
 הַכֶּסֶף הַקְּדוֹשׁ לְמִטָּה, מְאִינּוֹן שְׁבָעִים פְּנִימִיִים מְאִירִים כֻּלָּם וְנַצְצִים. וְזֵהוּ מִיֵּין, מְאִינּוֹן נַהֲרוֹת

הֵם הַשְּׁבָעִים הָאֵלוֹ, אִוְתָם
 הַמְקִיפִים אֶת הַכֶּסֶף הַקְּדוֹשׁ,
 שְׁנַקְרָאִים דּוּדִים. וּמְאִירִים
 וְנַצְצִים מְאִינּוֹן הַדּוּדִים
 הָעֵלְיוֹנִים, שְׁמֵאִירִים וְנַצְצִים
 בְּסַחְרֵי וּגְגִיזוּ עֵלְיוֹנָה, וְעֵלְיָהֵם
 כְּתוּב (שיר א) כִּי טוֹבִים דְּדִיךְ מִיֵּין.
 דְּדִיךְ - אֵלֶּה כֻּלָּם בְּכָלְלָא אֶחָד,
 הַתַּחְתּוֹנִים מִתּוֹף הָעֵלְיוֹנִים,
 וְכֻלָּם מְאִירִים וְנַצְצִים מִתּוֹף
 אוֹתוֹ הֵיִן הַמְשֻׁמֵּר.
 הָעֵלְיוֹנִים הַטַּמִּירִים, הֵם נַקְרָאִים
 חֵיּוֹת הַטַּמִּירוֹת, שְׁהֵן רְצוּא וְשׁוּב.
 וְהֵם מְאִירִים מִתּוֹף הָעוֹלָם
 הָעֵלְיוֹן, הָעוֹלָם הַבָּא. וְאֵלוֹ
 הַתַּחְתּוֹנִים מְאִירִים וְנַצְצִים
 מִתּוֹף אוֹתוֹ הָאֵוֹר הַטַּמִּיר וְהַגְּנוּז
 שֶׁל אֵלוֹ הַנִּיצוּצוֹת.

פְּנִימָאִין נְהִירִין כְּלֵהוּ וְנִצְצִי. וְדָא הוּא מִיִּין, מְאִינִין נְהִירִין עֵילְאִין, יִנָּא דְאֹרִייתָא. וְאִינִין בּוּצִינִין עֵילְאִין דְנְהִירִין אַנְפִּין, וּבּוּצִינִין. וְאִינִין שְׂבַעִין שְׂמֵהֶן דְאֶתְקֵרִי בְּהוּ קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא.

(דף 99 ע"א)

בְּסוּד וְסֵתֵר הָאֶלְפָּא בֵּיתָא, שְׂאוּתָן עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת, יֵשׁ בְּהֶם עֶשֶׂר עֲלִיּוֹנוֹת - א"ב ג"ד ה"ו ז"ח ט"י וּשְׁתַּיִם עֶשְׂרֵה אַחֲרוֹת, שְׂמֵתֵּהֶפְכוֹת לְכַמֶּה גֻּנִים, וּמִתְגַּלְגְּלוֹת בְּאוֹתִיּוֹת, וּלְעוֹלָם לֹא מִשְׁתַּנוּת. שְׁהִרִי יִינָה שֶׁל הַתּוֹרָה מִכָּאן מִתְפָּרֵשׁ, לֹא שִׁיּוּצָא מֵהַאוֹתִיּוֹת הַלְלוּ, אֶלֶּא מֵהַסֵּתֵר שֶׁלָּהֶם.

מִשׁוּם שֶׁכָּל הַאוֹתִיּוֹת יוֹצְאוֹת מִתּוֹף נִקְדָּה עֲלִיּוֹנָה, טְמִירָה וְנִסְתָּרָת, הַסּוּד וְהַכֶּלֶל שֶׁל הַתּוֹרָה, וְלֹא הָיוּ בּוֹ רְשׁוּמִים אוֹתִיּוֹת, עַד שֶׁנִּכְנְסוּ לְתוֹף הַיֵּכֶל טְמִיר, וְיִצְאוּ הַאוֹתִיּוֹת, וְהָיוּ לְחֹת וְנִקְפְּאוּ.

וְאִזְנֵי נִחְקָק הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ בְּסוּד הַאוֹתִיּוֹת, בְּתוֹף הַאוֹתִיּוֹת שֶׁבְּהֶם נִבְרְאוּ שְׁמִים וְאֶרֶץ, הַשֵּׁם הַחֲקוּק הַעֲלִיּוֹן בְּסוּד שֶׁל אַרְבַּעִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת.

בֵּינָן שְׂעֻמְדוֹ הַאוֹתִיּוֹת עַל תְּקוּנָן וְהַתְּקִיּוֹת הַעוֹלָם, אִזְנֵי הַתְּקוּנָנוּ הַאוֹתִיּוֹת בְּשִׁבְעִים וּשְׁנַיִם שְׁמוֹת שֶׁנִּקְרְאוּ יִין, שְׂבַעִים הַשְּׁמוֹת שֶׁבְּהֶם נִקְרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְאֵלוֹ הֵם יִין.

וה"ו. יל"י סי"ט. על"ם. מה"ש. לל"ה. אכ"א. כה"ת. הז"י. אל"ד. לא"ו. הה"ע. יז"ל. מב"ה. הר"י. הק"ם. לא"ו. כל"י. לו"ו. פה"ל. נל"ך. יי"י. מל"ה. חה"ו. נת"ה. הא"א. יר"ת. שא"ה. רי"י. או"ם. לכ"ב. וש"ר. יח"ו. לה"ח. כו"ק.

נת"ה. הא"א. יר"ת. שא"ה. רי"י. או"ם. לכ"ב. וש"ר. יח"ו. לה"ח.

בְּרִזָּא וְסֵתֵרָא דְאֶלְפָּא בֵּיתָא, דְאִינִין כ"ב אַתְוֹן, אֵית מְנִייהו עֶשֶׂר עֵילְאִין, א"ב ג"ד ה"ו ז"ח ט"י. וְתִרִסֵר אַחֲרֵינִין, דְמִתְהַפְּכִין לְכַמֶּה גֻּוֹנִין, וּמִתְגַּלְגְּלִין בְּאַתְוֹן, וּלְעוֹלָם לֹא מִשְׁנַנִּין. דְהָא יִנָּא דְאֹרִייתָא מֵהֵכָא מִתְפָּרֵשׁ. לֹא דִנְפַקָא מֵאֵלִין אַתְוֹן, אֶלֶּא מִטְמִירוֹ דְלְהוּן.

בְּיִין דְאַתְוֹן כּוֹלְהוּ נְפִקוּ מִגּוֹ נְקוּדָה עֵילְאָה, טְמִירָא וְסֵתִימָא, רְזָא וְכִלְלָא דְאֹרִייתָא, וְלֹא הָווּ רְשִׁימִין אַתְוֹן בֵּיהּ, עַד דְעָלוּ לְגוֹ הַיֵּכֶל טְמִירָא, וְנִפְקוּ אַתְוֹן, וְלַחִים הָווּ, וְאֶתְקֵרִישׁוּ.

וְכִרְיִין אַתְגְּלִיף שְׂמָא קְדִישָׁא בְּרִזָּא דְאַתְוֹן. בְּגוֹ אַתְוֹן דְאַתְבְּרִיאוּ בְּהוּ שְׂמִיא וְאַרְעָא. שְׂמָא גְלִיפָא עֵילְאָה בְּרִזָּא דְאַרְבַּעִין וְתִרִין אַתְוֹן.

בֵּינָן דְקִימֵנו אַתְוֹן עַל תִּיקוּנֵיהוּ, וְאַתְקִימֵם עֲלֵמָא. כְּדִין אַתְתְּקִנְנוּ אַתְוֹן בְּשִׁבְעִין וְתִרִין שְׂמֵהֶן, דְאִיקְרוּן יִין, שְׂבַעִין שְׂמֵהֶן דְאַתְקֵרִי קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא בְּהוּ. וְאֵלִין אִינִין יִין.

וה"ו. יל"י. סי"ט. על"ם. מה"ש. לל"ה. אכ"א. כה"ת. הז"י. אל"ד. לא"ו. הה"ע. יז"ל. מב"ה. הר"י. הק"ם. לא"ו. כל"י. לו"ו. פה"ל. נל"ך. יי"י. מל"ה. חה"ו.

מנ"ד. אנ"י. חע"ם. רה"ע. יי"ז.
 הה"ה. מי"ך. וו"ל. יל"ה. סא"ל. ער"י.
 עש"ל. מי"ה. וה"ו. דנ"י. הח"ש.
 עמ"ם. ננ"א. ני"ת. מב"ה. פו"י.
 נמ"ם. יי"ל. הר"ח. מצ"ר. ומ"ב.
 יה"ה. ענ"ו. מח"י. דמ"ב. מנ"ק.
 אי"ע. חב"ו. רא"ה. יב"ם. הי"י.
 מו"ם.

כור"ק. מנ"ד. אנ"י. חע"ם. רה"ע. יי"ז.
 הה"ה. מי"ך. וו"ל. יל"ה. סא"ל. ער"י.
 עש"ל. מי"ה. וה"ו. דנ"י. הח"ש. עמ"ם.
 ננ"א. ני"ת. מב"ה. פו"י. נמ"ם. יי"ל. הר"ח.
 מצ"ר. ומ"ב. יה"ה. ענ"ו. מח"י. דמ"ב.
 מנ"ק. אי"ע. חב"ו. רא"ה. יב"ם. הי"י.
 מו"ם.

שְׁחֹרָה אָנִי וְנֹאָה (שיר א). נֵר
 הַמַּעֲרָב, כְּשֹׁלֵט וְעוֹמֵד אֶל נֵר
 הַמְּזֻרָח, זֶה שְׁחֹר וְזֶה לְבָן. כִּמָּה
 הוּא יָאָה בְּאוֹתוֹ הָאוֹר הַלְבָן.
 הָאוֹר שֶׁל הַמַּאֲוֵר, שְׁנֵי אוֹרוֹת
 מִתְחַפְּרִים פֶּאֶחֶד. הַתְּחִתּוֹן שְׁחֹר,
 וְהָעֲלִיוֹן לְבָן. זֶה שׁוֹלֵט עַל זֶה,
 הָאוֹר הַלְבָן עַל הַשְּׁחֹר. וְעַם כָּל
 זֶה, כִּמָּה הוּא יָאָה.

שְׁחֹרָה אָנִי וְנֹאָה, בּוֹצִינָא דְמַעֲרָב, פֶּד שְׁלֵטָא
 וְקִימָא לְגַבֵּי בּוֹצִינָא דְמְזֻרָח, דָּא
 אוֹכְמָא, וְדָא חִיוּרָא. כִּמָּה הוּא יָאָה, בְּהֵוּא
 נְהִירוֹ חִוּוּרָא.

בְּתִקּוּן שְׁתַּחֲתִיָּה, כִּמָּה תְּקוּנִים
 עוֹמְדִים תַּחֲתִיָּה, פִּתִּילָה וְנֵר
 וְשִׁמְן. וְהֵיא עוֹמֵדָת בְּגִדְל עֲלִיוֹן,
 נָאָה בְּאוֹתוֹ הָאוֹר הַלְבָן. כִּף בְּנוֹת
 יְרוּשָׁלַיִם, אֵלוֹ תְּקוּנִים שְׁלֵמָטָה
 שְׁעוֹמְדִים תַּחֲתִיָּה בְּנוֹי שְׁלָה.
 כְּפֶאֱהֵי קֶדֶר פִּירִיעוֹת שְׁלֵמָה. זֶה
 שְׁחֹר וְזֶה לְבָן.

נְהִירוֹ דְבוֹצִינָא, תְּרִין נְהוּרִין מִתְחַפְּרִין פִּתְדָא.
 תַּתְּאָה אוֹכְמָא, (דף טו ע"ב) עֵילְאָה חִיוּרָא.
 דָּא שְׁלֵטָא עַל דָּא, נְהוּרָא חִיוּרָא עַל אוֹכְמָא.
 וְעַם כָּל דָּא, כִּמָּה אִיהִי יָאָה.

שְׁחֹרָה אָנִי וְנֹאָה, כְּתוּב (משלי כב)
 חֲנֹף לְנַעַר עַל פִּי דְרַכּוֹ גַם כִּי יִזְקִין
 לֹא יִסוּר מִמֶּנָּה. כְּשֹׁבְרָא הַקְּדוּשׁ
 בְּרוּף הוּא אֵת הָאָדָם, בְּרָא אוֹתוֹ
 בְּדִיוֹקָן עֲלִיוֹן, אִיבְרִיו וּפְרָקִיו
 כָּלָם בְּסוּד עֲלִיוֹן. הוֹרִיד אוֹתוֹ
 לְאֶרֶץ לְתוֹף גֵּן הָעֵדֶן, שְׁבָרָא
 הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא בְּאֶרֶץ בְּמִקּוֹם
 טָמִיר וְגִנּוּז, שֶׁהוּא בְּדִיוֹקָן וְצִיּוּר
 שְׁלֵמָעֵלָה, שְׁכַתוּב (בראשית ב) וַיִּקַּח
 ה' אֱלֹהִים אֵת הָאָדָם וַיִּנְחָהוּ בְּגֵן
 עֵדֶן לְעִבְדָּהּ וּלְשִׁמְרָהּ. וַיִּנְחָהוּ בְּגֵן
 עֵדֶן סִתְּם, שֶׁהִפְל בְּסוּד אֶחָד.

בְּתִקּוּנָא דְתַחֲתִיָּה, כִּמָּה תִּיקוּנִין קִימִין
 תַּחֲתִיָּה, פִּתִּילָה וְשִׁרְגָא וּמְשַׁחָא.
 וְאִיהִי קִימָא בְּרַבּוֹ עֵילְאָה, יָאָה בְּהֵוּא נְהוּרָא
 חִיוּרָא. כִּף בְּנוֹת יְרוּשָׁלַיִם, אֵלִין תְּקוּנִין
 דְּלַתְּתָא, דְּקִימִין תַּחֲתִיָּה בְּנוֹי דִּילָהּ. כְּפֶאֱהֵי
 קֶדֶר פִּירִיעוֹת שְׁלֵמָה. דָּא אוֹכְמָא, וְדָא חִיוּרָא.
 שְׁחֹרָה אָנִי וְנֹאָה, כְּתִיב (משלי כב ו) חֲנֹף לְנַעַר
 עַל פִּי דְרַכּוֹ גַם כִּי יִזְקִין לֹא יִסוּר
 מִמֶּנָּה. כִּד בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרוּף הוּא לְאָדָם, בְּרָא
 לִיה בְּדִיוֹקָנָא עֵילְאָה, אִבְרִיו וְשִׁיפּוּי כְּלָהּ
 בְּרָזָא עֵילְאָה. נְחִית לִיה לְאֶרְעָא גּוֹ גִּינְתָא
 דְּעֵדֶן, דְּבְרָא קוּדְשָׁא בְּרוּף הוּא בְּאֶרְעָא בְּאַתֵּר
 טָמִיר וְגִנּוּז, דְּאִיהוּ בְּדִיוֹקָנָא וְצִיּוּרָא דְלַעֲיֵלָא.
 דְכַתִּיב, (בראשית ב טו) וַיִּקַּח ה' אֱלֹהִים אֵת הָאָדָם
 וַיִּנְחָהוּ בְּגֵן עֵדֶן לְעִבְדָּהּ וּלְשִׁמְרָהּ. וַיִּנְחָהוּ בְּגֵן
 עֵדֶן סִתְּם, דְּכוּלָא בְּרָזָא חָדָא.

וְאֵם תֵּאמֵר, בְּגֵן עֵדֶן הָעֲלִיוֹן, כִּמָּה
 תַּחֲמוּמִים וְכִמָּה חוֹמוֹת מִתְחַמְּמִים
 סָבִיב סָבִיב לוֹ, מִכִּמָּה מִחֲנוֹת
 עֲלִיוֹנִים וְרוּחוֹת קְדוּשׁוֹת, וְכֵאֵן

וְאִי תִימָא, בְּגֵן עֵדֶן עֵילְאָה, כִּמָּה תַּחֲמוּמִין,
 וְכִמָּה שׁוּרִין מִתְחַמְּמִין סְחֹר סְחֹר לִיה, מִכִּמָּה מְשַׁרְיִין עֵילְאִין וְרוּחוֹתִין

בגן העדן הנה של הארץ אין מתחם כף. שאם תאמר, הואיל והוא בדיוקן עליון, התקין אותו בכמה רוחות ונשמות של צדיקים. אם כן, טרם שהיו צדיקים בעולם, לא הנה בדיוקן עליון גן העדן הנה שלמטה?

אלא, ודאי בדגמא ודיוקן עליון הוא מיום שנברא העולם, וטרם שנברא האדם היו כמה חומות תחומים שמלאכים עליונים סובבים אותו, שלא היה ללא שמירה, משום שבכל אותם ההיכלות ששם יש שליטים ששומרים אותו. עד שאותם רוחות נכללים לבא לעולם הנה, כל הרוחות והנשמות שהיו עתידות להכנס לעולם הנה, כלם היו שם טרם נברא אדם.

ועד היום טרם יבאו להכנס לעולם הנה. אותן הרוחות שעתידות להנתן בעולם הנה, כלם היו שם, והרוחות והנשמות הללו עולות ויורדות, יצאו מגן העדן שלמעלה, ויורדות בגן העדן שלמטה, ומתלבשים שם בלבושים כמו גופי העולם הנה. ומתעסקים בתורה לדעת ולהפיר את אותו הלבוש בכבוד רבונם, כל אחד ואחד, כמו שעתידיים להיות בעולם הנה.

וההוא שתקונו לפה נגאה באותו הלבוש, ואם השתדלותו פראוי, מעלים אותו למעלה לפני המלך הקדוש בלבוש הנה כמו של העולם הנה, ועומד לפניו, ושם בו הקדוש ברוך הוא. זהו שכתוב (מלכים ב' ה) חי ה' אשר עמדתי לפניו. טרם שיצאתי לעולם.

יש לבושים שמתלבשים בהם רוחות, כמו שהגוף של העולם הנה. ואם הגוף הנה עתיד לעזב

קדישין, והכא בהאי גנתא דעדן דארעא, לא מתתחמא הכי. דאי תימא, הואיל ואיהו בדיוקנא עילאה, אתקין ליה בכמה רוחין ונשמתין דצדיקניא. אי הכי, עד לא הוו צדיקניא בעלמא, לא הוה בדיוקנא עילאה האי גנתא דעדן דלתתא.

אלא, ודאי בדוגמא ודיוקנא עילאה איהו מיומא דאתברי עלמא. ועד לא אתברי אדם, הוו כמה שורין תחומין דמלאכין עילאין סחרין ליה, דלא הוה בלא נטירו, בגין דבכל אינון היכלין דתמן, אית שולטנין נטרין ליה. עד דאינון רוחין אתפלילין למיתי בהאי עלמא, כל רוחין ונשמתין דהוו זמינין לאעלא בהאי עלמא, פלהו הוו תמן עד לא אתברי אדם.

ועד יומא עד לא ייתון לאעלא בהאי עלמא, אינון רוחין דזמינין לאתיהבא בהאי עלמא, פלהו הוו תמן. ואלין רוחין ונשמתין סלקין ונחתין, נפקו מגן עדן דלעילא, ונחתין בגן עדן דלתתא, ומתלבשין תמן בלבושין, פגוונא דגופי דהאי עלמא.

ואתעסקן באורייתא, למנדע ולאסתפלא בההוא לבושא ביקרא דמאריהון, כל חד וחד, כמה דאזדמן למהוי בהאי עלמא. ונהו דתיקוניה שפיר ונאות בההוא לבושא, ואי אשתדלותיה פדקא יאות, סלקין ליה לעילא לקמי מלכא קדישא, בהאי לבושא פגוונא דהאי עלמא, וקאים קמיה, וחדדי ביה קודשא בריך הוא. הדא הוא דכתיב, (מ"ב ה טז) חי ה' אשר עמדתי לפניו. עד לא נפקית לעלמא.

אית לבושין דמתלבשין בהון רוחין, פגוונא דגופא דהאי עלמא. ואי האי גופא אזדמן למשבק רוחא קדישא,

את הרוח הקדושה ולקטות אחרי רוח רעה, אותה רוח קדושה פורחת מתוך אותו הלבוש, ואותו הלבוש נמשך מחוץ לגן עדן.

משום שבכל יום שני ובכל יום רביעי, רוח רעה של אשת זנונים הולכת סביב הגן. ויש לבושים שנמשכים אחרי אותה רוח רעה, ותשוקתה של אותה רוח רעה בהם. וכיון שרוח הקדש יורדת להתלבש בו, אין מתלבשת בתוכו, ופורחת ממנו ועולה למעלה.

ואותו הלבוש נמשך אחר אותה רוח רעה, ומוציאים אותו החוצה, ויושב שם עד שבא אותו האדם, ומתלבש בו, ומורידו לגיהנם, ונדון בו בכל יום.

ואותה רוח הקדש שפורחת מאותו הלבוש, עולה למעלה, ונכנסת לאוצר אחד עד שמוציא אותו רשע בן או זרע, שיוריד אותה רוח קדש, ונשתלם בה פראוי. ולאותו הרשע יש לו מניחה אחר כך, ומצפצף ועולה ומתלבש בלבוש אחר.

ועומד על פתח גן העדן, ורואה אותה רוח קדש שהשאר בכמה כבוד, ובכמה אור, ומתבליש בו. וכן משגיח באתו כבוד של שאר הצדיקים, ומתבליש ובוכה על מעשיו.

ובשכרא הקדוש ברוך הוא את אדם הראשון, הכניס אותו לגן עדן בלבוש כבוד אחד של אור גן העדן, ונשתלם ברוח ונשמה קדושה להיות שלם בכל.

הוא ואשתו היו מטילים בגן עדן, והמלאכים העליונים סביבם, מענגים אותם בכמה עדוניהם,

עדוניהם ועינוניהם. ופתח ליה חד אוצר, ואחמי ליה כל אינון דרין בתראין,

ולאסטאה בתר רוחא בישא, ההוא רוחא קדישא פרח מגו ההוא לבושא, וההוא לבושא אתמשך לבר מגן עדן.

בגין דבכל יומא תננינא ובכל יומא רביעאה, רוחא בישא דאשת זנונים, אזלא סחרניה דגנתא. ואית לבושין דאתמשכן אבתריה דההוא רוחא בישא, ותיאובתיה דההוא רוחא בישא בהו. וכיון דרוחא קודשא נחית ואתלבשא ביה, לא אתישבא בגויה, ופרח מגויה, וסליק לעילא.

וההוא לבושא, אתמשך בתר ההוא רוחא בישא, ומפקי ליה לבר, ויתבא תמן עד דאתי ההוא בר נש, ואתלבש ביה, ונחית ליה לגיהנם, ואתדן ביה בכל יומא.

וההוא רוחא דקודשא, דקא פרח מההוא לבושא, סליק לעילא, ואעל בחד אוצר, עד דנפיק מההוא חייבא פרא, או זרעא, דייחות ההוא רוחא קדישא, ואשתלים ביה פדקא יאות. וההוא חייבא אית ליה נייחא לבתר, ומצפצפא וסליק, ואתלבש בלבושא אחרא.

וקאי אפתחא דגן עדן, וחמי לההוא רוחא קדישא דאיהו שבק, בכמה יקר, ובכמה נהירו, ואכסיף ביה. וכן אשגח בההוא יקר דשאר צדיקניא, ואכסיף ובכי על עובדוי.

וכד פרא קודשא בריך הוא לאדם הראשון, אעיל ליה בגנתא דעדן בחד לבוש יקר דנהורא דגן עדן, ואשתלים ביה ברוח ונשמה קדישא, למהוי שלים בכלא.

הוא ואתתיה היו מטילין בגן עדן, ומלאכי עילאי סחרנייהו, מענגי לון בכמה

עדוניהם ועינוניהם. ופתח ליה חד אוצר, ואחמי ליה כל אינון דרין בתראין,

כָּל דָּרָא וְדָרָא. וְהוּהּ חֲמֵי דְיוֹקְנֵין עֵילְאִין,
וְדְיוֹקְנֵין תַּתְּאִין, בְּנִהִירוּ דְאַסְפַּקְלָרְיָא דְנִהְרָא
עֲלֵיהּ.

נַחְתָּא אֶשֶׁת זְנוּנִים, וְהָהוּא דְרָכִיב וְשְׁלִיט עֲלֵהּ,
הָהוּא חֶסֶד לָב, דְאַסְטֵי כְּלָא. וְחֲמוּ
הָהוּא יָקָר עֵילְאָה דְהוּהּ בִּיה אָדָם וְאִתְתִּיהּ.
אִתְתַּקְפַּת אֶשֶׁת זְנוּנִים, בְּחֵילָא וְתוֹקְפָא דְהָהוּא
דְשְׁלִיט עֲלֵהּ, וְקָרִיבַת אֶצְל חוּהּ, וְשְׂרִיאַת
לְמַפְתִּי לָהּ בְּכַמְהָ פְתוּזִים, וּבְכַמְהָ מְתִיקוּ
דְלִישְׁנָא, עַד דְאִתְפְּתִיאַת. כְּדִין, וְאַפְתַּת לְבַתֵּר
אָדָם, וּפְרַחוּ אֵינּוֹן לְבוּשֵׁין מִיְגִיָּה, וְסְלִיקָא
נִשְׁמַתָּא זְהָרָא דְאַסְפַּקְלָרְיָא דְלַעֲיִלָּא מִיְגִיָּה,
וְאַשְׁתָּאֵר עָרוֹם מִכְּלָא, הוּא וְאִתְתִּיהּ.

בֵּינן דְחָשִׁיב תְּשׁוּבָה, לְבַתֵּר דְאִתְתַּרְךָ מִגַּן עֲדָן,
וְאִתְקַיִים לְבַר. חָס עֲלֵיהּ קוּדְשָׁא בְרִיךְ
הוּא, וְעַבְד לִיה לְבוּשֵׁין אֲחֻרְנִין, כְּגוֹוֹנָא
דְאַצְטְרִיךְ לְאַשְׁתַּמְשָׂא בְּהָאֵי עֲלֻמָּא. וְלְבַתֵּר
אַשְׁתַּמֵּשׁ לְבַר, וְאוּלִיד בְּנִין.

וְהָהוּא זְהָרָא דְנִשְׁמַתָּא עֵילְאָה דְפְרַחָה מִיְגִיָּה,
סְלִיקַת לְעֵילְאָה, וְהוּת גְּנִיזָא בְּחַד אוֹצָר,
דְאִיהוּ גּוּף. עַד דְאוּלִיד בְּנִין, וּנְפַק חֲנוּף
לְעֲלֻמָּא. בֵּינן דְאַתָּא חֲנוּף, הָהוּא זְהָרָא עֵילְאָה
נִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא נַחְתַּת בִּיה, וְהוּהּ חֲנוּף בְּהָהוּא
רְבוּ עֵילְאָה דְשִׁבְק מִיְגִיָּה אָדָם. הָדָא הוּא
דְכַתִּיב, (בראשית ה כד) וַיִּתְהַלֵּךְ חֲנוּף אֶת הָאֱלֹהִים
וְגו'.

לְבַתֵּר, אֲצְטְרִיךְ לִיה קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְנִטְלָא
לִיה מִהָאֵי עֲלֻמָּא, וְלֹאֲתַכְּלָלָא רוּחָא
קְדִישָׁא, מִתַּתָּא וּמִלְעֵילְאָה, וְאִתְכְּלִיל כּוּלָּא (ד)
פַּח ע"א) בְּהָהוּא רוּחָא קְדִישָׁא. וְהָהוּא רוּחָא
קְדִישָׁא אִתְכְּלִיל מִתַּתָּא וּמִלְעֵילְאָה, לְאַתְמַשְׁכָּא
כָּל עֲלֻמָּא זֵינָא בְּתַר זֵיגִיָּה.
בֵּינן דְאִתְכְּלִיל, אִתְעַבִּיד מְמַנָּא בְּהָאֵי עֲלֻמָּא

וְעוּגִים. וּפְתַח לוֹ אוֹצָר אֶחָד,
וְהָרָאָה לוֹ כָּל אוֹתָם הַדּוֹרוֹת
הָאֲחֻרוּנִים, כָּל דּוֹר וְדוֹר. וְהָיָה
רוּאָה דְיוֹקְנָאוֹת עֲלִיּוֹנִים
וְדְיוֹקְנָאוֹת תַּחְתּוֹנִים בְּאוּר שֶׁל
הָאֲסַפְקָלְרִיָּה הַמְאִירָה עֲלֵיהֶם.
יִרְדָּה אֶשֶׁת זְנוּנִים, וְאוֹתוֹ שְׂרוּכְב
וְשׁוֹלֵט עֲלֵיהּ, אוֹתוֹ חֶסֶד לָב,
שְׂמִסִּית אֶת כָּלָם. וְרָאוּ אוֹתוֹ כְּבוֹד
עֲלִיּוֹן שְׁהִיָּה בּוֹ אָדָם וְאַשְׁתּוֹ.
הַתְּחִיבָה אֶשֶׁת זְנוּנִים בְּכַח וְתַקְףָּ
שֶׁל אוֹתוֹ הַשּׁוֹלֵט עֲלֵיהּ, וְקָרְבָה
אֶצְל חוּהּ, וְהַתְּחִילָה לְפַתּוּחָהּ
בְּכַמְהָ פְתוּזִים, וּבְכַמְהָ מִתְּק
לְשׁוֹן, עַד שֶׁהִתְפַּתְתָּהּ. וְאִז
הִתְפַּתָּה אַחַר כֶּף אָדָם, וּפְרַחוּ
מִמֶּנּוּ אוֹתָם לְבוּשִׁים. וְהִסְתַּלְקָה
הַנִּשְׁמָה, הַזֵּהָר שֶׁל הָאֲסַפְקָלְרִיָּה
שֶׁלְמַעֲלָה מִמֶּנּוּ, וְנִשְׁאַר עָרֹם מִכָּל
הוּא וְאַשְׁתּוֹ.

בֵּינן שְׁחָשִׁב תְּשׁוּבָה, אַחַר שְׁגָרַשׁ
מִגַּן עֲדָן, וְעַמַּד בַּחוּץ, חָס עֲלִיו
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְעָשָׂה לוֹ
לְבוּשִׁים אַחֲרִים, כְּמוֹ שְׁצַרְיָךְ
לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְאַחַר כֶּף
הַשְׁתַּמֵּשׁ בַּחוּץ, וְהוּלִיד בָּנִים.
וְאוֹתוֹ זֵהר הַנִּשְׁמָה הַעֲלִיּוֹנָה
שֶׁפְרַחָה מִמֶּנּוּ, עֲלָתָה לְמַעֲלָה,
וְהִיָּתָה גְּנוּזָה בְּאוֹצָר אֶחָד שֶׁהוּא
גּוּף. עַד שֶׁהוּלִיד בָּנִים, וְיִצָּא חֲנוּף
לְעוֹלָם. בֵּינן שְׂבָא חֲנוּף, אוֹתוֹ
הַזֵּהר הַעֲלִיּוֹן, הַנִּשְׁמָה הַקְדוּשָׁה
יִרְדָּה בּוֹ, וְהִיָּה חֲנוּף בְּאוֹתָהּ
גְּדוּלוֹת עֲלִיּוֹנָה שֶׁהִשְׁאִיר מִמֶּנּוּ
אָדָם. זֵהוּ שְׂכַתוּב (בראשית ה)

וַיִּתְהַלֵּךְ חֲנוּף אֶת הָאֱלֹהִים וְגו'.

אַחַר כֶּף הַצְטְרִיךְ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא לְטַל אוֹתוֹ מִן הָעוֹלָם הַזֶּה,
וְלְכַלֵּל רוּחַ קְדוּשָׁה מִמֶּטָה
וּמִלְמַעֲלָה, וְהַפֵּל נְכַלֵּל בְּאוֹתָהּ
רוּחַ קְדוּשָׁה. וְאוֹתָהּ רוּחַ קְדוּשָׁה
נְכַלֵּלָה מִמֶּטָה וּמִמַּעֲלָה, לְהַמְשִׁךְ
כָּל הָעוֹלָם מִיָּן אַחַר מִינוּ.

בֵּינן שְׁנַכְלֵל, נַעֲשֶׂה מְמַנָּה בְּעוֹלָם

הזה ובעולם שלמעלה. בעולם הזה - מצד אותו הכללה שנקלל מהעולם הזה. ובעולם שלמעלה - מצד אותה הכללה שנקלל מלמעלה.

ובב"ר פעם ופעם שיש צדיקים וחסידים בעולם, מתחדשת אותה הכללה שנקלל ממטה מהצד של חנוף. אז הוא נער, בסוד התחדשות הלבנה. וזה סוד (משלי כב) חנוף לנער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנה. מה זה על פי דרכו? על פי דרכו של חנוף. ללכת באותו דרך אמת, בדרך ישר ושלם.

גם כי יזקין אותו הדיוקן של חנוף מאותו הזמן שנקלל באותו הקדש, אל תאמר שהרי זקן מפמה ימים והוסר מאותו המקום. לא כן, אלא בכל פעם ופעם שיש צדיקים וחסידים בעולם, אותה ההכללה של אותו הצד התחדשה, ונראה אותו דיוקן ממש נער, ולא זו ממש. ובגלל אותה ההכללה יורשים התחתונים מטל ההשקאה העליונה, ויורדת ירשה של גדלות הקדשה לעולם.

ועל זה (שיר א) שחורה אני ונאנה. שחורה אני שלמטה, ונאנה אני מצד ההכללה שלמעלה.

שחורה אני - פשראיתי פמה רשעים שמרגיזים את רבון הכל, ואני זן אותם בצד של אותה ההכללה שלמטה שבי, ונאנה מהצד שלמעלה.

בנות ירושלים - אף על גב שירושלים ובית המקדש הכל אחד, בית המקדש הוא יתר בכמה קדושים ובכמה עלויים. בית המקדש אחד, וירושלים אחת, ובית קדש הקדשים לפנים מהם, שהוא הפנימי מכלם.

ובעלמא דלעילא. בהאי עלמא, מסטרא דההוא כלילו דאתכליל מהאי עלמא, ובעלמא דלעילא, מסטר דההוא כלילו דאתכליל מלעילא.

ובב"ר זמנא וזמנא דצדיקי וחסדי אית בעלמא, אתחדש ההוא כלילו דאתכליל מתפא מסטרא דחנוף, כדין איהו נער, ברזא דחדתותא דסיהרא. ורזא דא, (משלי כב) חנוף לנער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנה. מאי על פי דרכו. על פי דרכו דחנוף. למיזל בההוא דרך קשוט, באורח מישר ושלים.

גם כי יזקין ההוא דיוקנא דחנוף, מההוא זמנא דאתכליל בההוא קודשא, לא תימא דהא סיב מפמה יומין ואתעדי מההוא אתר, לאו הכי, אלא בכל זמנא וזמנא דצדיקי וחסדי אית בעלמא, ההוא כלילו דההוא סטרא אתחדש, ואתחזי ההוא דיוקנא ממש נער, ולא אתעדי מתמן. ובגין ההוא כלילו, ירתי תפאי מטלא דשקיו עילאה, ונחתא ירותא דרבו קדישא לעלמא.

ועל דא שחורה אני ונאנה, שחורה אני מסטרא דלתתא, ונאנה אני מסטרא דכלילו דלעילא.

שחורה אני, כד חזינא פמה חייבין דמרגיזין למארי כולא, ואנא זן לון בסטרא דההוא כלילו דלתתא דבי. ונאנה, מסטרא דלעילא.

בנות ירושלים, אף על גב דירושלים ובי מקדשא כולא חדא, בי מקדשא איהו יתיר, בכמה קדושין, בכמה עלויין. בי מקדשא חד, וירושלים חד, ובית קדש הקדשים לגו מינייהו, דהוא פנימאה מכולהו.

וזה בשעה שהגבירה התקשטה ורוצה להתקרב לבעלה, ומתקשטת ואמרת להמוניה, שחורה אני - מהצד שלמטה, ונאנה - בהכללה, של הצד שלמעלה יותר, (ונאנה - בצד ההכללה שלמטה תלויה) משום שכתוב (דברים ד) ואתם הדבקים בה' אלהיכם. ישראל דבקים בה' באותו התקון יותר מהכל.

שחורה אני ונאנה, אמר לו אליהו: רבי, כל הדברים הללו רשומים למעלה טרם שתבא לעולם משמך, וכעת כלם עומדים בהתחדשות כמו מקדם. ובחזרתם הטבעת של המלך כלם נסתרים.

פתח ואמר, (בראשית א) ויאמר אלהים יהי מארת ברקיע השמים. הפסוק הזה נתבאר, והחברים התעוררו בו, וכך הוא. אלא למה זה כתוב ביום הרביעי? שהרי מיום שני ראוי שתהיה הלבנה חסרה, שפיום שני נברא בו גיהנם, והואיל ונברא בו, הלבנה חסרה בגללו, למה הוא כתוב ברביעי?

עוד יש לשאל, אם חסרון הלבנה הוא ברביעי, הרי שנינו, שנשואי בתולה אינו אלא ברביעי, היום של חסרונה של בתולת ישראל, לא ראוי שתהיה בתולה אחרת בשלמות, שהרי אין שלמות לאשה אלא עם בעלה?

אבל ביום שני שבו נברא גיהנם, טרם עמד בקיומו, שהרי יצא מיום שני שהוא חשך, ואז נברא ממנו, שכתוב (איוב כח) קץ שם לחשך וגו', ודרכפו של אותו הקץ לכל תכלית הוא חוקר, מתי? אחר שעומד בקיומו.

ואין עומד בקיומו עד שהלבנה מתמעטת ברביעי, שהרי הלבנה היא רגל רביעית בכסא העליון,

והיא בשעתא דמטרוניתא אתקשטת, ובעיא לאתקרבא בבעלה, והיא אתקשטא, איהי אמרת לאוכלוסיה, שחורה אני, מסטרא דלתתא. ונאנה, בכלילו דסטרא דלעילא יתיר, (נ"א ונאנה במטרא דכלילו דלתתא תליא) בגין דכתיב, (דברים ב) ואתם הדבקים בה' אלהיכם. ישראל דבקים בה', בההוא תיקוונא יתיר מכולא.

שחורה אני ונאנה, אמר ליה אליהו, רבי, כל אלין מלין אינון רשימין לעילא עד לא תיתי לעלמא מן שמן. והשתא פחדתוּתא קיימי פולהו פמלקדמין. ובחזרתמא דגושפנקא דמלכא פולהו חתימין.

פתח ואמר, (בראשית יד) ויאמר אלהים יהי מארת ברקיע השמים, האי קרא אתמר. וחבריא אתערו ביה, והכי איהו. אלא אמאי פתיב דא פיומא רביעאה, דהא מיום שני אתחזי למהוי סיהרא חסרא, דביום שני אתברי ביה גיהנם, והואיל ואתברי ביה, סיהרא איהי חסרה בגיניה, אמאי איהו כתיב ברביעי.

הו אית לשאלא, אי גרעונא דסיהרא איהו ברביעי, הא תנינו, דנישואי בתולה לאו איהו אלא ברביעי, יומא דגרעונא דבתולת ישראל, לא אתחזי למהוי בתולה אחרא בשלימו, דהא לית שלימו לאתתא אלא בבעלה.

אבל ביום שני דאתברי ביה גיהנם, עד לא קיימא בקיומא. דהא נפק מיום שני דהוא חשך, וכדין אתברי מניה. דכתיב, (איוב כח א) קץ שם לחשך וגו', וארחיה דההוא קץ, לכל תכלית הוא חוקר, אימתי. לבתר דקיימא בקיומה.

ולא קיימת בקיומה, עד דאזעירת סיהרא

וּמְשׁוּם שֶׁהִיא יוֹם רְבִיעִי לְשִׁלְשֵׁת
הַעֲמוּדִים הָאַחֲרִים, נֹאמַר בְּרְבִיעִי
אֵת הַמַּעֲשֶׂה שְׁלֵה, שֶׁהָרִי הַקְּטִינָה
אֵת עֲצָמָה וְנִחַשְׁף אוֹרָה, וְעַל זֶה
לְבַתּוּלָה יֵשׁ קִיּוֹם בְּרְבִיעִי,
לְהִרְאוֹת (סוּמ) קִיּוֹם בְּלִבְנָה.

וְהַיּוֹם הַהוּא שְׁבַתּוּלָה נִשְׂאֵת
בְּרְבִיעִי וְיֵשׁ לָהּ קִיּוֹם לְמִטָּה,
הַפְּרוּז עוֹמֵד לְמַעַלָּה וְקוֹרָא: (מִכָּה
ו) אֵל תִּשְׁמְחִי אִיבְתִּי לִי כִּי נִפְלְתִי
קָמְתִי. וְעַל זֶה, בְּיוֹם הַנִּפְלִיָּה
קִימָה מִשְׁמַע, שְׁבַתּוּב כִּי נִפְלְתִי
קָמְתִי.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת - חֶסֶר,
מְשׁוּם שֶׁנִּתְּנָן מְקוֹם לְצַד הָאֲחֵר
לְשִׁלְט. וּמְכַסֶּה אֵת אוֹר הַלְּבָנָה,
כְּמוֹ הָאֵגוּז הַזֶּה, שֶׁהַקְּלִפָּה מְכַסֶּה
עַל הַמַּח בְּכָל הַצְּדָדִים, וּמִתְחַזְּקֵת
הַקְּלִפָּה בַּחוּץ, וּכְעֶרְלָה עַל
הַבְּרִית. וּמְשׁוּם כִּךָ נִחַשְׁף הָאוֹר
שְׁלִמְעָלָה.

וְהִיא אוֹמְרָת, שְׁחוּרָה אֲנִי וְנֶאֱוָה
בְּנוֹת יְרוּשָׁלַיִם. אֵל אוֹתָם
הָאוּכְלוֹסִים שְׁלֵא הָיוּ בְּקִשׁוּטִיָּה
בְּאוֹתָם הַפְּנִימִיִּים. לְפָנִימִיִּים
שֶׁקִּשְׁטוּ אוֹתָהּ אֵינָה אוֹמְרָת אֵת
זֶה. אֲלֵא פְּשִׁיזָּאת הַחוּצָה,
לְשָׂאֵר הָאוּכְלוֹסִים הִיא אוֹמְרָת
אֵת זֶה.

לְפָנִימִיִּים שִׁיּוּדָעִים קִשׁוּטִיָּה,
וּקִשְׁטוּ אוֹתָהּ בְּכַמָּה קִשׁוּטִים
עֲלִיּוֹנִים, הִיא אוֹמְרָת לָהֶם יִשְׁקֵנִי,
כַּמָּה אֲנִי מִתְקַנֶּת יְפֵה לְקַבֵּל
נְשִׁיקוֹת מִן הַמֶּלֶךְ. לְאוֹתָם
שְׁבַחוּץ שְׂאִינִם מְכִירִים
בְּקִשׁוּטִיָּה אוֹמְרָת שֶׁהִיא שְׁחוּרָה,
מֵהַצַּד שֶׁל הַתְּחַתּוֹנִים, מֵצַד
הַהַכְּלָלָה שְׁלִמְעָלָה, כְּדִי שְׁלֵא
יִשְׁגִּיחוּ בְּעֵין רְעָה לְקַטְרֵג
לְתַחַתּוֹנִים.

שְׁחָרִי אֵין לָהֶם קִנְאָה אֲלֵא
בְּתַחַתּוֹנִים. כְּשֶׁהַתְּחַתּוֹנִים הֵם
בְּעֵלוֹי, הֵם מְקַנְאִים לָהֶם יוֹתֵר
מֵהַכֵּל. וְאִם תֹּאמַר שְׂאִין בְּהֵם

בְּרְבִיעִי, דִּהָא סִיְהָרָא רְגֵלָא רְבִיעָאָה אִיהוּ
בְּכוּרְסִיָּא עֵילָאָה. וּבְגִין דִּיאִיהִ יוֹמָא רְבִיעָאָה
גְּבִי תֵלַת קְיִימִין אַחְרַנִּין, אַתְּמַר בְּרְבִיעָאָה
עוֹבְדָא דִּילָהּ, דִּהָא אֲזַעֲרִית גְּרָמָה, וְאַחֲשִׁיף
נְהוּרָאָה. וְעַל דָּא בְּתוּלָה אִית לָהּ קִיּוֹמָא
בְּרְבִיעָאָה, לְאַחְזָאָה (סוּמָא) קִיּוֹמָא בְּסִיְהָרָא.

וְהַהוּא יוֹמָא דְּבַתּוּלָה נִשְׂאֵת בְּרְבִיעִי, וְאִית לָהּ
קִיּוֹמָא לְתַתָּא. פְּרוּזָא קְיִימָא לְעֵילָא
וְקָרִי, (מִכָּה ז ח) אֵל תִּשְׁמְחִי אִיבְתִּי לִי כִּי נִפְלְתִי
קָמְתִי. וְעַל דָּא, בְּיוֹמָא דְּנִפְלִיָּה קִימָה מִשְׁמַע,
דְּכְתִיב כִּי נִפְלְתִי קָמְתִי.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת (בְּרֵאשִׁית א יד), חֶסֶר, בְּגִין
דִּיאֲתִיְהִיב דְּיוֹכְתָא לְסִטְרָא אַחְרָא
לְשִׁלְטָאָה. וְחַפְיָא נְהוּרָא דְּסִיְהָרָא, כְּהֵאִי
אַגוּזָא, דְּקִלִּיפָּה חַפְיָא עַל מוֹחָא בְּכָל סִטְרִין,
וְאַתְתְּקַפַּת קְלִיפָּא לְבַר, וּכְעֶרְלָה עַל בְּרִית.
וּבְגִין כִּךָ אַתְחַשְׁכַּת נְהוּרָא דְּלְעֵילָא.

וְהִיא אֲמַרְת שְׁחוּרָה אֲנִי וְנֶאֱוָה בְּנוֹת יְרוּשָׁלַיִם,
לְגַבֵּי אֵינוֹן אוּכְלוֹסִין דְּלֵא הוּוּ בְּקִשׁוּטָהָ
בְּאֵינוֹן פְּנִימָאִי. לְפָנִימָאִי דְּקִשְׁטוּ לָהּ, לֵא
אֲמַרְת הֵאִי. אֲלֵא כִּד נְפַקַת לְבַר, לְגַבֵּי שְׂאֵר
אוּכְלוֹסִין אֲמַרְת הֵאִי.

לְפָנִימָאִי דִּידְעִי קִשׁוּטָהָ, וּקִשְׁטוּ לָהּ בְּכַמָּה
קִשׁוּטִין עֵילָאִין, הִיא אֲמַרְת לוֹן
יִשְׁקֵנִי. כַּמָּה אֲנָא מִתְתְּקַנֶּת יָאוֹת, לְקַבֵּל נְשִׁיקִין
מִמֶּלְכָא. לְאֵינוֹן דְּלְבַר דְּלֵא יְדְעִי בְּקִשׁוּטָהָ,
אֲמַרְת דִּיאִיהִ שְׁחוּרָה, מְסִטְרָא דְּתַתָּאִי,
מְסִטְרָא דְּכְלִילוֹ דְּלְתַתָּא, בְּגִין דְּלֵא יִשְׁגְּחוּן
בְּעֵינָא בִּישָׂא לְקַטְרֵגָא לְתַתָּאִי.

דִּהָא לִית לוֹן קִנְאָה אֲלֵא בְּתַתָּאִי, דְּכִד תַּתָּאִי
אֵינוֹן בְּעֵילוּיָא, אֵינוֹן מְקַנְאֵן לוֹן יִתִּיר
מִכּוּלָּא. וְאִי תִימָא, דִּלִּית בְּהוּ קִנְאָה. בִּינְיִיְהוּ
לִית קִנְאָה, אֲבַל עַל אַחְרַנִּין אִית לָהּ קִנְאָה.

קנאה - ביניהם אין קנאה, אבל על אחרים יש להם קנאה. ומשום שהיא כמו אם על בניה על ישראל, אותו התקון פה ונאה מהכל, שהוא מצד של ההכללה שלמטה, שבשבילו עולה למעלה, מעלימה אותו לאוכלוסיה שבחוץ, כדי שלא יקנאו ולא יקטרגו על ישראל. ומשום כך, אל תראני שאני שחרחרת, אל תסתכלו בתקון הזה, משום שאני שחרחרת.

ובבב התקונים שלה, אין תקון פה ונאה בעלוי לעלות לקדש, פרט לאותו תקון מצד ההכללה שלמטה. וכל זה היא אומרת אל אוכלוסיה, ולא אל אהובה. ועל זה אומרת להם שחורה אני ונאנה.

עוד, שחורה אני מן הצד שלמטה, ונאנה מן הצד שלכם, אתן בנות ירושלים, הרי התקון שלי בכם הוא, שאתם אוכלוסים קדושים, ומשום כך לא תסתכלו באותו התקון של צד התחתונים. והבב הוא כמו אם על הבנים, שכמה מקטרגים הם שעומדים שם, ואם יסתכלו באותו התקון של ההכללה שלמטה, כמה הוא נאה וכמה היא פה לעלות בו למעלה, יבאו לקטרג ולהזכיר את חטאי ישראל. ומקטרגים להם, ומעפבים אותה לעלות למעלה ולהתחבר עם בעלה.

ועל זה באהלי קדר - מצד התחתונים, פיריעות שלמה - מהצד שלכם. ומשום כך, אל תראני שאני שחרחרת, אל תסתכלו בי כלל, בשביל אותם התקונים שלי, שהם בצד של התחתונים, שהרי בגללם נזף בי השמש, ואינו בלבדו, אלא בני אמי נחרו בי, אבות העולם, כשראו את קדרותי שמצד התחתונים.

ובגין דאיהי פאימא על בנהא על ישראל, ההוא תיקונא שפירא ויאה מפולא, דאיהו מסטרא דכלילו דלתתא, דבגיניה סלקא לעילא, מחכדא ליה לגבי אוכלוסהא דלבר, בגין דלא יקנאון ולא יקטרגו עלייהו דישראל. ובגין כך, אל תראוני שאני שחרחרת, לא תסתכלון בהאי תיקונא, בגין שאני שחרחרת.

ובבב תיקונין דילה, לית תיקונא שפירא ויאה בעילוייא, לסלקא לקודשא, בר ההוא תקונא מסטרא דכלילו דלתתא. וכל דא אמרת לגביה אוכלוסהא, ולא לגבי רחימה. ועל דא אמרת לון, שחורה אני ונאנה.

תו. שחורה אני מסטרא דלתתא, ונאנה מסטרא דילכון, אתון בנות ירושלים, הא תיקונא דילי בכון איהי, דאתון אוכלוסין קדישין. ובגין כך לא תסתכלון בההוא תיקונא דסטר תתאי.

ובבב איהו פאמא על בגין, דכמה מקטרגין אינון דקיימי התם, ואי יסתכלו בההוא תיקונא דכלילו דלתתא, כמה איהו יאה וכמה איהי שפירא לסלקא ביה לעילא, ייתון לקטרגא ולאדפרא חוביהון דישראל. (דף פה ע"ב) ומקטרגי להו, ומעפבי לה לסלקא לעילא, ולא תחברא בבעלה.

ועל דא, באהלי קדר, מסטרא דתתאי. פיריעות שלמה, מסטרא דילכון. ובגין כך, אל תראוני שאני שחרחרת. לא תסתכלון בי כלל, בשביל אינון תיקוני דילי, דאינון בסטרא דתתאי, דהא בגיניהון נזף בי שמשא. ולא איהו בלחודוי, אלא בני אמי נחרו בי, אבהן דעלמא, פד חמו קדרותא דילי מסטרא דתתאי.

ואם תאמר, נאה הוא לומר כך? כן, שהרי משני צדדים יפה הוא. אחד בשביל דרכי שלום, שלא יקטרגו על ישראל בניה, ואחד שלא יעכבו עליה מלעלות להתחבר עם בעלה ולקחת נחת, שהרי הפל בלבנה.

בזמן שהיא מכסה אור הלבנה, השמש לא קרבה אליה, פרט לחוט אחד של חסד עליון שנמשך עליה, וזה כורה באותה קלפה ושוכר פחה, ונותן לה נוי ויפי. והיא אומרת, שחורה אני - מצד של הערלה, ונאה - מן הצד של אותו החוט שנמשך עלי.

עוד, שחורה - מצד של החשך העליון כשמתגבר, כמו שנאמר (ישעיה ס) כי הנה החשך יכסה ארץ. ונאה - מצד האור הקדמון, כמו שנאמר (מיכה ז) כי אשב בחשך - מצד השמאל, ה' אור לי - מצד הימין.

אל תראני שאני שחרחרת (שיר א). היא אומרת לאוכלוסייה, כמה ערוב זה לכם, שאל תראוני בזמן שמכסה עלי אותו הצד, ולא תוכלו להיות מוארים ממני ולהסתפל כלל באור שלי.

בני אמי נחרו בי, שהרי הסתלק השמש למעלה והתפנס, ובני אמי הסתלקו למעלה, ומשום כך שולטת הערלה, ואתם אל תראני, לא תוכלו לראות ולהסתפל באור שלי כלל. שמני נטרה את הפרמים - הואיל והערלה אצלי, והיא יונקת ממני לתת לאוכלוסייה, ולא אתם המחנות של שאר העמים. פרמי שלי לא נטרתי - אלה אוכלוסי הקדושים, שלא יכלתי באותו הצד לזון אותם.

עבשו יש להסתפל, מי שמתעסק בשיר, איך אומר פרעומות וקנטורים בראשית התשבחת?

ואי תימא זאת הוא למימר הכי. אין. דהא מתרין סטרין זאת הוא. חד, בגין אורח שלים, דלא יקטרגון על ישראל בנהא. וחד, דלא יעכבון עלה מלסלקא לאתחברא בבעלה, ולמנקט נייחא. דהא פלא בסיהרא.

דבזמנא דאיהי חפיא נהורא דסיהרא, שמשא לא אתקרב בהדה. בר חוטא חדא דחסד עילאה דאתמשיך עליה, והאי פרי בההוא קליפה ותבר חילה, ויהיב לה נוי ושפירו. ואיהי אמרת, שחורה אני מסטרא דערלה. ונאה מסטרא דההוא חוטא דאתמשך עלי.

תו, שחורה, מסטרא דחשך עילאה פד אתתקף. כמה דאת אמר, (ישעיה ס ב) כי הנה החשך יכסה ארץ. ונאה, מסטרא דאור קדמאה. כמה דאת אמר, (מיכה ז ח) כי אשב בחשך, מסטרא דשמאלא. ה' אור לי, מסטרא דימינא.

אל תראוני שאני שחרחרת. היא אמרת לאוכלוסייה, כמה ערבוך דא לכוון, דאל תראוני, בזמנא דחפיא עלי ההיא סטרא, ולא תיכלון לאתנהרא מני, ולאסתפל לא בנהורי כלל.

בני אמי נחרו בי, דהא אסתלק לעילא שמשא אתפניש, ובני אמי אסתלקו לעילא, ובגין כך שלטא ערלה, ואתון אל תראוני, לא תיכלון למחמי ולאסתפל בנהורי כלל. שמוני נטרה את הפרמים, דהואיל והערלה לגבי, והיא ינקא ממני למיהב לאוכלוסין דילה, ולא ינון משריין דשאר עמין. פרמי שלי לא נטרתי, אלין אוכלוסין קדישין דיילי, דלא יכלנא בההוא סטרא למיזן לון.

השתא אית לאסתפל. מאן דאתעסק בשיר,

אֵלָא וְדַאי טַעַם קְדַמוֹן הוּא סוּד
דְתוֹשְׁבַחְתָּא. אֵלָא וְדַאי טַעַמָא קְדַמָּאָה אִיהוּ
פִי אֵלִיהוּ נְגוּר.

שְׁחוּרָה אֲנִי וְנֹאזְהָ וְגו' (שם). כְּתוּב
(תהלים מח) יִפֶּה נוֹף מְשׁוֹשׁ כָּל
הָאָרֶץ וְגו'. יִפֶּה נוֹף - פִּי הַנוֹף
שֶׁל עֵץ הַחַיִּים, בְּסוּד הַהַכְּלָלָה
שֶׁל כָּל הָאוֹתוֹת.

שְׂכֵאֲשֵׁר נְחַקְקוֹת הָאוֹתוֹת
וְנִרְשָׁמוֹת בְּעֵץ הַחַיִּים, עוֹלוֹת כָּל
הָאוֹתוֹת וְנִרְשָׁמוֹת בְּאוֹת אַחַת,
וְנִכְלָלוֹת בְּאוֹתָהּ אוֹת. וְכִיּוֹן
שֶׁנִּכְלָלוּ בוּ, אֵת כָּלֵן הוּא מוֹצִיא
אַחַר כָּךְ.

וְאוֹתָהּ הָאוֹת הִיא הַשִּׁבְחָה שֶׁל
כָּלֵם. הָאוֹת הַזֹּאת לֹא עוֹשֶׂה רֶשֶׁם
אַחַר חוּץ מִמֶּנָּה, מְשׁוּם שֶׁהִיא
נִכְלָלֶת בְּתוֹכָהּ, וְלֹא עוֹשֶׂה רֶשֶׁם,
רַק טְמִירוֹת וְגִנְיָזוֹת. וּמִי זֶה זֶה
הָאוֹת י'.

שְׁהִיא נִקְדָּה אַחַת, בְּלִי רֶשֶׁם
אַחַר. לְכָל הָאוֹתוֹת יֵשׁ רֶשֶׁם
אַחַר עַל גְּבִי מְקוּמוֹ שְׂכַתוּב שָׁם,
וְאוֹתוֹ הַרֶשֶׁם נִשְׁאָר בְּלִבָּן שֶׁל
אוֹתָהּ הָאוֹת, פֶּרֶט לִי שְׁהִיא
נִקְדָּה אַחַת, בְּלִי הַלְבָּן שֶׁל מְקוּם
אַחַר.

וְהַנְקֻדָּה הַזֹּאת יִרְשָׁה הַכְּלָה הַזֹּאת
בְּתַקְוִיָּה, וְהִיא נִקְדָּה אַחַת תּוֹף
צְבֹאוֹתֶיהָ וּמַחְנֻתֶיהָ, וְנִקְרָאת י',
נִקְדָּה אַחַת.

וְכִיּוֹן שֶׁעוֹלָה בְּשֵׁם הַזֶּה וְנִקְרָאת
י', הִרִי שֶׁהַתְּקַשְׁטָה בְּתַקְוִיָּה עֲלִיוֹן,
וְאוֹמְרַת שְׁחוּרָה אֲנִי, אֵין לִי
מְקוּם לְהַכְלִיל אַחֲרַיִם בְּתוֹכִי
בְּזַמֵּן הַזֶּה, שְׁהִרִי בְּשֵׁם שֶׁל י'
נִקְרָאתִי לְעֵלוֹת לְמַעְלָה.

וְעַל כֵּן שְׁחוּרָה אֲנִי וְנֹאזְהָ, כְּמוֹ
הַתְּקוּן שֶׁלְמַעְלָה, הָרֵאשׁ שֶׁל כָּל
הַדְּרָגוֹת. בְּזֶה הַתְּפִלָּתִי בְּתוֹכִי
לְעֵלוֹת לְמַעְלָה, וְאֵין לִי כַּעַת
מְקוּם שֶׁל הַתְּפִשְׁטוֹת אַחֲרַיִם
לְהַתְּגַלּוֹת. הִרִי הַתְּפִסְתִּי בְּלִי
מְרָאָה אַחַר, בְּסוּד שֶׁל נִקְדָּה
אַחַת, לְעֵלוֹת נִקְדָּה לְנִקְדָּה.

אֵיךְ אָמַר תְּרַעוּמִין וְקִנְטוּרִין, בְּשִׁירוֹתָא
דְתוֹשְׁבַחְתָּא. אֵלָא וְדַאי טַעַמָא קְדַמָּאָה אִיהוּ
רְזָא דְתוֹשְׁבַחְתָּא, וְכֹלָא אִיהוּ בְּקָרָא. עַל פּוּמָא
דְאֵלִיהוּ אַתְּגַזֵּר.

שְׁחוּרָה אֲנִי וְנֹאזְהָ וְגו', כְּתִיב, (תהלים מח ג) יִפֶּה נוֹף
מְשׁוֹשׁ כָּל הָאָרֶץ וְגו', יִפֶּה נוֹף, שְׁפִירוֹ
דְנוּפָא, דְאֵילָנָא דְחַיִּי, בְּרְזָא דְכְּלִילוֹ דְכָל אַתְּוּוֹן.
דְכַר אַתְּוּוֹן מִתְחַקְקוֹן, וְאַתְרִשִּׁימוּ בְּאֵילָנָא דְחַיִּי,
סְלָקוּן אַתְּוּוֹן פּוּלְהוּ, וְאַתְרִשְׁמוּ בְּחַד אֵת,
וְאַתְפְּלִילוּ בְּהֵוּא אֵת. וְכִיּוֹן דְאַתְפְּלִילוּ בֵּיהּ,
פּוּלְהוּ אֶפִיק לוֹן לְבַתֵּר.

וְהֵוּא אֵת, אִיהוּ שְׂבַחָא דְכּוּלְהוּ. הֵאִי אֵת, לָא
עָבִיד רְשִׁימוּ אַחְרָא, לְבַר מִינָהּ, בְּגִין
דְאִיהִי אַתְפְּלִילַת בְּגוּיָהּ, וְלָא עָבִיד רְשִׁימוּ בַר
טְמִירוֹ וְגִנְיָזוּ. וּמֵאַן אִיהִי. אֵת י'.

דְאִיהִי נְקוּדָא חֲדָא, בְּלָא רְשִׁימוּ אַחְרָא. כָּל
אַתְּוּוֹן אֵית לוֹן רְשִׁימוּ אַחְרָא, עַל גְּבִי
אַתְרִיָּה דְכְּתִיב תַּמָּן, וְהֵוּא רְשִׁימוּ, אֶשְׁתָּאֵר
בְּתוּרוֹ דְהֵוּא אֵת, בַּר י' דְאִיהִי נְקוּדָה חֲדָא,
בְּלָא תוּרוֹ דְאַתֵּר אַחְרָא.

וְהֵאִי נְקוּדָה, יִרְתָּא כְּלָה דָא בְּתִיקוּנָהָ. וְאִיהִי
נְקוּדָה חֲדָא גּוֹ חִילְהָא וּמְשַׁרְיָאָה, וְאַתְקַרִּי
י', נְקוּדָה חֲדָא.

וְכִיּוֹן דְסְלָקָא בְּשֵׁמָא דָא, וְאַתְקַרִּי י', הָא
אַתְקַשְׁטַת בְּתִיקוּנָא עֵילָאָה, וְאַמְרַת
שְׁחוּרָה אֲנִי, לֵית לִי אַתְרָא לְאַתְפְּלָלָא אַחְרַיִן
בְּגוּוֹאֵי בְּזַמְנָא דָא. דְהָא בְּשֵׁמָא דִי אַתְקַרִּינָא,
לְסְלָקָא לְעֵילָא.

וְעַל דָּא, שְׁחוּרָה אֲנִי וְנֹאזְהָ, בְּתִיקוּנָא דְלְעֵילָא,
רִישׁ כָּל דְרָגִין. בְּהֵאִי אַתְפְּלִילָנָא בְּגוּוֵי
לְסְלָקָא לְעֵילָא, וְלֵית לִי הַשְׁתָּא אַתֵּר פְּשִׁיטוּ
אַחְרָא לְאַתְגְּלִיא. הָא אַתְפְּסִינָא בְּלָא חִיזוּ אַחְרָא,
בְּרְזָא דְנְקוּדָה חֲדָא, לְסְלָקָא נְקוּדָה לְנְקוּדָה.

ומשום שאני שחורה בלי התפשטות של מקום אחר - אל תראני, אין לכם רשות לראותני כלל, לא תוכלו לראות בי, שהרי אני בטמירות וגניזות, בסוד של נקדה אחת, שאין נודע בה כלל מקום.

שדכר האותיות יש מקום אחר בלבן, פרט לי, שאין לה התפשטות להראות כלל, וזוהי אל תראני שאני שחחררת, בכל הצדדים, אין בי מקום לבן ומקום אחר לכלל בי אחרים. כאהלי קדר, שטמירים תוף הסלעים ולא יוצאים החוצה. כף הוא יונתי תמתי בחגוי הסלע, נקדה בתוף אוכלוסייה.

ביריעות שלמה, יריעות שלמה הם כלולים יחד באות אחת, ובאותה האות לא נראים בו כלל, והם שש, והם חמש, וזה סוד חמש היריעות תהיין חוברות, בלי פרוד כלל. ואחד שכולל אותם, שהוא טמיר וגנוז. והוא אות אחת, שאין בה לבן של מקום אחר.

וזהו האות ו', שאין בה מקום להראות בה כלל אחר, אלא הכל נסתר בתוכה. כף הנקדה הזו, היא בלי לבן של מקום אחר, והכל כלול בתוכה. ומי הפולל בתוכו? ששת הצדדים האחרים. כאהלי קדר, זו אות אחרת, שיש בה כל הדרגות האחרות, שאין לה לבן של מקום אחר, והכל כלול בתוכו, וזהו האות ז'.

האות הזו היא אהלי קדר. יריעות שלמה - זו האות ו', ועל זה ז' הוא, שבני קדר פלם עורכים תמיד קרבות מפל שאר האמות, ועתידים לערוף קרב בסוף הימים עם כל אמות העולם.

ועל זה שחורה אני, זו יו"ד. כמו שנתבאר, שאין בו הלבן של

ובני דאנא שחורה בלא פשיטו דאתר אחרא, אל תראוני, לית לכו רשו למחזי לי כלל, לא תיכלון למחזי בי, דהא אנא בטמירו וגניזו, ברזא דחד נקודה, דלא אתידע בה אתר כלל. דכר אתון אית לון דוכתא אחרא בחוורו, בר י', דלית לה פשיטו לאתחזאה כלל. ודא הוא אל תראוני שאני שחחררת, בכל סטרין לית בי אתר חוורו, ודוכתא אחרא לאתפללא בי אחרנין. כאהלי קדר, דטמירין גו טינרי, ולא נפקי לבר. כף הוא יונתי תמתי בחגוי הסלע, נקודה גו אוכלוסייה.

ביריעות שלמה, יריעות שלמה אינן פלילן פחדא באת חד, ובההוא את לא אתחזון ביה כלל. ואינן שית, ואינן חמש. ורזא דא, (שמות כו ג) חמש היריעות תהיין חוברות, בלא פירודא כלל. וחד דכליל לון, דאיהו טמיר וגניז. ואיהו את חד, דלית ביה חוורו דאתר אחרא.

ודא איהו את ו', דלית בה אתר לאתחזאה בה פללא אחרא, אלא בלא סתים בגויה. כף האי נקודה, היא בלא חוורו דאתר אחרא, וכלא פליל בגויה. ומאן פליל בגויה. שית סטרין אחרנין.

כאהלי קדר, דא את אחרא, דאית בה פל דרגין אחרנין, דלית לה חוורו דאתר אחרא, וכולא פליל בגויה, ודא איהו את ז'. את דא, איהו אהלי קדר. יריעות שלמה, דא את ו'. ועל דא ז' איהו, דבני קדר פולהו מגיחי קרבא תדיר, מפל שאר אומין וזמינין לאגחא קרבא בסוף יומין, בכל אומין דעלמא. ועל דא, שחורה אני, דא יו"ד. כמה דאתמר, דלית ביה חוורא דאתר אחרא, וכולא פליל בגויה. כאהלי קדר, דא את ז', דהכי

מקום אחר, והכל כולל בתוכו. כְּאֵלֵּי קֶדֶר, זו האות ו', שָׁפָךְ הוא, שָׁאִין בו הִלְכֵן שֶׁל מְקוֹם אַחֵר. וְהַכֵּל כּוֹלֵל בְּתוֹכוֹ. כִּירִיעוֹת שְׁלֹמֹה, האות ו', שָׁאִין בָּהּ לִבְנֵי שֶׁל מְקוֹם אַחֵר, וְהַכֵּל כּוֹלֵל בְּתוֹכוֹ.

וְעַם כָּל זֶה, אָף עַל גַּב שְׁשֻׁנִים הִלְלוּ, אֲהֲלֵי קֶדֶר וִירִיעוֹת שְׁלֹמֹה, הֵם נִסְתָּרִים, וְאִין בָּהֶם לִבְנֵי אַחֵר, אִין נִסְתָּרֵת וּגְנוּזָה כְּמוֹ הָאוֹת י'. וּמִשּׁוֹם כֶּף אֵל תִּרְאֵנִי, כְּמוֹ שְׁנַתְּבָאָר.

וְאֵם תֹּאמֶר, הָאוֹת י'? זו יוצאת מהאות ו' שְׁמַתְפֹּשֵׁט מִכְּלָלוֹת זְכָר וּנְקֵבָה. וּמִשּׁוֹם שְׁיִוצֵאת מִהָאוֹת ו', אֵינָה בְּחֻשְׁבוֹן בְּעֵצְמָה.

וְעַרְזָה שְׁנֵי אֵלוֹ הֵן שְׁחֹרוֹת בְּעֵצְמָן, וְהַכֵּל שֶׁל אוֹתָם הַפְּנִימִיִּים, הַקְּרוּבִים שֶׁלָּהֶם. וְאִין בָּהֶם הִלְכֵן שֶׁל מְקוֹם אַחֵר, לְהִרְאוֹת. אֲהֲלֵי קֶדֶר וִירִיעוֹת שְׁלֹמֹה, וּבְכָל הָאוֹתִיּוֹת אִין בָּהֵן כְּמוֹ הָאוֹת י' שְׁנִסְתָּרֵת בְּכָל צְדָדֶיהָ.

יְפֹה נוֹף (תהלים מח) - זֶהוּ הַנוֹף שֶׁל עֵץ הַחַיִּים, שְׁיִוצֵא מִן הָאוֹת ו'. וְאַחֵר כֶּף נִכְלָל בָּאוֹת י'. כִּיּוֹן שְׁמִרִיק אֵת כָּל אוֹתֵן הַבְּרָכוֹת בְּחִבּוּר אֶחָד, נִכְלָל בָּאוֹת י', וְהַכֵּל נִהְיָה נִקְדָּה אַחַת. וְזֶהוּ מְשׁוֹשׁ כָּל הָאֶרֶץ. אַחֵר שְׁנִכְלָל בָּאוֹתֵהּ הַנִּקְדָּה, הַכֵּל הוּא הַר צִיּוֹן, הַכֵּל נִקְדָּה אַחַת הִיא.

אָף עַל גַּב שְׁהִיא קִטְנָה, וְלֹא נִרְאִית בָּהּ הַתְּפֹשֵׁטוֹת אַחֲרֵת וּלְבָן לְכָלֵל בָּהּ אַחֲרִים, הִיא קְרִית מְלֶךְ רַב. וְאוֹתוֹ הַמְּלֶךְ רַב, עֲלִיּוֹן וְשׁוֹלֵט בְּכָל אוֹכְלוֹסִיו, כָּלֵם נִנְכָסִים לְתוֹף הַנִּקְדָּה הַזֶּה שְׁהִיא

וְזוֹרֵי (קהלת ט) עִיר קִטְנָה וְאֲנָשִׁים בָּהּ מְעֵט, שָׁאִין בָּהּ הִלְכֵן שֶׁל מְקוֹם אַחֵר, לְהַכֵּל וּלְהַכְנִיס אַחֲרִים לְתוֹכָהּ. וּבָא אֵלֶיהָ מְלֶךְ גְּדוֹל

אִיהוּ, דְּלִית בֵּיהּ חֲנוּרָא דְאַתֵּר אַחֲרָא, וְכוּלָּא כְּלִיל בְּגִינָה. כִּירִיעוֹת שְׁלֹמֹה, אֵת ו', דְּלִית בֵּיהּ חֲנוּרוֹ דְאַתֵּר אַחֲרָא, וְכוּלָּא כְּלִיל בְּגִינָה. וְעַם כָּל דָּא, אָף עַל גַּב דְּתִרִין אֲלִין, אֲהֲלֵי קֶדֶר וִירִיעוֹת שְׁלֹמֹה, אִינוּן סְתִימִין, וְלִית בְּהוּ חֲנוּרוֹ אַחֲרָא, לִית סְתִים וּגְנִיז כְּפֵאת י'. וּבְגִין כֶּף, אֵל תִּרְאוּנִי, כְּמָא דְאַתְמָר.

וְאִי תִימָא, אֵת ו'. הֵאִי, נִפְקָא מֵאֵת ו', דְאַתְפֹּשֵׁט מִכְּלָלוֹ דְכָר וְנוֹקְבָא. וּבְגִין דְנִפְקַת מֵאֵת ו', לֹאֵו אִיהוּ חוּשְׁבָנָא בְּגִרְמָה.

וְעַרְזָה, תִּרִין אֲלִין, אִינוּן שְׁחֹרוֹת (דף טו ע"א) בְּגִרְמִיָּהוּ, וּכְלָלָא דְאִינוּן פְּנִימָאִין, קְרִבִין דְלֵהוּן. וְלִית בְּהוּ חֲנוּרוֹ דְאַתֵּר אַחֲרָא, לְאַתְחִזָּאָה. אֲהֲלֵי קֶדֶר וִירִיעוֹת שְׁלֹמֹה, וּבְכָל אַתְוֹן, לִית בְּהוּ כְּפֵאת י', דְאִיהִי סְתִים מִכְּלָ סְטְרוֹי.

יְפֹה נוֹף, דָּא נּוֹפֵא דְאִילָנָא דְחַיִּי, דְנִפְיִק מֵאֵת ו'. וּלְבַתֵּר אַתְּכְּלִיל בְּפֵאת י'. כִּיּוֹן דְאִרִיק כָּל אִינוּן בְּרַכָּאן בְּחִבּוּרָא חֲדָא, אַתְּכְּלִיל בְּפֵאת י', וְהִוִי כּוּלָּא נִקּוּדָה חֲדָא. וְדָא אִיהוּ מְשׁוֹשׁ כָּל הָאֶרֶץ. לְבַתֵּר דְאַתְּכְּלִיל בְּהִוֵּא נִקּוּדָה, כְּלָא אִיהוּ הַר צִיּוֹן. כְּלָא נִקּוּדָה חֲדָא אִיהִי.

אָף עַל גַּב דְאִיהִי זְעִירָא, וְלֹא אַתְחִזִּיאַת בָּהּ פְּשִׁיטוֹ אַחֲרָא, וְחֲנוּרוֹ, לְאַתְכְּלָלָא בָּהּ אַחֲרָנִין, קְרִית מְלֶךְ רַב אִיהִי. וְהִוֵּא מְלֶךְ רַב, עִילָאָה וְשְׁלִיטָא בְּכָל אוֹכְלָסִין דִּילֵיהָ, כּוּלְהוּן עֲאֲלִין גּוֹ הֵאִי נִקּוּדָה דְאִיהִי י'.

וְדָא אִיהִי (קהלת ט יד) עִיר קִטְנָה וְאֲנָשִׁים בָּהּ מְעֵט, דְלִית בָּהּ חֲנוּרוֹ דְאַתֵּר אַחֲרָא לְאַתְכְּלָלָא וּלְאַעֲלָא אַחֲרָנִין בְּגִינָה. וּבָא אֵלֶיהָ מְלֶךְ גְּדוֹל, דָּא אֵת ל', דְאִיהִי מְגִדְלָא דְפִרַח בְּאוּרָא דְכִיָּא

זו האות ל', שהיא מגדל שפורח באויר טהור שנתפס, משום שיש אויר אחר שאינו נתפס כלל, ולא ידוע.

זה אף על גב שהאות הזו, מלך גדול על כל האותיות נכנס בתוכה, והיא אות קטנה שחורה שאין בה לכן של מקום אחר. כונס אותו בתוכה, וכולל אותו, וסבב אותה עם אות אחת שהיא ט'. ט' היתה ל', ובאותו הסבוב שסובב סביב סביב, נעשתה בעגול ט'.

ובנה עליה מצודים גדלים, להתפס ולקחת מי שצריך בתפיסה שלה, כמו שנאמר (שם ט) אשר היא מצודים וחרמים. ובנה עליה, עליה ודאי, בשבילה, בשביל כבודה, לתת לה שליטה על הפנים שחביבים פמה מיתות בית דין, פמה קנסות, פמה ענשים. מי שיכנס לאותה נקדה, קנס קנס יתר על נקדה זו.

בגלל הנקדה הזו הפסיד שלמה המלך את מלכותו, ונקרעה ונתנה לאחרים. ואף על גב שהיא קטנה מכל האותיות, והיא נקדה אחת לבדה.

שהרי באותה שעה עלתה י' לפני הקדוש ברוך הוא, ואמרה לפניו: הנה שלמה המלך עשה אותי פלסתר. מי הי'? הי' של (דברים יז) לא י"רפה לו סוסים. ולא י"רפה לו נשים. וכסף וזהב לא לו מאד. אמר לה הקדוש ברוך הוא: שלמה יאבד ואלף אחרים, ואת לא תעקרי מתוך מקומך. באותה השעה יצאה קוף מלפני הקדוש ברוך הוא, וגרשה אותו ממלכותו, והלך כהדיוט בעולם, והוא מכריז ואומר באות ק', (קהלת א) אני קהלת הייתי מלך על ישראל בירושלים.

ועל זה (שם ט) ובנה עליה מצודים

דאתפס. בגין דאית אוירא אחרא דלא אתפס כלל, ולא ידיע.

והאי, אף על גב דאת דא מלך גדול על כל אתוון, עייל בגויה, ואיהי את זעירא שחורה דלית בה חוורו דאתר אחרא. פניש ליה בגויה, וכלל ליה. וסבב אותה באת חד דאיהי ט'. ט' ל' הות, ובההוא סיבובא דקא מסבב סחור סחור, אתעביד בעגולא ט'.

ובנה עליה מצודים גדולים, לאתפשא ולמנקט מאן דבעיא בתפיסו דילה.

פמה דאת אמר, (שם ז כו) אשר היא מצודים וחרמים. ובנה עליה, עליה ודאי, בגינה, בגין יקרה, למייהב לה שלטנותא על בני חייבי פמה מיתות בית דין, פמה קנסין, פמה עונשין, מאן דיעול לגבי ההוא נקודה, קנסא יתירא קנים, על נקודה דא.

בגין נקודה דא, אפסיד שלמה מלכא מלכותיה, ואתקרע, ואתיהב לאחרנין. ואף על גב דאיהי זעירא מכל אתוון, ואיהי נקודה חדא בלחודאה.

דהא בההיא שעתא סליק י' קמי מלכא קדישא, אמרה קמיה, הא שלמה מלכא עבד לי פלסתר. מאן י'. י' (דברים יז) דלא י"רפה לו סוסים. ולא י"רפה לו נשים. וכסף וזהב לא י"רפה לו מאד. אמר לה קודשא בריך הוא, שלמה יתאבד, ואלף אחרנין, ואת לא תתעקר מגו אתרך.

בההיא שעתא, נפקת קוף מקמי קודשא בריך הוא, ותריך ליה ממלכותיה, ואזל הדיוטא בעלמא, והוא אכריז ואמר באת ק', (קהלת א יב) אני קהלת הייתי מלך על ישראל בירושלים.

ועל דא (שם ט יד) ובנה עליה מצודים גדולים,

גְּדֻלִים, לְתַפֵּס בְּשִׁבְלָה בְּנֵי
הָעוֹלָם בְּחֻטְאֵיהֶם. וְאִם לְשִׁלְמָה
הַמְּלֶךְ הִיָּה כֶּף, וְנִתְפַּס בְּאוֹתָם
מִצֹּדִים - כָּל שֶׁכֶּן וְכָל שֶׁכֶּן שָׁאֵר
בְּנֵי הָאָדָם. וּמִשּׁוּם כֶּף הִיא
אוֹמֶרֶת שְׁחֹרָה אָנִי, כְּמוֹ
שֶׁנִּתְבָּאֵר. וְעַל זֶה אֵל תִּרְאַנִי, לֹא
תוּכְלוּ לְהִסְתַּפֵּל בִּי וּלְהַכְנִיס
בְּתוֹכִי, מִשּׁוּם שֶׁאֲנִי שְׁחֹרְחֶרֶת,
הַכֹּל כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר.

בְּנֵי אֲמֵי נִחְרוּ בִּי (שֵׁר א), הִצִּיקוּ
לִי בְּנִקְדָּה הַזֹּאת, שְׁלֹא לְהַכְנִיס אַחֵר
בְּתוֹכִי. הֵם הִתְפַּשְׁטוּ וְהִתְתַּקְּנוּ
בְּתַקּוּנֵיהֶם כְּרֵאֵוִי, הִתְתַּקְּנוּ
וְהִתְפַּשְׁטוּ בְּאוֹת ו', שִׁיּוּצֵאֵת
מִתּוֹךְ הַנִּקְדָּה הָעֲלִיּוֹנָה, וְהִתְתַּקְּנוּ
בְּתַקּוּנֵיהֶם כְּרֵאֵוִי. הִתְתַּקְּנוּ
וְהִתְפַּשְׁטוּ וְנִחְקְקוּ בְּאוֹת ש'
שִׁיּוּצֵאֵה מִשָּׁם.

הִתְתַּקְּנוּ וְנִחְקְקוּ וְהִתְפַּשְׁטוּ בְּאוֹת
ו'. הִתְתַּקְּנוּ וְנִחְקְקוּ וְהִתְפַּשְׁטוּ
בְּאוֹת צ'. וְאֲנִי אֵין לִי הִתְפַּשְׁטוֹת
לְצַד בְּעוֹלָם, וְלֹא הִשְׁאִירוּ לִי
מְקוֹם אַחֵר לְהַכְלִיל אֶתְכֶם.

שְׂמֵנֵי נִטְרָה אֶת הַכְּרָמִים, שֶׁאֲנִי
נִקְדָּה אַחַת שֶׁשׁוֹמְרֶת אֶת שְׁאֵר
הָאוֹתִיּוֹת שֶׁנִּנְקְדוּ בִּי, וְשׁוֹמְרֶת
אוֹתָם, שֶׁהֵרִי אֲנִי הוֹלֵכֶת בְּכָל
הָאוֹתִיּוֹת, וְהֵן הִתְפַּשְׁטוּ בִּי, כְּלָם
הִתְפַּשְׁטוּ בִּי.

בְּרָמִי שְׁלִי לֹא נִטְרָתִי, שֶׁאֲנִי אֵין
לִי הִתְפַּשְׁטוֹת, וְלֹא עֲנָף לְצַד הַזֶּה,
וְלֹא לְצַד הַזֶּה. שֶׁאֲלֵמֶלֶא פִּשְׁטִי
עֲנִפִים, הִיִּיתִי כּוֹלֵלֶת אֶתְכֶם
בְּתוֹכִי. אֲבָל לֹא נִטְרָתִי, לֹא
הוֹשְׁטִי עֲנִפִים לְצַד שֶׁל הָעוֹלָם.
נִטְרָתִי - שְׁמַר אֶת הָעֲנָף.

הָאוֹת הַזֹּאת הִיא בֵּית יִשְׂרָאֵל,
שִׁירֵשׁ אוֹתָהּ מִתּוֹךְ הַנִּקְדָּה
הָעֲלִיּוֹנָה, שֶׁכְּתוּב (ישעיה ה) כִּי כָרַם
ה' צְבָאוֹת בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְעַל זֶה,
כְּרָמִי שְׁלִי לֹא נִטְרָתִי, שְׁלֹא
הוֹשְׁטִי עֲנִפִים לְצַד שֶׁבְּעוֹלָם, לְאַחַז אֶתְכֶם.

לְאַתְּפֶסֶא בְּגִינָה בְּנֵי עֲלָמָא בְּחוּבֵיהוֹן. וְאִם
לְשִׁלְמָה מְלָכָא הָהּ הָכִי, וְאַתְּפֶס בְּאֵינוֹן
מִצֹּדִין, כָּל שֶׁכֶּן וְכָל שֶׁכֶּן שָׁאֵר בְּנֵי נָשָׂא.
וּבְגִין כֶּף אִיהִי אֲמֶרֶת, שְׁחֹרָה אָנִי, כְּמָה
דְּאַתְּמַר. וְעַל דָּא, אֵל תִּרְאוּנִי, לֹא תִיכְלוּן
לְאַסְתַּפְּלָא בִּי וּלְעֲאֲלָא בְּגִוּוּאֵי, בְּגִין שֶׁאֲנִי
שְׁחֹרְחֹרֶת, כְּלָא כְּמָה דְּאַתְּמַר.

בְּנֵי אֲמֵי נִחְרוּ בִּי, אֲעִיקוּ לִי בְּהֵאִי נְקוּדָה, דְּלֹא
לְעֲעֲלָא אַחֲרָא בְּגִוּוּאֵי. אֵינוֹן אֲתַפְּשִׁיטוּ
וְאַתְּתַקְּנוּ בְּתִיקוּנֵיהוֹן כְּדָקָא יְאוּת. אֲתַתַּקְּנוּ
וְאַתְּפַשְׁטוּ בְּאוֹת ו', דְּנִפְקָא מִגּוֹ נְקוּדָה עֵילְאָה,
וְאַתְּתַקְּנוּ בְּתִיקוּנֵיהוֹן כְּדָקָא יְאוּת. אֲתַתַּקְּנוּ
וְאַתְּפַשְׁטוּ וְאַתְּגְלִיפוּ בְּאוֹת ש', דְּנִפְקָא מִתְּמָן.
אַתְּתַקְּנוּ וְאַתְּגְלִיפוּ וְאַתְּפַשְׁטוּ, בְּאוֹת ו'.

אַתְּתַקְּנוּ וְאַתְּגְלִיפוּ וְאַתְּפַשְׁטוּ בְּאוֹת
צ'. וְאַנָּא לִית לִי פִּשְׁטוֹ לְסִטְרָא בְּעֲלָמָא, וְלֹא
שִׁבְקוּ לִי אַתְר אַחֲרָא לְאַכְלָלָא לְכוּ.

שְׂמוּנֵי נוֹטְרָה אֶת הַכְּרָמִים, דְּאַנָּא נְקוּדָה חַד,
דְּנִטְרִי לְשָׁאֵר אַתּוּון דְּאַתְּנְקִידוּ בִּי,
וְאַנְטְרָנָא לוֹן, דְּהָא אָנָּא אֲזִיל בְּכָל אַתּוּון,
וְאַתְּפַשְׁטוּ בִּי, כּוּלְהוּ בִּי אֲתַפְּשִׁטוּ.

בְּרָמִי שְׁלִי לֹא נִטְרָתִי, דְּאַנָּא לִית לִי פִּשְׁטוֹ,
וְלֹא עֲנָפָא, לְסִטְרָא דָּא, וְלֹא לְסִטְרָא
דָּא. דְּאַלְמֵי פִּשְׁטָנָא עֲנִפִין, כְּלִילְנָא לְכוּן
בְּגִוּוּאֵי. אֲבָל לֹא נִטְרָתִי, לֹא אוֹשִׁיטְנָא עֲנִפִין
לְסִטְרָא בְּעֲלָמָא. נִטְרָתִי, נִטְר עֲנָפָא.

אֶת דָּא, בֵּית יִשְׂרָאֵל אִיהִי, דְּיִרִית לָהּ מִגּוֹ
נְקוּדָה עֵילְאָה. דְּכְתִיב, (ישעיה ה ז) כִּי כָרַם
ה' צְבָאוֹת בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְעַל דָּא, כְּרָמִי שְׁלִי
לֹא נִטְרָתִי, דְּלֹא אוֹשִׁיטְנָא עֲנִפִין לְסִטְרָא
בְּעֲלָמָא, לְאַחַדָּא לְכוּ.

וְאֵנָּה נוֹטְרָה אֶת הַפְּרָמִים, מְשַׁלַּח וּפּוֹשֵׁט עֲנָפִים לְכָל הָאוֹתוֹת, וּמַתּוֹכֵי הַתְּתַקְנָנוּ. וְהָאוֹת שְׁלִי לֹא הוֹשְׁטִיתִי בָּהֶם עֲנָפִים, וּמִשּׁוּם כִּף אֶל תְּרַאנִי, לֹא תוֹכְלוּ לְהַסְתַּפֵּל בִּי וּלְהַכְנִס לְתוֹכִי.

וְכַרְדָּא, בְּגִין דְּאִיהִי ה"א אֶתְכְּלִילָא בְּיַחְדָּהָא לְסַלְקָא לְעִילָא, וְלֹא אֶצְטְרִיכָא לְאַעְלָא וְלְאַכְלָלָא בְּגוּהָ.

בַּר אִיהִי בְּיַחְדָּא דִּילָהּ, נְקוּדָה פְּנוּמָאָה גּוּ אוּכְלוּסָהָ. וְכָל אוּכְלוּסָהָ בְּתִיאֻבְתָּא לְאַתְקַרְבָּא לְגַבְהָ. וְכִיּוֹן דְּאִיהִי אֶמְרַת דָּא, אִיהִי סַלְקָא וְאַתְטַמְרָא מְנַיְיָהּ, לְאַשְׁתַּעֲשַׁע לְעִילָא. פִּיּוֹן דְּסַלְקָא, וְשִׁבְקוּ לָהּ אוּכְלוּסָהָ. דְּהָא דָּא קְשִׁיא לָהּ, בְּגִין דְּלֹא שִׁבְקוּ לָהּ אוּכְלוּסָהָ, וְאַפִּילוּ רְגַעָא חָדָא. וְכַד אִיהִי בְּאֵת דָּא, אֶתְכְּלִילַת בְּגוּהָ בְּיַחְדָּא, וְאַמְרַת דָּא, כְּדִין אוּכְלוּסָהָ שִׁבְקִין לָהּ בְּעַל כְּרַחֲיִיהוּ, וְאִיהִי אֶשְׁתַּמִּיטַת מְנַיְיָהּ, וְסַלְקָא לְעִילָא. פִּיּוֹן דְּסַלְקָא לְעִילָא, אֶמְרַת לְגַבֵּי רַחֲמֵיהּ, הַגִּידָה לִי שְׂאַהֲבָה נַפְשִׁי וּגּוּי.

שְׁחַרְרֵי זֶה קָשָׁה לָהּ, מִשּׁוּם שְׁלֹא עֲזָבוּ אוֹתָהּ אוּכְלוּסִיָּה וְאַפְלוּ רַגְעָא אַחַד. וּכְשֶׁהִיא עִם הָאוֹת הַזֶּה, נִכְלַלַת בְּתוֹכָהּ בְּיַחְדָּא וְאוֹמְרַת אֵת זֶה. אֲזִי אוּכְלוּסִיָּה עוֹזְבִים אוֹתָהּ בְּעַל כְּרַחֲמֵם, וְהִיא מִתְחַמְקַת מֵהֶם וְעוֹלָה לְמַעְלָה. וְכִיּוֹן שְׁעוֹלָה לְמַעְלָה, אוֹמְרַת לְאַהֲבָה, (שִׁיר א) הַגִּידָה לִי שְׂאַהֲבָה נַפְשִׁי וּגּוּי.

שְׂמַח רַבִּי שְׂמַעוֹן. אָמַר, אִם נוֹחַ לוֹ לְמַר, מִי שֶׁהִתְחִיל הַדְּבָר - שִׁישִׁים. שְׁהוֹאִיל וְשִׂמְחָה שְׁלִי בְּדַבְרֵי מַר, בְּמָה שֶׁהִתְחִיל - שִׁישִׁים. אָמַר לוֹ, רַבִּי, דְּכַרִּיד שְׂנַחֲקִים וְנִגְלָפִים לְמַעְלָה, הֲוֵה אוֹמַר בְּרַאשׁוֹנָה. דְּכַרִּי שְׂנַחֲקִים וְנִגְלָפִים לְמַטָּה, אָמַר לְאַחַר מִכֵּן, וְאַתָּה פִּתַח פִּיד וְיֵאִירוּ דְּכַרִּיד.

פִּתַח רַבִּי שְׂמַעוֹן וְאָמַר, הַגִּידָה לִי שְׂאַהֲבָה נַפְשִׁי וּגּוּי. הָרִי הַעֲרַנּוּ, בְּכָל מְקוֹם שֶׁכְּתוּב הַגֵּד, הַגִּיד, וְיַגֵּד - כָּלֵם הֵם דְּכַרִּי אַגְדָּה, וְיֵשׁ לְהַסְתַּפֵּל בָּהֶם. וְכֵאֵן כְּתוּב הַגִּידָה לִי, זֶהוּ סוּד שֶׁל הַחֲכָמָה.

וְאִם תֵּאמַר, הָרִי רַבִּים הֵם בְּתוֹרָה שְׂאִין בָּהֶם סוּד שֶׁל חֲכָמָה, כְּפִתּוּב (שְׂמוּאֵל א-ט) הַגֵּד הַגִּיד לָנוּ

וְאֵנָּה נוֹטְרָה אֶת הַפְּרָמִים, מְשַׁלַּח וּפּוֹשֵׁט עֲנָפִין לְכָל אֶתְרוּן, וּמַגְוִוֵי אֶתְתַקְנָנוּ. וְאוֹת שְׁלִי לֹא אוֹשִׁיטָנָא בִּיהַ עֲנָפִין, וּבְגִין כִּף אֶל תְּרַאוּנִי, לֹא תוֹכְלוּן לְאַסְתַּפְּלָא בִּי, וְלְאַעְלָא בְּגוּיֵי.

וְכַרְדָּא, בְּגִין דְּאִיהִי ה"א אֶתְכְּלִילָא בְּיַחְדָּהָא לְסַלְקָא לְעִילָא, וְלֹא אֶצְטְרִיכָא לְאַעְלָא וְלְאַכְלָלָא בְּגוּהָ.

בַּר אִיהִי בְּיַחְדָּא דִּילָהּ, נְקוּדָה פְּנוּמָאָה גּוּ אוּכְלוּסָהָ. וְכָל אוּכְלוּסָהָ בְּתִיאֻבְתָּא לְאַתְקַרְבָּא לְגַבְהָ. וְכִיּוֹן דְּאִיהִי אֶמְרַת דָּא, אִיהִי סַלְקָא וְאַתְטַמְרָא מְנַיְיָהּ, לְאַשְׁתַּעֲשַׁע לְעִילָא. פִּיּוֹן דְּסַלְקָא, וְשִׁבְקוּ לָהּ אוּכְלוּסָהָ. דְּהָא דָּא קְשִׁיא לָהּ, בְּגִין דְּלֹא שִׁבְקוּ לָהּ אוּכְלוּסָהָ, וְאַפִּילוּ רְגַעָא חָדָא. וְכַד אִיהִי בְּאֵת דָּא, אֶתְכְּלִילַת בְּגוּהָ בְּיַחְדָּא, וְאַמְרַת דָּא, כְּדִין אוּכְלוּסָהָ שִׁבְקִין לָהּ בְּעַל כְּרַחֲיִיהוּ, וְאִיהִי אֶשְׁתַּמִּיטַת מְנַיְיָהּ, וְסַלְקָא לְעִילָא. פִּיּוֹן דְּסַלְקָא לְעִילָא, אֶמְרַת לְגַבֵּי רַחֲמֵיהּ, הַגִּידָה לִי שְׂאַהֲבָה נַפְשִׁי וּגּוּי.

חֲדֵי רַבִּי שְׂמַעוֹן, וְאָמַר אִי נִיחָא לִיה לְמַר, מֵאֵן דְּשָׂרֵי מְלָה, לִיסִיִּים. דְּהוֹאִיל וְחֲדוּה דִּילִי בְּמַלִּין דְּמַר, בְּמֵאֵי דְּשָׂרֵי לִיסִיִּים. אָמַר לִיה, ר' מְלִיךְ דְּמַתְחַקִּין וּמַתְגַּלְפִּין לְעִילָא, הָוִי אִימָא בְּקַדְמִיתָא. מִילִי דְּמַתְחַקִּין וּמַתְגַּלְפִּין לְתַתָּא, אִימָא לְבַתַּר, וְאַתָּה פִּתַח פּוּמְךָ וַיִּנְהַרוּן מִילְךָ.

פִּתַח רַבִּי שְׂמַעוֹן וְאָמַר, הַגִּידָה לִי שְׂאַהֲבָה נַפְשִׁי וּגּוּי. הָא אֶתְעַרְנָא, בְּכָל אֶתְר דְּכְתִיב הַגֵּד, הַגִּיד, וְיַגֵּד, כּוּלְהוּ מְלִי דְּאַגְדָּה אִינוּן, וְאִית לְאַסְתַּפְּלָא בְּהוּ. וְהָכָא כְּתִיב הַגִּידָה לִי, רְזָא דְּחֲכָמָתָא אִיהוּ.

וְאִי תִימָא הָא סְגִיאִין אִינוּן בְּאוּרִייתָא, דְּלִית בְּהוּ רְזָא דְּחֲכָמָתָא, כְּגוּוֹנָא דְּכְתִיב, (ש"א י

פי נמצאו האתונות ואת דבר המלוכה לא הגיד לו - אפלו אלה היו בסוד החכמה. שאלמלא היו בסוד החכמה, מאיפה ידע שמואל אם נמצאו ואם לא? דבר המלוכה - חכמה עליונה היא למעלה ולמטה, הסודות של הקדוש ברוך הוא.

הגידה לי שאהבה נפשי. פתיב (בראשית א ט) ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים וכו'. פשעלה ברצון הקדוש ברוך הוא לברא ארץ, לקח מהשילג שפתת פסא הפכוד, וזרק אותו לתוך המים, והקפיא אותו שם, והיתה הארץ קפואה בתוך המים וטמונה שם, והיתה תוך חשכה בקרירות.

בשעה שאמר יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד, שהרי אותם המקורות הושיטו והשפיעו מים למעלה, למקום של יסוד המלך העליון, אזי הארץ שהיתה טמירה בתוך מטה, התקשטה והתפקנה להראות. שאם לא התפקן המקום הזה, הארץ לא היתה נראית. שהמקום הזה לא התפקן בשפע של המים העליונים, רק לתת לנקה.

וכשהוא התפקן אליה, אזי ותראה היבשה, ותראה בקשויטה. מכאן שלא תתראה אשה בקשויטה ובתקונייה, רק כשהיא עם בעלה, אזי תראה ותתפקן כראוי.

או (ש) ויקרא אלהים ליבשה ארץ. יבשה היתה בראשונה, שאין לה מראה ודמות לעשות פרות ותולדות, כיון שהתפקנה עם בעלה, מיד נקראת ארץ. מקום המתקן לעשות פרות ותולדות.

בשעה שאמר יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ודאי, אזי כל חדרה וכל שמחה וכל

הגד הגיד לנו פי נמצאו האתונות ואת דבר המלוכה לא הגיד לו. אפילו הני ברזא דחכמתא הו, דאלמלא הו ברזא דחכמתא, מנא ידע שמואל אי אשתפקן אי לא. דבר המלוכה, חכמתא עילאה היא לעילא ותתא, ורזין דקודשא בריך הוא. (דף 19 ע"ב)

הגידה לי שאהבה נפשי. פתיב, (בראשית א ט) ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים וכו', פד סליק ברעותא דקודשא בריך הוא למברא ארעא, נטיל מתלגא דתחות פורסייא יקריה, וארמיה לגו מיא, ואקפייה תמן, והות ארעא גלידא גו מיא, ואתטמרת תמן, והות גו חשוכא בקרירות.

בשעתא דאמר יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד, דהא אינון מקורין אושיטו ואנגידו מיין מעילא, לאתר דיסודא דמלפא עילאה. פדין ארעא דהות טמירא גו תתא, אתקשטת ואתפקנת לאתחזאה. דאי לא אתתפקן האי אתר, ארעא לא אתחזיאת. דהאי אתר לא אתתפקן בנגידו דמיין עילאין, בר למיתן לנוקבא.

וכד איהו אתתפקן לגבה, פדין ותראה היבשה, ותראה בקישויטהא. מכאן דלא תתחזי אתתא בקישויטהא ובתיקונייהא, בר פד איהי בבעלה, אזי תראה ותתתפקן פדקא יאות.

פדין ויקרא אלהים ליבשה ארץ (בראשית א ו), יבשה הוה בקדמיתא, דלית לה חיזו ודיוקנא למעבד פירין ואיבין, כיון דאתתפקנת בבעלה, מיד נקראת ארץ, אתר מתתפקנת למעבד פירין ואיבין.

בשעתא דאמר יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ודאי, פדין כל חדרה וכל

תקוין התפקון. פינן שְפֵל תקוין התפקון, אַזי עולה לזכר, והיא אומרת הגידה לי שְאֵהָבָה נפשי איכה תרעה איכה תרפיץ בצְהָרִים. איכה תרעה איכה פּעֲמִים, רמז על שני חרפנות, חרפן בית ראשון וחרפן בית שני.

ומשום כִּן איכה תרעה - בחרפן הראשון. איכה תרפיץ - בחרפן השני. שהנה שמחתנו טובה ויפה, ובתוך השמחה הזו יש לי לבכות על שני המקדשים - אחד המקדש העליון, ואחד המקדש התחתון.

שְלֹמֹה אֵהִיָּה כְעֹטֶיָּה (שיר א) - אם לא הפעמים הללו שאני עתידה לקרא איכה. שלמה אֵהִיָּה - בשלום אֵהִיָּה בלי גלות כלל. בשלום עם בני למטה. כְעֹטֶיָּה - כמו שְנֹאֲמַר (שמואל א-ב) והוא עטה מעיל. אֵהִיָּה מְעֻטָּת כְעֹטֶיָּה של הקדש העליון, שהיא השם הקדוש י"ה. שלמה אֵהִיָּה - בשלום אֵהִיָּה בכל השלמות העליונה. כְעֹטֶיָּה - כְעֹטֶיָּה י"ה, להיות בכל השלמות העליונה. על עֲדָרֵי חֲבֵרִיךָ - אלו הדרגות הקדושות של פלם, כמו שלמעלה.

אֲזִי הוּא מְשִׁיב אֵלֶיָּה, ומתחיל מהדבר הזה, שהוא האחרון מן השבח הזה, ואומר, אם לא תדעי לך היפה בנשים, אם את לא יודעת פּעֲמִים איכה תרעה למה הם? - צאי לך, צאי וראי בעקבי הצאן, על מה יִהְיֶה חרפן בית ראשון ובית שני. תדע על מה - על משפנות הרעים, שהרי עתידים לבטל תורה בבית ראשון ובבית שני.

הגידה לי שְאֵהָבָה נפשי - את אהובת נפשי, הגידה לי בסוד החכמה איכה תרעה, אם אז את תרעי כנגדי, להיות אני אליך

חידו וכל תיקונא אתתפקן. פינן דכל תיקונא אתתפקן, כדין סלקא לגבי דכורא, ואיהי אמרת הגידה לי שְאֵהָבָה נפשי איכה תרעה איכה תרפיץ בצְהָרִים. איכה תרעה איכה תרפיץ בצְהָרִים, רמז על שני חרפנין, חרפן בית ראשון וחרפן בית שני.

ובגין כִּן, איכה תרעה, בחרפן קדמאה. איכה תרפיץ, בחרפן תננינא. דהא חדוה דילן טוב ויאות, ובגו חדוה דא אית לי לבכייא על תרי מקדשי, חד מקדשא עלאה, וחד מקדשא תתאה.

שְלֹמֹה אֵהִיָּה כְעֹטֶיָּה, אי לאו הני תרי זמני דאנא זמינא למקרי איכה. שלמה אֵהִיָּה, בשלום אֵהִיָּה בלא גלותא כלל. בשלום על בני לתתא. כְעֹטֶיָּה, כְמָה דאת אמר, (ש"א כח יד) והוא עטה מעיל. אֵהִיָּה אתעטפא בעיטופא דקודשא עילאה, דאיהו שְמָא קדישא י"ה. שלמה אֵהִיָּה, בשלום אֵהִיָּה בכל שלימו דלעילא. כְעֹטֶיָּה: כְעֹטֶיָּה י"ה, למהוי בכל שלימו עילאה. על עֲדָרֵי חֲבֵרִיךָ, אלין דרגין קדישין דכולהו, פגוונא דלעילא.

כדין איהו אתיב לגבה, ושרי מן מלה דא, דאיהו בתראה מן האי שבחא, ואמר, אם לא תדעי לך היפה בנשים, אם את לא ידעת תרין איכה איכה למאי נינהו. צאי לך, פוקי וחמי בעקבי הצאן, על מה יהא חרפן בית ראשון ובית שני. תנדע על מה. על משפנות הרועים, דהא זמינין לבטלא אורייתא, בבית ראשון ובבית שני.

הגידה לי שְאֵהָבָה נפשי, את רחימא דנפשאי, הגידה לי ברזא דחכמתא, איכה תרעה, אי כדין תרעי אנת לקבלי, למהוי אנא גבך בחדוה, ולמהוי עמך. דהא בזמנא דאהא

בשמחה, ולהיות עמך. שהרי בזמן שאהיה עמך - שלמה אהיה, בשלום אהיה, כמו מח האגוז, שהיא מתעטפת על כל אותם ההיכלות שבתוכה, שפנתוב (דברים ד) וידעת היום והשבות אל לבבך פי ה' הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד.

אשריהם כל אלו שמשדלים בתורה, לדעת את חכמת רבונם, והם יודעים ומסתכלים בסודות העליונים. משום שכשאדם יוצא מן העולם הזה, בזה מסתלקים ממנו כל דיני העולם. ולא עוד, אלא שפותחים לו שלשה עשר שערים של סודות אפרסמון וף, שהחכמה העליונה תלויה בהם. ורא עוד, אלא שהקדוש ברוך הוא חוקק אותו באותו לבוש מלכות, שכל הדיקנאות חקוקים שם. והקדוש ברוך הוא משתעשע עמו בגן עדן, ויורש שני עולמות - העולם הזה והעולם הבא.

החכמה שצריך לו לאדם, אחד - לדעת להסתפל בסוד רבונו. ואחד - לדעת ולהפיר את גופו, ולהודע מי הוא, ואיך נברא, ומאיפה בא, ולאיפה הולך. והתקון של הגוף איך מתתקן, ואיך הוא עתיד להכנס לדין לפני המלך של הכל.

ואחד - לדעת ולהסתפל בסודות נשמתו, מה היא הנפש הזו שבו, ומאיפה באה, ועל מה בא בגוף הזה של טפה סרוחה, שהיום כאן ומחר בקבר. ואחד - להסתפל בעולם הזה, ולדעת את העולם שהוא בו, ועל מה יתתקן. ואחר כך בסודות העליונים של העולם שלמעלה, להודע לרבונו. וכל זה יתבונן אדם מתוך סודות התורה.

בא וראה, כל מי שהולך לעולם הזה בלי ידיעה, אפלו יש

עמך, שלמה אהיה, בשלם אהא, כמוחא דאגוזא, דאיהי מתעטפא על כל אינון היכלין דבגווה, דכתיב, (דברים ד ט) וידעת היום והשבות אל לבבך פי ה' הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד.

זכאין כל אינון דמשדלי באורייתא, למנדע בחכמתא דמאריהון, ואינון ידעי ומסתכלין ברזין עילאין. בגין דכד בר נש נפיק מהאי עלמא, בהא אסתלקו מניה כל דיני דעלמא. ולא עוד, אלא דפתחין ליה תליסר תרעי דרזי דאפרסמונא דכיא, דחכמתא עילאה תלייא בהו.

ורא עוד, אלא דקודשא בריך הוא חקיק ליה בההוא פורפירא, דכל דיוקנין גליפין תמן. וקודשא בריך הוא אשתעשעא ביה בגן עדן, ואחסין תרין עלמין, עלמא דא ועלמא דאתי.

חכמתא דאצטריך ליה לבר נש. חד, למנדע לאסתפל לא ברזא דמאריה. וחד, למנדע ליה לגופיה, ולאשתמודע מאן איהו. ואיך אתברי, ומאן אתי. ולאן יהך. ותיקונא דגופא, היאך אתתקן. והיאך איהו זמין למיעל בדינא קמי מלפא דכולא.

וחד, למנדע ולאסתפל ברזין דנשמתיה. מאי היא האי נפש דביה, ומאן אתיא, ועל מה אתי בהאי גופא טפה סרוחה, דהיום כאן ומחר בקבר. וחד לאסתפל בהאי עלמא, ולמנדע עלמא דאיהו ביה, ועל מה יתתקן. ולבתר, ברזין עילאין דעלמא דלעילא, לאשתמודעא למאריה. וכל דא יסתפל בר נש מגו רזין דאורייתא.

תא חזי, כל מאן דאזיל ליהוא עלמא בלא בא וראה, כל מי שהולך לעולם הזה בלי ידיעה, אפלו יש

אותו מכל השערים של העולם
ההוא.

צא וראה מה פתוב פאן, הגידה
לי, אמר לי סודות החכמה
העליונה, איך אפה רועה ומנהיג
את אותו העולם העליון, למד
אותי סודות החכמה שלא ידעתי
ולא למדתי עד פאן, כדי שלא
איהיה בבשושה בתוף אותן הדרגות
העליונות שאני נכנס ביניהם,
שהרי עד פאן לא הסתפלתי בהם.
בא וראה מה פתוב, (שיר א) אם
לא תדעי לך היפה בנשים. אם
אפה בא בלא ידיעה ולא
הסתפלת בחכמה, טרם תפנס
לכאן, ולא הפרת את סודות
העולם העליון - צאי לך, איך
פדאי להפנס לכאן בלי ידיעה,
צאי לך בעקבי הצאן, ותהיה
יודע תוף אותם עקבי הצאן, אלו
הם שבני אדם דשים אותם
בעקב, ויודעים סודות עליונים
של רבונם, ובהם תדע להסתפל
ולדעת.

ורעי את גדיותיך - אלו הם
תינוקות של בית רבן, התינוקות
שהם בבית המדרש ולומדים
תורה. על משפנות הרעים - על
אותם פתי פנסיות ופתי מדרשות,
ששם לומדים את החכמה
העליונה. אף על גב שאינם
יודעים, אפה תדע מתוף דברי
החכמה הללו שאומרים.

פתוב ויברא אלהים את שני
המארות הגללים וכו'. ויברא
אלהים, בהתחלה שני אורות היו
שקולים זה פנגד זה, פמו
שבארוה החברים. ובארנו,
שאותם שני האורות היו בסוד
אחד, דבוקים יחד, ויהיו בהשוואה
אחת, ששניהם קראו גדולים,
פמו שבארנו.

רא שהיתה הלכנה בראשונה
גדולה ועליונה, אלא שבכל זמן

ידיעה, אפילו אית ביה עובדין טבין סגיאין,
מפקין ליה מפל תרעי דההוא עלמא.

פוק חמי מאי פתיב הכא, הגידה לי, אימא
לי רזין דחכמתא עילאה, איך אנת רעי
ואנהיגת בההוא עלמא עילאה. אוליף לי רזין
דחכמתא, דלא ידענא, ולא אוליפנא עד הכא.
בגין דלא אהוי בכיסופא, בגו אינון דרגין
עילאין, דאנא עאל בינייהו, דהא עד הכא לא
אסתפלנא בהו.

תא חזי, מאי פתיב, אם לא תדעי לך היפה
בנשים, אם אנת אתיא בלא ידיעה, ולא
אסתפלת בחכמתא, עד דלא תיעול הכא, ולא
ידעת ברזין דעלמא עילאה, צאי לך, לית אנת
פדי למיעל הכא בלא ידיעה, צאי לך בעקבי
הצאן, והוי ידעת גו אינון עקבי הצאן, אלין
אינון דבני נשא דדשין לו בעקב, וידעין רזין
עילאין דמאריהון, ובהו תנדע לאסתפל
ולמדנע.

ורעי את גדיותיך, אלין אינון תינוקות של בית
רבן. ינוקי דאינון בבי מדרשא, ואולפין
אורייתא. על משפנות הרועים, על אינון פתי
כנסיות ופתי מדרשות, דתמן אולפין חכמתא
עילאה. אף על גב דאינון לא ידעי, אנת תנדע
מגו אלין מלין דחכמתא דקאמרי.

פתוב, ויברא אלהים את שני המארות הגדלים
וכו', ויברא אלהים, בקדמיתא תרין
נהורין הוו שקולין דא לקביל דא, פמא
דאוקמוה חברין. ואוקימנא, דאינון תרין
נהורין הוו פרזא חדא, דבוקים פחדא, (טו טז)
(א"ע) ויהו בשיקולא חדא, לאתקרי תרווייהו
גדולים, פמה דאוקימנא.

ראו דהות סיהרא בקדמיתא רב ועילאה, אלא
דבכל זימנא דסיהרא קיימת בשמשא

שֶׁלִּכְנֵה עוֹמֶדֶת עִם הַשָּׁמַיִם
בְּסוּד אֶחָד, בְּשִׁכְלוֹ, הִיא נִקְרָאת
עִמּוֹ גְּדוּלִים. זָנֵב הָאָרִיָּה הוּא
אָרִיָּה, וְנִקְרָא אָרִיָּה.

אֲמַרְהָ הַלְּכֵנָה לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא: אֲפֹשֶׁר שְׂמֹלְךָ אֶחָד יִשְׁתַּמֵּשׁ
בְּשָׁנֵי כְּתָרִים יָחַד? אֵלָּא זֶה לְבַדּוֹ
וְזֶה לְבַדּוֹ.

אָמַר לָהּ: רְאִיתִי אוֹתְךָ שְׂרָצוֹנְךָ
לְהִיּוֹת רֹאשׁ לְשׁוֹעָלִים. לְכִי
וְהַקְטִינִי אֶת עֲצָמְךָ. שְׁהִרִי אִף עַל
גַּב שְׂאֵת תְּהִי רֹאשׁ לָהֶם, הַקְטֵנָה
תְּהִיָּה לָךְ מִכְמוֹ שְׁהִיִּית.

וְזוֹהוּ שְׂאֵמְרָה הַלְּכֵנָה, הַגִּידָה לִי
שְׂאֵהֲבָה נִפְשִׁי אֵיכָה תִרְעָה. אִיךָ
זֶה אֲפֹשֶׁר לָךְ לְהִנְהִיג הָעוֹלָם
בְּשָׁנֵי כְּתָרִים יָחַד. אֵיכָה תִרְבִּיץ
בְּצִהָרִים, שְׁהִרִי לְלִכְנֵה לֹא פְדָאִי
לְהָאִיר, וְאִי אֲפֹשֶׁר לָךְ לְהִנְהִיג
בְּשָׁנֵי כְּתָרִים יָחַד, בְּשִׁמְשׁ
וּבְלִכְנֵה, שְׁהִרִי הַלְּכֵנָה אֵינָה אֹר
יֵשׁ לָהּ בְּצִהָרִים? מִשּׁוּם כִּךָ אִי
אֲפֹשֶׁר לָךְ לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּשָׁנֵי כְּתָרִים
יָחַד.

שְׂלָמָה אָהִיָּה פְעֻטָּיָה, אִיךָ זֶה
שְׂאֵנִי אָהִיָּה מְעַטְפֶת בְּצִהָרִים,
כְּשֶׁאֹר וְחֹזֵק הַשָּׁמֶשׁ הוֹלֵךְ
וּמִתְחַזֵּק. הַרְיִנִי מְעַטְפֶת בְּבוֹשָׁה
לְפָנָיו, וְלֹא אוּכַל לְשִׁמֵשׁ לְפָנֶיךָ,
וְאִיךָ אִתָּה תוּכַל לְהִנְהִיג
וְלְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּשָׁנֵי כְּתָרִים יָחַד?

אָמַר לָהּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: הַרְיִ
יְדַעְתִּי כִךָ, לְכִי וְהַקְטִינִי עֲצָמְךָ.
(ס) אִם לֹא תִדְעִי לָךְ הִיפָּה
בְּנֹשִׁים, שְׂאֵמְרָת שְׂאִי אֲפֹשֶׁר לִי
לְהִנְהִיג אֶת הָעוֹלָם עִם שְׁנֵי
כְּתָרִים יָחַד, לְכִי וְהַקְטִינִי אֶת
עֲצָמְךָ, וְתִהְיִי רֹאשׁ לְשׁוֹעָלִים.

צָאִי לָךְ בְּעַקְבֵי הַצֶּאֱזָן, צָאִי וְתִהְיִי
רֹאשׁ לְאוֹתָם הָאוּכְלוֹסִים
וְהַצִּבְאוֹת שְׁלִמְטָה, וְרַעֲי אוֹתָם
וְהִנְהִיגִי אוֹתָם, וְהִי מְלַךְ שֶׁל כָּל
הַתַּחְתּוֹנִים, וְהִנְהִיגִי אֶת כָּל אֶחָד
וְאֶחָד כְּרֹאֵי לוֹ, וְהִי שׁוֹלֶטֶת

בְּרֹזָא חָדָא, בְּגִינִיָּה, אֵינִי אֲתִקְרִיאַת בְּהִדִּיָּה
גְּדוּלִים. זָנֵבָא דְאָרִיָּה, אָרִיָּה אֵינִי, וְאָרִיָּה
אֲתִקְרִי.

אֲמַרְהָ סִיְהֵרָא קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲפֹשֶׁר
לְמַלְכָא חָדָא דְלִשְׁתַּמֵּשׁ בְּתָרִין כְּתָרִין
פְּחָדָא. אֵלָּא דָא בְּלַחֲדוּהִי, וְדָא בְּלַחֲדוּהִי.

אָמַר לָהּ, חֲמִינָא כִךָ, דִּרְעוּתְךָ לְמַהוּי רֹאשׁ
לְשׁוֹעָלִים. זִילִי וְאֲזַעֲרִי גְרַמִּיךָ, דְהָא
אִף עַל גַּב דְּאֵת תְּהוּי רִישָׁא לְהוּן, אֲזַעֲרִי אֵית
לָךְ מִכְמָה דְהוּיִת.

וְדָא אֵינִי דְאֵמְרַת סִיְהֵרָא, הַגִּידָה לִי שְׂאֵהֲבָה
נִפְשִׁי אֵיכָה תִרְעָה, אֵיכְדִין אֲפֹשֶׁר לָךְ
לְאִנְהַגָא עֲלִמָא, בְּתָרִין כְּתָרִין פְּחָדָא. אֵיכָה
תִרְבִּיץ בְּצִהָרִים, דְהָא סִיְהֵרָא לִית הִיא פְדָאִי
לְאִנְהַרָא, וְאִי אֲפֹשֶׁר לָךְ לְאִנְהַגָא בְּתָרִין כְּתָרִין
פְּחָדָא, בְּשִׁמְשָׁא וּבְסִיְהֵרָא, דְהָא סִיְהֵרָא מַה
נְהוּרָא אֵית לָהּ בְּצִהָרִים. בְּגִין כִךָ, אִי אֲפֹשֶׁר
לָךְ לְאִשְׁתַּמֵּשׁ בְּתָרִין כְּתָרִין פְּחָדָא.

שְׂלָמָה אָהִיָּה פְעֻטָּיָה, אֲכַדִּין אָהָא אֲנָא
מְתַעֲטָפָא בְּצִהָרִים, כַּד נְהִירוּ וְתוּקְפָא
דְשִׁמְשָׁא לְהוּי אֲזִיל וְאֲתִקִּיף. הָא אֲנָא
מְתַעֲטָפָא בְּכִיסוּפָא קָמִיָּה, וְלֹא אֵיכּוּל
לְשִׁמְשָׁא קָמִיךָ. וְאִנְתְּ אִיךָ תִיכּוּל לְאִנְהַגָא
וְלְאִשְׁתַּמֵּשׁ בְּתָרִין כְּתָרִין פְּחָדָא.

אָמַר לָהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הָא יְדַעְנָא כִיךָ,
זִילִי וְאֲזַעֲרִי גְרַמִּיךָ. אִם לֹא תִדְעִי לָךְ
הִיפָּה בְּנֹשִׁים, דְאֵמְרַת, דָּאִי אֲפֹשֶׁר לִי לְאִנְהַגָא
עֲלִמָא בְּתָרִין כְּתָרִין פְּחָדָא, זִילִי וְאֲזַעֲרִי
גְרַמִּיךָ, וְתִהְיִי רִישָׁא לְשׁוֹעָלִים.

צָאִי לָךְ בְּעַקְבֵי הַצֶּאֱזָן, פּוּקִי וְהוּי רִישָׁא לְאִינוּן
אוּכְלוֹסִין וְחִיילִין דְלִתְתָא. וְרַעֲי לוּן,
וְאִנְהִיגִי לוּן, וְהוּי מַלְכָא דְכוּלְהוּ תְתָאִי,
וְאִנְהִיגִי לְכָל חַד וְחַד כְּדָקָא חֲזִי לִיָּה. וְהוּי

בלילה. ודאי צאי והקטיני עצמך,
וכך ראוי לך.

אמר לו אליהו: רבי, אשרי
חלקך, שנסתרות רבונך מאירים
לפניך כאור השמש, ומשום כך,
כל אותם דברי פיך, כלם חקוקים
למעלה, ושמת אני שאני שומע
אותם מפיה. אשריך בעולם הזה
ואשריך בעולם הבא. הדבר הזה
היה תלוי לפני המלך הקדוש,
שלא התגלה לכל הצבאות
שלמעלה. מי הוא שגלה לו
בפסוק הזה כעת? אתה הוא!
שאשרי חלקך בעולם הזה
ובעולם הבא.

על פי אליהו נגזר, (עו) הגידה לי
שאהבה נפשי. כיון שהיא עולה
למעלה, ונשמטת מתוך
צבאותיה וכל אותם אוכלוסיה,
בסוד של האות י', היא אומרת:
הגידה לי שאהבה נפשי. את
שהיא אהובת נפשי, איכה תרעה,
הואיל ואני נקדה אחת בלי
התפשטות כלל, שהרי אני כלולה
בעצמי, ואיני יכולה ללקט ולתת.
וזה היא אומרת לאהובה, משום
שהיא יושבת מקבצת בעצמה,
בנקדה אחת, והיא רוצה להכניס
אותו לתוכה, כמו שנאמר ובא
אליה מלך גדול, אף על גב שהיא
אות קטנה מפל האותיות.

ועל זה, מיום שנחרב בית
המקדש, נשבע הקדוש ברוך הוא
שלא יפנס אליה למעלה, עד
שיפנסו ישראל למטה, שכתוב
(הושע יא) בקרבך קדוש ולא אבוא
בעיר. כתוב כאן בעיר, וכתוב
שם (קהלת ט) עיר קטנה, שהרי
האות י' היא הקטנה מפלן.

שקמה אהיה פעטיה, כלולה
בתוכי, שאין לי התפשטות מפל
הצדדים כלל, משום שהוא נסתר
מפל הצדדים יותר מפל שאר
האותיות.

שלטא בליליא. ודאי פוקי, ואזעירי גרמיה,
והכי אתחזי לך.

אמר ליה אליהו, רבי, זפאה חולקך, דסתרין
דמארך נהירין קמך פנהורא דשמשא.
ובגין כך, כל אינון מילין דפומך, בלהו
חקיקין לעילא. וחדינא דאנא שמענא לון
מפומך. זפאה אנת בהאי עלמא, וזפאה אנת
בעלמא דאתי. מלה דא הוה תליא קמי מלכא
קדישא, דלא אתגלי לכל חיילין דלעילא. מאן
איהו דגלי ליה בהאי קרא השתא, אנת הוא,
דזפאה חולקך בעלמא דין ובעלמא דאתי.

על פומא דאליהו אתגזר, הגידה לי שאהבה
נפשי, כיון דאיהי סלקת לעילא,
ואשתמיטת מגו חילקא, וכל אינון
אוכלוסיה, ברזא דאת י', איהי אמרת, הגידה
לי שאהבה נפשי, אנת דאיהו רחימא דנפשאי,
איכה תרעה, הואיל ואנא נקודה חדא בלא
פשיטו כלל, דהא אנא כלילא בגרמאי, ולא
יכילנא למלקט ולמיהב.

ודא איהי אמרה לגבי רחימה, בגין דאיהי
יתבא קמוטא בגרמה, בנקודה חדא,
ואיהו בעי לאעלא בגוה. כמה דאת אמר, (קהלת
ט יד) ובא אליה מלך גדול, אף על גב דאיהי
את זעירא, מפל אתוון.

ועל דא, מיומא דאתחריב בי מקדשא, אומי
קודשא בריך הוא, דלא ייעול לגבה
לעילא, עד דייעלון ישראל לתתא. דכתיב (הושע
יא ט) בקרבך קדוש ולא אבוא בעיר. פתיב הכא
בעיר, וכתיב התם עיר קטנה. דהא איהי את
י' זעירא מפלהו.

שקמה אהיה פעטיה, כלילא בגואי, דלית לי
פשיטו מפל סטרין כלל. בגין דאיהי
סתימא מפל סטרין יתיר מפל שאר אתוון.

אם לא תדעי לך וגו', צאי לך, פשטי עצמך בכל הצדדים, ולקטי עדונים וכסופים באותה ההתפשטות. ומהי אותה ההתפשטות? שנעשית כסכה אחת של אותם שומרי עדרי הצאן. וזוהי האות ה'.

וזה הוא צאי לך. לא כתוב צאי, אלא צאי לך, כמו שנאמר (ישעיה נד) הרחיבי מקום אהלך ויריעות משכנותיך וכו'. שהרי בראשונה לא היית אלא נקדה אחת שחורה, שאין בה מקום אחר, אלא היא נסתרת בתוכה. כעת שעולה והיא מתחברת עם בעלה, הוא אומר לה צאי לך, הרחיבי מקום אהלך, פשטי את עצמך, ואז ורעי את גדיותיך, תוכלי ללקט עדונים וכסופים.

שהרי בשעה שהיא נקדה אחת ועולה למעלה, ואותו הפלך העליון יורד אליה להפגס בה, מכה באותה נקדה, ומתפשט בכל הצדדים, ונעשית אותה הנקדה האות ה', ונשלמת בכל הצדדים ולקטת עדונים וכסופים. אז אומר לה, ורעי את גדיותיך, לכי ותפרנסי את כל אוכלוסיך, קטנים וגדולים. היפה בנשים, נקדה אחת בתוך האותיות, אין יפי לכל האותיות פרט לאות י'. בנקדה הזו מתפגנות כל האותיות, והיא היפה של בלן, ואין אות שהולכת בלי הנקדה הזו. היא בכלן וכלן בה. והיא יפה והיפי של הפל, שהרי ממקום נסתר עליון היא באה, ראש לכל הדרגות העליונות, ובה הוא הראש לכל הדרגות התחתונות שלמטה. משום כך היפה בנשים, היפי של הכל.

ועוד היפה בנשים, פתוב בנשים, באותן האותיות שהן נקבות. ומה הוא? האות ה'. שהרי אז היא ההתפשטות והיפי של הפל,

אם לא תדעי לך וגו', צאי לך, פשטי גרמיה בכל סטריין, ולקטי עדונים וכיסופין, בהוא פשיטו. ומאי איהו ההוא פשיטו. דאתעביד כחד ספה דאינון נטורי עדרי דענא. ודא איהו את ה'.

ודא איהו צאי לך. צאי לא כתיב, אלא צאי לך, כמה דאת אמר (ישעיה נד ב) הרחיבי מקום אהלך ויריעות משכנותיך וכו'. דהא בקדמיתא לא הוית אלא נקודה חדא שחורה, דלית בה אתר אחרא, אלא איהי סתימא בגווה, השתא דסלקא ואיהי מתחברא בבעלה, איהו אמר לה, צאי לך. הרחיבי מקום אהלך, פשטי גרמיה, וכדין ורעי את גדיותיך, תוכלי למלקט עדונים וכיסופין.

דהא בשעתא דאיהי נקודה חדא, וסלקא לעילא, וההוא מלפא עילאה נחית לגבה למיעל בה, בטש בההוא נקודה, ואתפשט בכל סטריין, ואתעביד ההוא נקודה את ה', ואשתלימת מפל סטריין, ולקטא עדונים וכיסופין. כדין אמר לה, ורעי את גדיותיך, זילי, והוי זן ומפרנס לכל אוכלוסיך, זעירין ורבבין.

היפה בנשים, נקודה חדא גו אתוון, לית שפירו לכל אתוון בר את י'. בנקודה דא מתתקנן כל אתוון, ואיהי שפירא דכלהו, ולית את דאזיל בלא נקודה דא. היא בכלהו, וכלהו בה. והיא יפה ושפירו דכולא, דהא מאתר סתימא עילאה קא אתת, ריש כל דרגין עילאין. ובה איהו ריש כל דרגין תתאין דלתתא. בגין כך היפה בנשים, שפירו דכלא. ותו היפה בנשים, פתיב בנשים, באינון אתוון דאינון נוקבי. ומאי איהו. את ה'. דהא כדין איהי פשיטו, ושפירו דכולא, למרעי,

לרעות ולחלק חלקים לכל האוכלוסים העליונים שלה. ועל זה, צאי לך מן הסתר הזה, שאף כללה ונסתרת בתוכך. לך, לצעמך ולתועלתך. והכל הוא בסוד האותיות.

בתוב (תהלים מח) אלהים בארמנותיה נודע למשגב. שהרי בשעה שאותו המלך הגדול בא אליה, ומושף אותה למעלה להכנס בה, ומכה בה באותה הנקדה. פיון שמכה באותה נקדה, מתפשטת ונפתחת לכל הצדדים, ונעשית האות ה', פתח של ההיכלות לכל צד, להכניס אותו מלך גדול, ואז אלהים בארמנותיה, באותם פתיחת ההיכלות, באות ה' הוא נודע.

אותו אלהים חיים נוטל אותו השם לזון ולחלק חלקים לכל, ואז נודע למשגב, להיות משגב לתחתונים, ולהריק ברכות לכל, כמו שלמעלה.

בשעה שרצה הקדוש ברוך הוא לברא את העולם, עלו כל דברי העולם, וכל הדרגות העליונות והתחתונות כלן במחשבה. למה נקראת מחשבה? אלא זוהי נקדה אחת נסתרת, שעומדת במחשבה. שהרי נקדה אחת לא ידוע לאיזה מקום מתפשטת, ומה יהיה ממנה, ולאיזה מקום יסטה הדרך. והנקדה הזו היא הראש של כל הרצונות וכל מחשבות העולם.

והיה הכל נסתר בתוכה, ולא נודע, עד שהתפשטה המחשבה הזו, ונעשתה התפשטות אחת, לצד זה ולצד זה. פיון שהנקדה הזו התפשטה בהתפשטות הזו, התגלה יותר כל מה שהיה נסתר. לא שהתגלה לדעת, אלא התגלה אותו הסתר לאיזה מקום סוטה הדרך. ויוצא מסוד המחשבה,

ולמפלגא חולקין לכל אוכלוסין עילאין די'לה. ועל דא, צאי לך מהאי סתימו, דאת כלילא וסתימא בגי'ו'ך. לך, לגרמך ולתועלתך. וכולא ברזא דאתון איהו.

בתיב, (תהלים מח ד) אלהים בארמנותיה נודע למשגב. דהא בשעתא דההוא מלך גדול אתי לגבה, ואמשיף לה לעילא למיעל בה, ובטש בה בההוא נקודה. פיון דבטש בההוא נקודה, אתפשטת ואתפתחת לכל סט'ין, ואתעבידת את ה', פתחא דהכלין לכל סטר, למיעל ההוא מלך גדול, וכדין אלהים בארמנותיה באינון פתיחו דהיכלין, באת ה' אשתמודע.

ההוא אלהים חיים, נטלא ההוא שמא, למיזן ולמפלגא חולקין לכולא. וכדין נודע למשגב, למהוי משגב לתתאי, ולארקא ברכאן לכולא, כגוונא דלעילא.

בשעתא דבעא קודשא בריך הוא למברי עלמא, סליקו כל מלין (דף פו ע"ב) דעלמא, וכל דרגין עילאין ותתאין, כלהו במחשבה. אמאי אקרי מחשבה. אלא דא איהי נקודה חדא סתימא, דקיימא במחשבה. דהא נקודה חדא, לא אתידע לאן אתר אתפשטת, ומה יהוי מינה, ולאן אתר יסטי אורחא. ונקודה דא, איהי רישא דכל רעותין וכל מחשבין דעלמא.

והנה פלא סתים בגי'ו'ה, ולא אתידע, עד דאתפשט האי מחשבה, ואתעביד חד פשיטו, לסטרא דא ולסטרא דא. פיון דהאי נקודה אתפשט בהאי פשיטו, אתגלי יתיר כל מה דהנה סתים.

לא דאתגלי למנדע, אלא אתגלי ההוא סתימו, לאן אתר סטי אורחא. ונפקא מרזא

שְׁהָרִי אֵין עוֹמֵד בְּמַחְשָׁבָה, וְלֹא עוֹלָה בְּשֵׁם הַזֶּה, אֲלֵא עוֹמֵד בְּשֵׁם לְהַתְגַּלּוּת. וְנַעֲשֶׂה קוֹל אֶחָד בְּלַחֲשׁ, וּמָה הוּא? זֶה הָאוֹת ה', שְׁהִיא כְּלִי לְהוֹצִיא אֶת כָּל אוֹתָם הַדְּבָרִים הַנִּסְתָּרִים שֶׁהֵיוּ בְּתוֹךְ הַמַּחְשָׁבָה.

כַּאֵן הוּא בְּהַפּוֹד מֵהַגֵּנוּן שְׁלֵמֻטָּה. לְמַטָּה, מִי שְׁמַכָּה בְּאוֹתָהּ נִקְדָּה שְׁלֵמֻטָּה, כְּשֶׁהִיא נִסְתָּרָת, וְכַא אֲלֵיהָ אוֹתוֹ מֶלֶךְ גְּדוֹל, שֶׁהוּא בְּסוֹד הָאוֹת ו' שְׁיוֹצֵאת מְאוֹתָהּ ה' הַעֲלִיּוֹנָה. אוֹתָהּ הוּ' שְׁיוֹרְדָת מְתוּכָה, מְכָה בְּנִקְדָּה הַזֶּה, וּמוֹצִיאָה מְתוּכָה כָּל מָה שְׁלֵקְטָה מִלְמַעְלָה, וּמִתְפַּשֵּׁט וּנְפַתַח לְכָל הַצְּדָדִים, וְנַעֲשִׂית הָאוֹת ה'. דְּמַעֲרָה, מִי שְׁמַכָּה בְּאוֹת ה' הַעֲלִיּוֹנָה, הִיא נִקְדָּה אֶחָת נִסְתָּרָת עֲלִיּוֹנָה, בִּיּוֹן שְׁמַכָּה בָּהּ, מוֹצִיאָה הַחוּצָה, וּמִתְגַּלִּים כָּל אוֹתָם הַדְּבָרִים הַנִּסְתָּרִים שֶׁהֵיוּ שָׁם, וְיוֹצֵאִים הַחוּצָה. הָרִי נוֹדְעָה אוֹתָהּ הַמַּחְשָׁבָה שֶׁהִיָּתָה נִסְתָּרָת וְלֹא יְדוּעָה.

כְּמוֹ כֵּן, כְּשֶׁמַּכָּה ו' בְּנִקְדָּה הַזֶּה לְמַטָּה, אֲזוּ מוֹצִיאָה מְתוּכָה (מִשְׁפִּיעִים לְתוֹכָהּ) כָּל אוֹתָם הַצְּבָאוֹת וְהַמַּחְנוֹת וְהָאוֹכְלוֹסִים וְהַמְּאוֹרוֹת וְהַנְּחָלִים הַעֲמֻקִּים שְׁלֵמֻטָּה.

וְאִזּוּ אוֹמְרִים לָהּ, (שִׁיר א) וְרַעֲי אֶת גְּדִיתֶיךָ עַל מִשְׁפְּנוֹת הָרָעִים. טְלִי אוֹרוֹת וּמְזוֹנוֹת, וְחַלְקִי לְכָל אוֹתָם הַצְּבָאוֹת וְתַנִּי לָהֶם. עַל מִשְׁפְּנוֹת הָרָעִים - אוֹתָם הָרָעִים שֶׁהֵם מְנַהֲגִי הָעוֹלָם, לְתַת לָהֶם שְׁלֵטוֹן וְתַקְּף, כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּרָאוֹי לוֹ. וְכֵל זֶה בְּהַתְפַּשֵּׁטוֹת שֶׁל הַנִּקְדָּה הִיא שֶׁהִיָּתָה נִסְתָּרָת מִקִּדְּם לְכֵן. שְׁמַח רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְאָמַר, כְּרָאוֹנָה כְּשֶׁטָּרָם נִאֲמָרוּ וְלֹא נִתְגַּלוּ הַדְּבָרִים הַלְלוּ שֶׁל שִׁיר הַשִּׁירִים, בְּכִיתִי וְהַתְעַצְבֹּתִי.

דְּמַחְשָׁבָה, דִּהָא לֹא קִיַּמָּא בְּמַחְשָׁבָה, וְלֹא סְלֵקָא בְּשֵׁמָא דָּא, אֲלֵא קִיַּמָּא בְּשֵׁמָא לְאַתְגַּלְיָא. וְאַתְעֵבִיד חַד קוֹל בְּלַחֲשׁ, וּמֵאִי אִיהוּ. דָּא אֶת ה'. דִּהוּא מְגוּ לְאַפְקָא כָּל אֵינוֹן מְלִין סְתִימִין דִּהוּוּ גוּ מַחְשָׁבָה.

הֲבֵא אִיהוּ בְּהִיפּוּכָא מְגוּוֹנָא דְלִתְתָא. לְתַתָּא, מֵאֵן דְּבִטְשׁ בְּהִיא נִקוּדָה דְלִתְתָא, כִּד אִיהִי סְתִימָא, וְאַתִּי לְגַבָּה הִהוּא מֶלֶךְ גְּדוֹל, דְּאִיהוּ בְּרָזָא דְאֶת ו' דְּנַפִּיק מֵהִהוּא ה' עֵילְאָה. הִהוּא ו' דְּנַחִית מְגוּוֹיָה, בְּטִשׁ בְּהִיא נִקוּדָה, וְאַפִּיק מְגוּוֹיָה כָּל מָה דְלִקִּיט מִלְעִילָא, וְאַתְפַּשֵּׁט וְאַתְפַּתַּח לְכָל סְטָרִין, וְאַתְעֵבִיד אֶת ה'.

לְעִילָא, מֵאֵן דְּבִטְשׁ בְּאֶת ה' עֵילְאָה, אִיהִי נִקוּדָה חֲדָא עֵילְאָה סְתִימָא, בִּיּוֹן דְּבִטְשׁ בָּהּ, אִפִּיק לְבַר, וְאַתְגַּלְיִין כָּל אֵינוֹן מְלִין סְתִימִין דִּהוּוּ תַמָּן, וְנַפְקִי לְבַר, הָא אֲתִיידַע הִהוּא מַחְשָׁבָה דִּהוּוּ סְתִים וְלֹא יְדִיעַ. בְּגוּוֹנָא דָּא, כִּד בְּטִשׁ ו' בְּנִקוּדָה דָּא לְתַתָּא, כִּדִּין אִפִּיק בְּגוּוֹיָה, (נ"א נגדין לגווח) כָּל אֵינוֹן חֲיִילִין וּמִשְׁרִיין וְאוֹכְלוֹסִין וְנַהוּרִין וְנַחֲלִין עֲמִיקִין דְלְעִילָא.

וְכִדִּין אֲמַרִי לָהּ, וְרַעֲי אֶת גְּדִיתֶיךָ עַל מִשְׁפְּנוֹת הָרָעִים. טוֹל נַהוּרִין וּמְזוֹנִין, וּפְלַגִּי לְכָל אֵינוֹן חֲיִילִין וְהָבִי לוֹן. עַל מִשְׁפְּנוֹת הָרָעִים, אֵינוֹן רוּעִים דִּהֵן מְנַהֲגִי עַלְמָא, לְמִיָּהֵב לוֹן שׁוֹלְטָנוּ וְתוֹקְפָא, כָּל חַד וְחַד כְּדָקָא חֲזִי לִיהּ. וְכֵל דָּא, בְּאַתְפַּשֵּׁטוֹ דִּהִיא נִקוּדָא דִּהוּוּ סְתִימָא מִן קִדְמַת דִּנְא.

חֲרִי רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְאָמַר, בְּקִדְמִיתָא עַד לֹא אֲתִאֲמָרוּ וְלֹא אֲתַגְלוּ מְלִין אֵלִין דְשִׁיר הַשִּׁירִים, בְּכִינָא וְעֲצִיבְנָא. וְהִשְׁתָּא דְמְלִין אֵלִין אֲתַגְלִיין, חֲדִינָא, וְאַמִּינָא, דְזַבְּאָה חוּלְקִי

וכעת שהדברים הללו התגלו, שמחתי, ואמתי שאשרי חלקי שהייתי בזה. ועוד, שדברים עליונים שלמעלה התגלו כאן על ידי מר.

לססתי ברכבי פרעה דמיתוף רעיתי. רבי שמעון פתח ואמר, ויקח שש מאות רכב בחור וכו', בא ותראה, חכמת מצרים, שכל מה שעשו - לסוד החכמה שלמעלה הם עשו. ופרעה היה יותר חכם, שהרי אין מעמידים מלך במצרים, אם לא יהיה החכם מכלם.

ועל זה כתוב ויקח, הוא נטל הכל בחכמה, נטל עצה של חכמה אליו. אמר, העם הזה הם שש מאות אלף. נכנס לחדרו, והפך בכל מיני כשפים שלו, ועשה פגמות ופסים, וכשף כשפים, ונטל שש מאות רכב נבחרים. בחור - נבחרים בכשפים טעונים בכל מיני קסמים וכשפים בסוד שלמעלה, של אותו הממנה שהתמנה עליהם.

והיה נוסע טעון בקסמים וכשפים, שש מאות רכב בחור, שהיו נבחרים כנגדם של ישראל. וכל רכב מצרים - כל אחד ואחד טעון בכשפיו וקסמיו. לא היו חכמים במצרים שלא טעונים במטענים של קסמים וכשפים. ושלשם על כלו - מה זה ושלשם? אלא מיני כשפים לו חקוקים בשלש שלש. ושמות של טמאה היו באותיות של שלש שלש. כלם חקוקים בקשרים מזינים, כמו שלמעלה, להיות לו כלי זין קשורים לישראל.

על הפלה כתוב, שהרי עצה נטל על פלה, וכדי להשמיד את ישראל. וככלם היו מיני מחנות על פלה, שהיתה נוסעת לפניהם של ישראל.

דהוינא בדא. ותו, דמלין עילאין דלעילא, אתגלויין הקא על ידא דמר.

לסוסתי ברכבי פרעה דמיתוף רעיתי, רבי שמעון פתח ואמר, (שמות יד ז) ויקח שש מאות רכב בחור וכו', תא חזי, חכמתא דמצרים, דכל מה דעבדו, לגבי רזא דחכמתא דלעילא עבדו. ופרעה חכים הוה יתיר, דהא לא מוקמי מלכא במצרים אי לא יהא חכים מפלהו.

ועל דא כתיב ויקח, איהו נטיל כולא בחכמה, נטיל עיטא דחכמתא לגביה. אמר, עמא דא שש מאות אלף אינון, עאל לאידרוי, והפך בכל זיני תרשין דיליה, ועבד פגימין פסיסין, (ב"א פספסין) וחרש תרשין, ונטיל שית מאה רכב ברירן. בחור: ברירן בתרשין, טעונין בכל זיני קסמין ותרשין כרזא דלעילא, דההוא ממנא דאתמנא עלייהו.

והוה נטיל טעין בקסמין ותרשין, שש מאות רכב בחור, דהוה ברירן לקבלליהו דישראל. וכל רכב מצרים, כל חד וחד טעין בתרשין וקוסמוי. לא הוה חפימין במצרים, דלא טעין טעונין דקסמין ותרשין.

ושלשם על כלו, מאי ושלשים. אלא זינין דתרשין ליה גליפן בתלת תלת. ושמהן דמסאבו הוה באתוון דתלת תלת. פלהו גליפי בקסירין מזינין, כגוונא דלעילא, למהוי ליה זיונין קסירין לגביהו דישראל.

על פלה כתיב, דהא עיטא נטל על פלה, ובגין לשיצאה לון לישראל. וכלהו הוה זיני משריין על פלה, דהות נטלא קמייהו דישראל.

מִיָּד - (שמות יד) וַיִּחַזַק ה' אֶת לֵב
פְּרַעֲהַ מִלִּפְנֵי מִצְרַיִם וַיִּרְדֹּף אַחֲרֵי בְנֵי
יִשְׂרָאֵל וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יִצְאִים בְּיַד
רָמָה. מִיָּד רָמָה לֹא כְּתוּב, אֲלֵא
בְּיַד רָמָה. הִיא הַיָּד שֶׁכְּתוּב בָּהּ
(שם) וַיִּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוֹלָה.
אוֹתָהּ הַיָּד הַגְּדוֹלָה הִיא יָד רָמָה.
בְּאוֹתָהּ שְׁעָה חֶקֶק הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא בְּיַד הַזֶּה כֹּל הַדְּיוֹקְנָאוֹת וְכֹל
הַצְּבָאוֹת וְהַחֲזֻקִים שֶׁל הַמִּצְרַיִם,
כְּמוֹ שְׂאוֹתֵם הַכְּשָׁפִים וְהַקְּסָמִים
שֶׁעָשׂוּ, בְּשְׁעָה שֶׁהָיוּ בָּאִים בַּכְּשׁוּף
הַזֶּה. אוֹתָהּ הַיָּד הִיא חֶקֶק בָּהּ
כְּנֶגֶד אוֹתָם הַמְּכַשְּׁפִים, וְנִשְׁבְּרָה
לִפְנֵי אוֹתוֹ הַדְּיוֹקָן שֶׁהִיא חֶקֶק
בְּאוֹתָהּ הַיָּד. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (שם טו)
יְמִינֶךָ ה' נֹאדְרֵי בִּפְתַח יְמִינֶךָ ה'
תִּרְעֵץ אוֹיֵב. וּמִשׁוֹם זֶה דְּמִיתִיךָ,
דְּיוֹקְנָאוֹת וְצִיּוּרִים חֶקְקֵתִי בָּךְ,
כְּמוֹ הַסּוֹסִים שֶׁל פְּרַעֲהַ. עַד כָּאן.
אֲבָרֶ בְּקֶשֶׁר הַדְּבָרִים לֹא נִקְשְׁרוּ.
שְׂאֵם כָּךְ, מָה זֶה לְגַבִּי הַפְּסוּק
שֶׁלְמַעֲלָה, וּבסוּד שֶׁל אֶהְבֶּה
וְשִׁמְחָה שֶׁל הַתְּשׁוּבָה הַזֶּה? מָה
רוֹצִים כָּאן מִרְכָּבוֹת פְּרַעֲהַ, וּמָה
הוּא הַשִּׁיב לָהּ?

אֲרֵא וְדַאי שֶׁהַכֹּל בְּקֶשֶׁר שֶׁל סוּד
אֶחָד הוּא, לְסוֹסְתֵי בְּרַכְבֵּי פְּרַעֲהַ.
חֲזוֹנֵנוּ לְדַבֵּר הַרְּאשׁוֹן. שֶׁכָּאֲשֶׁר
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְנָה אוֹתָם עַל
כֹּל אוֹתָם הַאֻכְלוּסִים וְהַמְּחַנּוֹת
שֶׁלְמִטָּה לַהֲיוֹת הַרְּאשׁ שֶׁלָּהֶם,
מֵאוֹתוֹ הַזְּמַן הִיא מְשַׁבַּחַת תְּמִיד,
וְלֹא שׁוֹכֶכֶת, וְכֹל אוֹכְלוּסִיָּה
מְשַׁבַּחִים תְּמִיד, וְלֹא שׁוֹכְכִים
לְעוֹלָמִים.

וְהַתְּשׁוּבָה שֶׁל הָאֶהְבֶּה הַזֶּה הִיא
הַרְּאשִׁית, כְּשֶׁיִּצְאֶה מִמִּצְרַיִם, וְכֹל
הַאֻכְלוּסִים שֶׁלְמַעֲלָה וְלִמְטָה הָיוּ
לִפְנֵיהָ, וְאֵז הַתְּחִילָה אֶהְבֶּת
הַתְּשׁוּבָה לְמַעֲלָה. וְסוֹסֵי פְּרַעֲהַ
וּמִרְכָּבוֹתָיו הָיוּ נוֹסְעִים אַחֲרֵי
יִשְׂרָאֵל, הִיא הַתְּחִילָה בַּתְּשׁוּבָה
שֶׁל אֶהְבֶּה אֶל מַעֲלָה.

מִיָּד (שם פסוק ח) וַיִּחַזַק ה' אֶת לֵב פְּרַעֲהַ וַיִּרְדֹּף
אַחֲרֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יִצְאִים
בְּיַד רָמָה. מִיָּד רָמָה לֹא כְּתוּב, אֲלֵא בְּיַד רָמָה.
אִיהִי יָד דְּכְתוּב בִּיהָ (שם לא), וַיִּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת
הַיָּד הַגְּדוֹלָה, הִיא יָד הַגְּדוֹלָה אִיהִי יָד רָמָה.
בְּהִיא שְׁעָתָא, חֶקֶק קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּהִיא
יָד, כֹּל דְּיוֹקְנִין, וְכֹל חֲטִילִין וְתוֹקְפִין
דְּמִצְרַיִם, כְּגוֹנָא דְּאִינוּן חֲרָשִׁין וְקַסְמִין
דְּעַבְדוּ, בְּשְׁעָתָא דְּהוּוּ אֲתִיין בְּחֲרָשָׁא דָּא.
הִיא יָד, הִיא חֶקֶק בִּיהָ לְקַבְּלִיהָ דְּהוּוּ
חֲרָשָׁא, וְאֲתַבְּרַת קַמִּיהָ דְּהוּוּ דְּיוֹקְנָא דְּהוּוּ
חֶקֶק בְּהוּוּ יָד. הִיא הוּא דְּכְתוּב, (שם טו ו)
יְמִינֶךָ יי נֹאדְרֵי בִּפְתַח יְמִינֶךָ יי תִּרְעֵץ אוֹיֵב.
וּבְגִין הִיא דְּמִיתִיךָ, דְּיוֹקְנִין וְצִיּוּרִין חֶקְקֵתִי
בִּיךָ, כְּגוֹנָא דְּסוֹסוֹתָא דְּפְרַעֲהַ. עַד הַכָּא.
אֲבָרֶ בְּקִישׁוֹרָא דְּמִלִּין, לֹא אֲתַקְשְׁרוּ. דְּאִי
הָכִי, מֵאִי הִיא לְגַבִּי קָרָא דְּלַעֲיִלָּא,
וּבְרָזָא דְּרַחֲמֵי וְחֻדְוָה דְּתְשׁוּבָתָא דָּא. מֵאִי
בְּעָאן הָכִא רְתִיכִין דְּפְרַעֲהַ. וּמֵאִי קָא אֲתִיב
לְגַבְהָ.

אֲרֵא וְדַאי כּוֹלָא בְּקִישׁוֹרָא דְּרָזָא חֲדָא אִיהוּ.
לְסוֹסְתֵי בְּרַכְבֵּי פְּרַעֲהַ. אֶהְדְּרָנָא לְמַלְהָ
קְדָמָא. דְּכַד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְנִי לָהּ עַל
כֹּל אִינוּן אוֹכְלוּסִין וּמִשְׁרִיין דְּלִתְתָּא לְמַהוּי
רִישָׁא דְּלַהוּן. מַהִּהוּ זְמָנָא אִיהִי מְשַׁבַּחַת
תְּדִיר, וְלֹא שְׁכִיבַת, וְכֹל אוֹכְלוּסִין דִּילָהּ
מְשַׁבְּחֵן תְּדִיר, וְלֹא שְׁכִיכוּ לְעֵלְמִין.

וְתוֹשְׁבַחְתָּא דְּרַחֲמֵי דָּא, הוּי שִׁירוֹתָא, כַּד
נָפְקַת מִמִּצְרַיִם, וְכֹל אוֹכְלוּסִין
דְּלַעֲיִלָּא וְתַתָּא הוּוּ קַמָּה, וּכְדִין שְׁרִיאַת רַחֲמֵי
דְּתוֹשְׁבַחְתָּא לְגַבִּי עֵילָא. וְסוֹסוֹן דְּפְרַעֲהַ
וְרְתִיכוּי הוּוּ נְטֻלָן אֶבְתְּרִיָּהוּ דְּיִשְׂרָאֵל, אִיהִי
שְׁרִיאַת בְּתוֹשְׁבַחְתָּא דְּרַחֲמֵי לְגַבִּי עֵילָא.

לוח זוהר ש"ס דף היומי מסכת תמורה

דף הש"ס	זוהר עמודים:
תמורה דף יט	ח"י עט-פ-פא
תמורה דף כ	ח"י פב-פג-פד
תמורה דף כא	ח"י פה-פו-פז
תמורה דף כב	ח"י פח-פט-צ
תמורה דף כג	ח"י צא-צב-צג
תמורה דף כד	ח"י צד-צה-צו
תמורה דף כה	ח"י צז-צח-צט
תמורה דף כו	ח"י ק-קא-קב
תמורה דף כז	ח"י קג-קד-קה
תמורה דף כח	ח"י קו-קז-קח
תמורה דף כט	ח"י קט-קי-קיא
תמורה דף ל	ח"י קיב-קיג-קייד
תמורה דף לא	ח"י קטו-קטז-קיו
תמורה דף לב	ח"י קיח-קיט-קכ
תמורה דף לג	ח"י קכא-קכב-קכג
תמורה דף לד	ח"י קכד-קכה-קכו

דף הש"ס	זוהר עמודים:
תמורה דף ב	ח"י כט-ל
תמורה דף ג	ח"י לא-לב-לג
תמורה דף ד	ח"י לד-לה-לו
תמורה דף ה	ח"י לז-לח-לט
תמורה דף ו	ח"י מ-מא-מב
תמורה דף ז	ח"י מג-מד-מה
תמורה דף ח	ח"י מו-מז-מח
תמורה דף ט	ח"י מט-נ-נא
תמורה דף י	ח"י נב-נג-נד
תמורה דף יא	ח"י נה-נו-נז
תמורה דף יב	ח"י נח-נט-ס
תמורה דף יג	ח"י סא-סב-סג
תמורה דף יד	ח"י סד-סה-סו
תמורה דף טו	ח"י סז-סח-סט
תמורה דף טז	ח"י ע-עא-עב
תמורה דף יז	ח"י עג-עד-עה
תמורה דף יח	ח"י עז-עז-עח

לאחר קריאת הזוהר יאמר תפלה זו בכונת הלב:

יהי רצון מלפניך יי אלוהי ואלוהי אבותי שיתקום בנו עתה מקרא שפתוב ואשים דברי בפיך ובצל ידי כסיתוך לנטע שמים וליסד ארץ, לתעלות לרוחם ולתפן הריכות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פרא עלאה ולארמון שעל מבוני ישב להחזיר עטרה ליושנה וקום בנו מהרה מקרא שפתוב והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים. וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר ויוחסין בן עזריהו, יעמוד לנו לתפן העולם מיום שנברא עד סופו ברצונו וברצון יראיו. וזכות חיותנו עסקים בתקומה הזאת, על ידה התקרב האילת, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזינו במהרה במוענו. ויקום בנו מקרא שפתוב ויאמר אלהים יהי אור, ויזרח עלינו אור יי, ביום ההוא יהיה יי אחר וישמו אחר, אמן נצח סלה ועד.

מוזקה אני לפניך יי אלוהי ואלוהי אבותי שזייתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויתרה עליאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נב: כ-כא) ויבא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתו בפיך לא יבושנו מפיך ומפי ורעה ומפי ורע ורעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא: ט) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כסיתוך לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אהה. וברפת משה רבינו מדינתא תתגלה במהרה דידן, ה' בךד יתקנו ואין עמו אל נבר, וראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלתוך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

אלהינו ואלוהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו ועלינו בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונך. בנה ביתך בבתחלה ובזמן מקדשך על מבוני. וזראנו בפנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם וליויים לרוכנם לשרים ולמזרם. והשב ישראל לנויחס. וימלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאחבה את שמך הגדול הגבור והנורא, אמן בן יהי רצון. (ס"ה)